

Naty Badea

Rămâi cu bine!
Rămâi cu mine!

Cuprins

[Toscana. În prezent.](#)
[...BANCHERUL](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[...EXTRACOMUNITARUL](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[...CÂNTĂREȚUL](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[...ANABELLE](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[...DOCTORUL](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[...BOGATUL](#)
[VILA](#)
[FIICA](#)
[MAMA LUI](#)
[OPERAȚIA](#)
[VIAREGGIO](#)
[CEARTA](#)
[SANTA MARIA DI LEUCA. SFÂRȘITUL](#)
[Toscana. În prezent](#)
[...PROFESORUL](#)
[Toscana. În prezent.](#)
[În prezent. Alan Nrapî](#)
[În prezent. Felix Paraschiv](#)
[În prezent. Costin Văleanu](#)
[În prezent. Dragoș Angelescu](#)
[În prezent. Mario Rossi](#)
[În prezent. Vladimir Dimitriu](#)
[În prezent. Aurelian Petrache](#)
[Toscana. În prezent. - Cina -](#)
[Toscana. În prezent.](#)

NATY BADEA

**RĂMÂI CU BINE!
RĂMÂI CU MINE!
„NIMIC NU E CERTITUDINE PÂNĂ NU
DEVINE AMINTIRE!”**

Editura Badea & Professional Consulting, 2019

Versiune ebook: v1.0, august 2019

NATY BADEA s-a născut pe 4 aprilie 1979, în București. Este producător de știri la TV Antena 3, profesoară de limba italiană și, mai nou, scriitoare.

A urmat cursurile Școlii generale nr. 92, apoi a fost admisă prima pe listă, cu media 9,97, la Liceul Teoretic „Dante Alighieri” din București. În toți cei patru ani de liceu, a fost olimpică națională la limba latină și la limba italiană, drept care a participat la excursiile organizate de către Președinția României pentru olimpicii clasati la diverse obiecte de învățământ. Astfel, a călătorit în SUA, în Franța și în Italia împreună cu tot grupul de elevi performanți la nivel național. Bacalaureatul l-a promovat în 1997, cu media 9,99, fiind șefă de promoție.

În aceeași vară, a fost chemată la Președinția României pentru a traduce corespondența româno-italiană purtată cu Sant’ Egidio, în vederea organizării unui important eveniment: venirea Papei Ioan Paul al II-lea în România.

În penultimul an de facultate, a câștigat, prin concurs, o bursă ERASMUS, pentru 6 luni, la Padova. A absolvit facultatea ca șefă de promoție, având dublă specializare: limba italiană și limba latină.

După absolvire, a intrat în Televiziune, la Realitatea Tv, unde era patron Silviu Prigoană și a realizat emisiunea de satiră politică „Monologuri cu Naty”. O emisiune matinală, realizată de Naty Badea, Carmen Brumă și Adina Halas, a avut titlul „Trezirea la realitate”.

Din anul 2006, Naty Badea lucrează la Antena 3 ca producător de știri.

S-a căsătorit cu jurnalistul și poetul Ciprian Chirvasiu, de care a divorțat ulterior. Fiica lor, Ana, cunoscută și sub numele Rontzi, s-a născut pe 27 august 2007.

În paralel cu serviciul de la Antena 3, Naty Badea este profesoară de italiană, predând cursuri la Institutul Italian de Cultură din București și la

alte firme ai căror angajați doresc să învețe limba italiană.

A debutat editorial la 14 septembrie 2017 cu volumul de poezii „***Sunt Aici!***”, urmat de al doilea volum de poezii intitulat „***Sunt încă Aici!***”, la 6 decembrie 2017, ambele fiind publicate la Editura Badea & Professional Consulting.

Pe 12 iulie 2018, Naty Badea a fost distinsă cu PREMIUL DE DEBUT 2017 AL UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA, FILIALA BRAȘOV, pentru volumul de poezii „***Sunt Aici!***”, eveniment organizat în cadrul Festivalului de Carte și Muzică Libris Brașov.

ROMANUL „***RĂMÂI CU BINE! RĂMÂI CU MINE!***” dezvăluie destinul protagonistei Clara Stănescu în șapte povești de iubire diferite și, de aceea, inedite și impresionante.

O carte despre alegeri în viață, despre iubire, suferință și asumare.

O cină misterioasă care se petrece în casa ei colorată dintre dealurile Toscaniei. O metaforă despre viață și despre sensul existenței în căutarea fericirii. Și un final neașteptat, care sparge toate clișeele:

„Cartea aceasta spune șapte povești de iubire despre suferință, bucurii și dezamăgiri. Pe scurt, șapte povești de viață adevărată, cu bune și rele, cu trădări și visuri, cu dorințe și minuni. (...) În grădina din spatele casei colorate dintre dealuri, se eliberau suflete și se îmbogățeau spirite.”

Fraza cu care autoarea își încheie romanul reprezintă esența întregii povești: „NIMIC NU E CERTITUDINE PÂNĂ NU DEVINE AMINTIRE!”

*Părinților mei,
Mariana și Gheorghe Badea,
repere firești
de iubire necondiționată și de valoare*

Toscana. În prezent.

Dimineața de primăvară se juca feciorelnic prin perdelele casei colorate de pe deal, care aștepta lumina zilei cu ferestrele larg deschise. Clara ieși în soarele blând al Toscanei, desculță și cu părul răvășit de somn. Privi dealurile povârnite unele peste altele și intui, nu foarte departe, larma orașului năvălaș pe care îl iubise dintotdeauna. Florența se trezea și își întindea molatic, ca și ea, visele, sub cerul aproape perfect. Întotdeauna preferase acest oraș, pentru că era efervescent ca o șampanie rafinată, deschisă mereu la timp, și, în plus, avea un șarm aparte, exact ca ea... Hotărâse de mult să lase în urmă Bucureștiul gălăgios și excesiv și să se mute în Toscana, aproape de Florența, atunci când se va retrage la pensie. Găsise acum câțiva ani căsuța aceasta colorată, cu o mică grădină în spate, discretă și elegantă precum bătrânețea sa. Undeva, între dealurile Toscanei, își petrecea zilele după cum își dorise, la o aruncătură de băț de orașul-muzeu, somptuos și măreț.

În zilele când tânjea după tăceri, stătea cu orele pe prispă, în liniștea subtilă a unei odihne binemeritate și scria... Sau mergea adesea să călărească la vecinii săi. Era familia Incisa della Rochetta, o familie cu tradiție, înstărită, niște oameni deosebiți. Dețineau câțiva cai de rasă și o podgorie care se întindea cât vedeai cu ochii. Aveau soiuri de vin din cele mai variate, de care ea nici nu auzise până să ajungă în această regiune. Bolgheri Sassicaia era un vin exclusivist, foarte deosebit, pe care Luigi și Marcella Incisa della Rochetta îl produceau cu tradiție pe dealurile Toscanei. O cunoscuseră pe Clara când se mutase în casa mică și cochetă de pe deal și o adoptaseră îndată, pentru că împărtășeau cu ea discuții elevate despre poezie și viață, despre filme și literatură,

într-o italiană impecabilă pe care o apreciau de la o „straniera” ca ea. Serile erau minunate și liniștite aici, însoțite mereu de prieteni, cine în stil mediteranean și întotdeauna un pahar cu vin roșu savurat în limba italiană...

Uneori, Clara pleca în zori spre marele oraș. Îi plăcea să vadă cum se trezea la viață Florența și cum începea furnicarul interminabil al localnicilor și al turiștilor fascinați de marea doamnă a orașelor italiene. Lua micul dejun întotdeauna la același bar cochet de lângă Palazzo Vecchio, cu cappuccino și croasant, apoi hoinărea printre operele de artă, pe Ponte Vecchio sau prin grădinile Boboli. Și iarăși scria. Nu se sătura de aerul acela medieval și regesc. Visase mereu să îmbătrânească așa...

Azi, însă, era ziua cea mare. Nu avea timp de pierdut... Privi în grabă cele ȘAPTE confirmări de primire. Invitațiile ajunseseră la destinație. Dar, oare, vor veni? Vor fi aici diseară la cină? Alungă îndoielile bombănitoare din minte și privi mai departe orizontul. Ochii ei de smarald mai pierduseră din prospețimea de altădată, dar își păstrasera profunzimea inocentă. Clara fusese dintotdeauna o femeie frumoasă, și era chiar și acum când ridurile fine îi aduceau aminte că timpul nu e decât o valoare bucuroasă a vieții. Zâmbetul îi râdea și la această vârstă, după atâta viață...

Sfârșitul expresorului o fură din visare. Cafeaua era gata. Trebuia să se grăbească, să rezolve tot ce avea de făcut. Seara, la ora 8, invitații ar fi trebuit să sosească. Luă cana aburindă și se așeză pe terasa scăldată în soarele leneș al lunii aprilie. Deschise laptopul în grabă. Întreg facebook-ul și ziarele zornăiau zgomotos rezultatul alegerilor din România. Citi curioasă una dintre știri și căută cu nerăbdare pe ecran, cu degetul arătător, numele lui... pierduse alegerile... Pe el nu-l mai văzuse niciodată de atunci... cu mulți, mulți ani în urmă. Fusese mirată când îi descoperise, acum, din

întâmplare, numele pe listele electorale. Privi cu melancolia puțin crăpată pe la colțuri poza în care îi regăsea trăsăturile de neconfundat. Dar și cu mirare. Când și cum ajunsese el în politică?! Pentru ea, EL era...

...BANCHERUL

— Alo, Clara? Mihai Slavu sunt, de la Președinție. Îți mai aduci aminte de mine?

— Da. Bună, Mihai! Sigur că-mi aduc aminte de tine.

— Ce faci vara asta?

— Nimic deosebit. Știi că am intrat deja la facultate fără examen datorită premiilor mele naționale. Așa că, în vara asta, mă relaxez puțin până în toamnă, când încep cursurile la Universitate.

— Felicitări! Tocmai că știam asta, voiam să te întreb dacă ai timp și ai vrea să traduci corespondența Președintelui cu o comunitate religioasă din Italia?

Clara rămase câteva momente pe gânduri, mai mult de surprindere amestecată cu bucurie năvalnică.

— Când trebuie să vin?

Clara fusese o fetiță singuratică și așa-numită „tocilară”. Pentru ea, totul trebuia să fie la superlativ, măcar să tindă spre perfecțiune, dacă nu cumva să fie desăvârșit, de fiecare dată. Detesta lucrurile făcute de mântuială și nu-i înțelegea niciodată pe cei care nu duceau la bun sfârșit ce aveau de făcut. La liceu intrase prima, cu notă aproape maximă. Era un liceu cu predare în limba italiană, fără prea multe pretenții la vremea aceea, doar de câțiva ani devenit din liceu industrial unul teoretic, de italiană. Nu era cunoscut în marele peisaj al liceelor de fițe, dar era aproape de casă și Clara considera că dacă vrei, poți învăța și face performanță la orice școală. Deși în vara imediat următoare admiterii la liceu suferise un grav accident de circulație, totuși, la 15 septembrie, își dorise mult să fie la școală alături de colegii ei. Își revenise în mod miraculos și, chiar dacă trebuia să aibă mare grijă de sănătatea sa, putuse totuși să

urmeze cursurile încă de la bun început, alături de ceilalți copii. Nimerise o dirigintă de limbă latină, o profesoară exigentă fiind de notorietate faptul că desființa clase, lăsând repetenți chiar jumătate dintre elevi. „Dacă învățați exact cum vă spun eu, nu veți avea nicio problemă”, le spusese profesoara la prima oră de latină, iar Clara se gândise: „Atât de simplu? Floare la ureche. Voi învăța exact așa cum știu, din greu și fără să mă abat de la ce ne spune profesoara!”. Mersese la olimpiada de latină în clasa a-IX-a, inițial, ca să-i facă pe plac profesoarei, de care deja nu-i mai era teamă, ba chiar se înfiripa o ușoară simpatie de ambele părți. Când luase locul I la faza pe municipiu, Clara și-a dat seama că nu mai avea cum să rămână corigentă și că trebuia să se concentreze în lupta cu cei mai buni. Brașovul fusese orașul care găzduise în acel an olimpiada de limba latină și care îi purtase noroc pentru că s-a întors acasă cu premiul I pe țară. Un loc I neașteptat care a motivat-o să facă din limba latină o performanță în sine. În plus, liceul pe care îl frecventa, dintr-unul de cartier, ajunsese brusc în elita liceelor cu tradiție în premiile naționale. La vremea aceea, Președinția României oferea câștigătorilor locurilor I la toate concursurile naționale câte o excursie în străinătate, așa că, la 14 ani, prima ieșire din țară fusese în America, la New York, Detroit, Washington și Niagara. Văzuse faimoasele Turnuri Gemene de la New York cu ochii ei, ba, mai mult, urcase până la ultimul etaj și admirase priveliștea unică. Unică rămăsese și experiența în sine, după atentatele de la 11 septembrie, care avuseseră loc după și care măturaseră cele două clădiri gigant. Urmaseră multe alte excursii, câte una în fiecare an în jurul Europei sau în Franța, la Paris. În clasa a XII-a Clara hotărâse să diversifice, astfel că participase la concursul național de italiană. Și luase locul I pe țară fără să clipească. Așa că, telefonul lui Mihai

de la Președinție nu o surprinsese prea mult, pentru că el era cel care se ocupa de olimpici și de excursiile oferite cadou, îl cunoștea de patru ani și, desigur, el îi știa tot parcursul performanțelor. Bineînțeles că se simțea flatată, curioasă și emoționată de experiența de a traduce corespondența oficială a Președintelui.

Palatul Cotroceni se înălța respectuos dincolo de gardurile înalte, care nu te lăsau să vezi înăuntru. Clara ajunsese la intrarea de la Leu cu 10 minute înainte de ora stabilită. Nu îi plăcea să întârzie. Era un semn de neseriozitate să nu ajungi la timp și, pentru ea, rigoarea era esențială. Intră sfioasă și, în timp ce ușile masive se deschideau, zări aparatele acelea ca la aeroport, care acum îi ofereau ei accesul spre o experiență inedită. De cealaltă parte, o aștepta Mihai, un băiat tânăr și deșirat, genul slab și filiform, căruia i se citea bunătatea înnăscută în priviri.

— Bună, Clara! Totul ok?

— Da. Puțin emoționată, răspunse fata îmbujorată.

— Va fi totul în regulă. Nu trebuie să faci decât ceea ce ai dovedit că știi atât de bine!

O conduse pe coridoarele lungi și somptuoase ale Palatului Cotroceni. Picioarele i se așteptau în mocheta groasă și moale, iar emoțiile îi cotropiseră sufletul. Oare se va descurca? Va face față? Copleșită de trăiri amestecate, Clara păși în anticamera Consilierului. Secretara o scană cu dibăcia unei asistente de nivel înalt, care văzuse multe la viața ei și îi spuse scurt:

— Poți intra!

În momentele respective, parcă simțea greutatea acelei uși capitonată chiar în inima ei. Consilierul se ridică de la biroul de lemn masiv și veni să o întâmpine.

— Bună! Bine ai venit!

Era un bărbat nu foarte înalt, cu părul dat pe spate, ușor grizonant, masiv, nu atât prin greutate,

cât prin statura impunătoare și funcția înaltă: Consilier Prezidențial.

— Bună ziua! și Clara rămase fără glas.

Spera ca măcar atunci să reușească să supraviețuiască situației cu brio.

— Clara Stănescu!

— Radu Matei! Ți-a spus Mihai de ce te-am rugat să vii?

— Da. Așa, în mare...

Consilierul o privi din cap până în picioare, amuzat. Era o adolescentă îmbrăcată simplu, fără mari pretenții de stil, dar curățenia ei interioară se vedea imediat în gesturile stângace și în privirea limpede. Mai ales, pentru un om experimentat cum era el. Lumina aparte din ochii ei îi spunea omului de stat că aceasta va fi o întâlnire interesantă.

— Domnul Președinte va merge în toamnă la Veneția și Padova într-o vizită oficială, la invitația Comunității Sant' Egidio, la reuniunea anuală a tuturor șefilor cultelor religioase din întreaga lume. Tu trebuie să traduci corespondența noastră cu reprezentanții acestei Comunități, pentru buna organizare a vizitei din toamnă. Ce spui?

Clara înghiți cu greu, încercă să nu se gândească la încărcătura informației și se îmbărbătă că, până la urmă, era o experiență inedită, pe care nu avea cum s-o rateze pentru nimic în lume.

— Sigur. Traduc tot ce trebuie...

— Așa vom face. Te chemăm noi când va sosi prima scrisoare.

— Mulțumesc! răspunse aproape șoptit Clara.

— Noi îți mulțumim. Știi, nu prea sunt fonduri să te plătim în vreun fel, dar îți promit că vom face cumva să ne revanșăm față de tine.

— Sigur! Nicio problemă, domnule Consilier!

Clara aproape pluti până la autobuz... Ce va spune mama ei când va auzi... Coborî exact în fața băncii, unde mama Clarei colabora la revista unei fundații culturale cunoscute. Fata nu mai avea răbdare să-i dea vestea seara, acasă. Nu venea des

aici, dar acum simțea că e un moment important în viața ei. Împinse cu entuziasm ușile batante ale băncii și dădu buzna pe scările de marmură care duceau la birouri. Aproape alerga. Însă, fără să-și dea măcar seama, nimeri în brațele unui tânăr înalt, slab, cu fruntea lată și tâmpilele dezgolate, străjuite de o pereche de ochelari.

— Îmi cer scuze, se bâlbâi fata.

Tânărul zâmbi puțin încurcat, dar deloc deranjat...

— Nu face nimic. Unde mergeți așa, în grabă?

— Îmi vizitez mama, lucrează aici...

Se uită lung la ea...

— Mama ta... Doamna Stănescu... Da, gata, știu... Am auzit multe despre tine...

Fata roși discret, mai murmură un „scuză-mă” și porni spre biroul mamei sale...

În zilele următoare, Clara nu se gândi prea mult la „incidentul” de la bancă, dar îi rămăsese, undeva, în suflet, bărbatul acela elegant. La câteva zile distanță, primi un telefon:

— Alo. Bună ziua! Aș putea vorbi cu Clara?

— Eu sunt!

— Sunt Costin. Costin Văleanu. Ai dat peste mine la bancă în ziua când ți-ai vizitat mama. Ai dat la propriu... înțelegi tu...

Clara surâse amuzată. Auzise de el, dar nu-l cunoscuse niciodată personal. Nu-i venea să creadă că era el. Costin Văleanu, copilul minune al domeniului bancar din acele vremuri, avea 28 de ani și era asistentul personal și consilierul financiar de bază al președintelui celei mai mari bănci din România de atunci. Era o mică vedetă în domeniul său...

— Îmi pare rău... Chicoti ea...

— Mie nu... De aceea, uite, aș vrea să te invit la o cafea.

Clara rămase un moment pe gânduri. Nu avusese multe întâlniri la viața ei și nici nu știa dacă era pregătită pentru așa ceva. Însă, nici nu se

putea baricada în casă pentru tot restul vieții. Își aducea aminte de privirea lui pătrunzătoare, care o tulburase și nu putea nega că nu-i plăcuse. Așa că, își luă inima în dinți, un ton jucăuș și artificial relaxat și zise:

— Sigur! Când?

Clara nu-și bătu prea mult capul pentru întâlnirea cu tânărul bancher. Cel puțin, nu cu îmbrăcămintea. Nu avea multe haine, însă știa măcar să le aranjeze cu gust. Își compuse o ținută simplă și coborî în aerul proaspăt al serii. Rochia smarald îi pune ochii în evidență și îi dădea aerul cuminte care i se potrivea cel mai bine. Părul scurt, tuns băiețește, îi sublinia fața ovală și fragedă. La scara blocului de la periferie, unde locuia, Costin o aștepta rezemat de limuzina de lux cu care venise să o ia. Însă, Clara fu mai degrabă impresionată de Costin. Avea o atitudine relaxată, foarte sigur pe el, ca și cum nimic nu l-ar fi putut destabiliza.

Seara o petrecuseră în compania prietenilor lui și ea înțelese că anturajul era foarte important pentru el și, mai ales, format numai din angajați ai băncii, care-i erau și prieteni. Era ceva în relațiile dintre ei care o intriga. Toți cei din jurul său depindeau într-un fel sau altul de el și, de aceea, mediul era unul, pe alocuri, formal. O conduse acasă și ea încă își amintea atingerea primului sărut în aerul cuminte al verii care începuse deja. Începuse chiar și în sufletul ei...

Urmă o vară plină pentru Clara, cu drumuri dese la Cotroceni, unde traducea întreaga corespondență care pregătea vizita din toamnă a Președintelui României în Italia și cu ieșiri alături de Costin în cele mai rafinate locuri ale Bucureștiului. Începuseră să se descopere. Îi plăcea teribil că el îi respecta ritmul și că nu părea nici măcar să încerce s-o preseze în vreun fel în evoluția prieteniei dintre ei, iar asta îi convenea de minune. Costin părea un bărbat care, credea ea, știa ce vrea și va avea răbdare cu ea.

Toamna se apropia pe nesimțite, dar Clara nici nu-și putea imagina ce avea să urmeze. Consilierul o convocase la Cotroceni destul de misterios, fără să-i dea prea multe detalii. Coborî din autobuz grăbită și, ca să nu mai piardă timpul până la trecerea de pietoni, traversă bulevardul din dealul Cotrocenilor aproape în fugă. În spate, auzi un fluierat și imediat apăru lângă ea și un polițist, sursa acelui zgomot enervant:

— Domnișoară, ați trecut strada neregulamentară!

„Pe bune!?!? Asta îmi mai lipsea...”, gândi Clara și se întoarse zâmbitoare către domnul polițist:

— Mă scuzați, vă rog, mă grăbesc teribil la Cotroceni, spuse Clara arătând cu degetul spre intrarea la Președinție de la Leu...

Polițistul o privi pe fată direct în ochi și nu putu să nu observe chipul de copil și gingășia ei:

— Domnișoară dragă, intrarea la muzeu e fix în cealaltă parte!!!!, sublinie ușor iritat polițistul, convins că fata îl lua peste picior...

Clara izbucni într-un râs sănătos și zgomotos:

— Dar eu nu merg la muzeu. Merg la domnul Consilier Radu Matei.

— Da, sigur... și eu sunt generalul armatei române, zise polițistul scoțând hotărât carnețelul cu amenzi.

— Domnule polițist, nu glumesc. Îmi cer scuze că am trecut strada neregulamentară, dar sincer vă spun că mă grăbesc teribil... vă rog să mă însoțiți ca să vă convingeți.

Polițistul se scărpină puțin la granița fină între păr și caschetă și porni alături de fată spre poarta masivă a Palatului. Băieții de la SPP care păzeau intrarea ajunseseră să o cunoască destul de bine, în toate turele, după atâtea luni de când fata tot venea pe acolo. Așa că, imaginea Clarei intrând însoțită de un polițist îi amuză teribil. După controlul de rutină, o lăsară să plece spre biroul Consilierului,

cu promisiunea fermă că-i vor oferi ei domnului polițist explicațiile necesare... Fata le mulțumi și se grăbi pe scări spre întâlnirea misterioasă.

— Aș vrea să te luăm cu noi în Italia, în misiune diplomatică, să ne ajuți cu limba italiană acolo, în pregătirea vizitei Președintelui. Ce spui?

Clara îl privi pe Consilier cu atenție ca să vadă dacă avea cumva vreo urmă de ironie în ton. Citi seriozitate pe chipul bărbatului, așa că își dres glasul și răspunse:

— Aș fi onorată și copleșită, desigur. Dar voi începe facultatea și ar trebui să lipsesc de la cursuri.

Bărbatul izbucni în râs:

— Îți dăm noi scutire de aici, de la Cotroceni, dacă asta e problema. E bine așa?

Clara dădu din cap în semn de aprobare. Oricum, vorbele îi cam dispăruseră.

Consilierul se amuza teribil de acest copil jucăuș, căruia, însă, îi vedea potențialul și își dorea mult s-o încurajeze și să scoată la suprafață toate calitățile sale.

— Și uite, ca să fie și mai bine, vei putea merge să-ți iei câteva ținute pe care ți le vom deconta noi. Îți va spune asistenta mea cum trebuie să te îmbraci și care sunt regulile de bază ale protocolului de stat.

— Am înțeles, domnule Consilier!

— Încă ceva, Clara, va trebui să mergi la Ambasada Italiei să-ți dea viză. Vom aranja noi tot, tu doar să te prezinți acolo când ți se va spune. Sper că ai pașaport...

— Sigur că am... în fiecare an am tot plecat în excursiile pentru olimpici...

— Perfect! Să te pregătești. Vom călători cu două mașini toată delegația. Plecăm peste o săptămână.

Clara mulțumi Consilierului și ieși pe poarta masivă a Palatului în aerul infernal al prânzului de vară. Simțea că îi ard obraji... urma să plece într-

o misiune diplomatică... oare i se întâmpla chiar ei?

Când auzi vestea, Costin se bucură nespuse pentru ea.

— Cât timp vei fi plecată?

— 10 zile.

— Îmi va fi dor de tine...

— Și mie de tine. Dar va zbura repede timpul. Tu, cu toate problemele de la serviciu pe cap, nici nu vei observa când vor trece zilele.

Se plimbau împreună prin Cișmigiu, în apropierea casei lui Costin. Avea un apartament micuț, dar modern și, desigur, central. Costin o luă de mână și se așezară pe o bancă. O privi drept în ochi și-i spuse:

— Uite, să nu interpretezi în vreun fel, dar vreau să-ți dau cheia apartamentului meu. Să o ai și tu. Poți veni, oricând, fără probleme. De exemplu, când vei avea o zi lungă la facultate și ai chef să-ți tragi puțin sufletul, dai o fugă la mine. Ce zici?

Clara îl sărută îndelung. Costin o copleșea și nici nu era obișnuită cu atâta atenție. Nu știa cum să împacheteze în suflet evenimentele importante, și toate fericite, care se petreceau în ultima vreme, mai ales că avusese până atunci o viață banală și anostă, în care nu făcuse altceva decât să învețe. Acum, toate se desfășurau atât de rapid în jurul ei, încât, uneori, avea impresia că visează.

— Mulțumesc mult, îi șopti fata.

— Nu e mare lucru, crede-mă!

Costin îi mângâie obrajii fini și proaspeți.

— Și? Cum te mai pot ajuta cu plecarea? Ai nevoie de ceva?

Clara se fâstâci puțin, apoi prinse curaj:

— Ar mai fi ceva... știi tu cumva de unde pot cumpăra haine frumoase și elegante, așa, ca pentru nivel înalt?

Costin pufni în râs. Îl distra teribil inocența ei autentică și deloc prostească. Însă, de multe ori, Clara avea un fel naiv și prea cuminte de a pune

problema. La început, crezuse că e pur și simplu prefăcută. Apoi, cunoscând-o și știindu-i viața până la acel moment, își dăduse seama că era destul de greu să găsești ceva atât de curat și de sincer într-o lume deja pervertită de bani și valori false. De aceea, aprecia și se amuza de fiecare dată când o simțea timidă și încurcată în a-i cere ajutorul.

— Sigur că da. Vei merge cu șoferul și cu asistenta mea la cel mai select magazin din oraș ca să-ți cumperi haine.

— Mulțumesc mult!

Au plecat într-o dimineată cu două mașini, într-una călătoreau Consilierul, Clara, șoferul de la SPP și un profesor la Teologie, consilier de stat pe probleme de culte. În cea de-a doua mașină erau patru bărbați de la SPP, care asigurau o parte din coloana oficială a Președintelui ce urma să sosească pentru o singură zi cu avionul, la aeroportul din Veneția. Clara era emoționată și, pentru că văzuse la viața ei ceva filme cu James Bond, își făcuse câteva scenarii palpitate despre cum avea să se întâmple experiența din Italia. Însă, nimic din imaginația ei nu avea să egaleze realitatea.

Au înnoptat la Arad și au ajuns a doua zi, la 3 dimineata, la Veneția. Întârziaseră mult la granița cu Italia, la intrarea în spațiul Schengen. Vameșii italieni doriseră să verifice identitatea fetei cu ochii verzi. Și asta, pentru că era singura cu pașaport verde și viză banală de muncă, în timp ce restul delegației prezentase pașapoarte negre diplomatice. Ea se amuzase de situație, dar Consilierul, un om exigent și strict, nu gustase prea mult întâmplarea.

Acum se aflau în Piazzale Roma, un loc enorm, cu multe clădiri înalte, cu mii de locuri de parcare. Acolo ajung, de obicei, turiștii sosiți la Veneția cu mașina. Însă nu la 3 dimineata.

— Ce facem?, a întrebat Consilierul.

— Ce facem?, a repetat mirată Clara.

— Păi, trebuie să-l contactăm pe ambasador. Uite niște telefoane publice. Are cineva mărunț? Lire?, întrebă Consilierul.

Băieții de la SPP își întoarseră cu toții buzunarele pe dos, dar nu avea niciunul monede.

— Clara?

— Nici eu nu am, răspunse ea senină...

— Atunci, faci rost?, întrebă autoritar Consilierul.

— Eu?, bâlbâi aproape șoptit fata, cu privirea nedumerită. Eu știu limba... dar ce aș putea face?

— Să o folosești cu încredere, de pildă, răspunse ușor iritat Consilierul.

Radu Matei știa să motiveze foarte eficient oamenii din jurul său și se înconjura mereu numai de profesioniști. De aceea, cerea mereu soluții. Pentru el, nu exista „nu se poate”. Și aici, pe undeva, se regăsea și Clara în structura sa interioară. Profesorul de religie o privi cu dispreț. Observase că cel de-al patrulea pasager din mașina cu care călătorise era destul de sceptic și răutăcios cu ea. Probabil că o credea o fată cu „pile”, că doar cum altfel ar fi ajuns aici!?!?! Clara își dădu seama că următoarele zece zile vor fi extrem de dificile și că va trebui să-și folosească întreaga imaginație, răbdare și perseverență de care era capabilă.

Toți o priveau cu speranță, așa că nu mai stătu pe gânduri și porni în lungul străzii. Înainta încet și încerca să facă rost de timp ca să găsească o soluție. Undeva zări o luminiță. Intră:

— Buonasera! spuse Clara.

Se uită în jur: era un fel de birou în care, prin nu știu ce miracol, se aflau trei bărbați.

— Scusatemi, ho bisogno di spiccioli. Mi potete aiutare, vi prego, devo fare una chiamata urgente!¹¹¹

Nu știa dacă vorbele ei și chipul îngrijorat și concentrat în a găsi soluții i-au făcut pe bărbații italieni să se scotocească prin buzunare în căutarea

monedelor râvnite. Sau, pur și simplu, avusese noroc...

— Dai, ragazzi, dobbiamo aiutare questa signorina!^[2]

— Grazie mille... non so come ringraziarvi...^[3]

Clara se întoarse victorioasă și citi în ochii celorlalți mirare. Nici ei nu crezuseră cu adevărat că ea se va descurca. Consilierul zâmbi. Știa că nu greșise când o aruncase pe fată în ape adânci. Avea potențial și trebuia doar să capete curaj să se descurce.

O oră mai târziu, sosi un domn ușor șprițat care i-a cules din parcare, cu o barcă generoasă, unde încăpeau ei și câteva bagaje. Aici, la Veneția, stăteau doar două zile. Unul dintre domnii de la SPP o trase ușor deoparte.

— Scuză-mă, am o întrebare. Noi lăsăm mașinile aici???

Și se uită mirat la multele etaje ale parcarilor uriașe din Piazzale Roma.

— Păi, cam așa, răspunse Clara nedumerită. Cum ați vrea să mergem? Cu ele pe apă?

— Veneția e pe ape?

Clara nu înțelegea dacă domnul respectiv o lua peste picior văzând-o mai mică și mai la început de drum sau pur și simplu nu știa că Veneția este un oraș pe apă. Așa că zâmbi precaută ca să acopere în mod inteligent toată plaja de posibilități.

— Dacă e pe ape și trebuie să lăsăm mașinile în parcare, atunci noi unde punem armele pe care le-am adus cu noi?

Primul impuls al fetei a fost să-și acopere urechile și să facă întruna „bla bla bla, nu vreaau să auuuud”. Dar cum această opțiune sigur-sigur nu era inclusă în protocolul de stat, preferă să-i spună:

— Să zicem că nu am auzit nimic. Pur și simplu... Cred că mă cheamă domnul Consilier. E momentul să mergem...

Institutul Român de la Veneția, cunoscut și sub numele de „Casa Romena di Venezia” este o clădire somptuoasă, aflată în patrimoniul statului român, cumpărată și inaugurată în 1930 de Nicolae Iorga. Acolo a ajuns în noaptea aceea delegația numeroasă de la Președinție și acolo a rămas pe toată durata șederii la Veneția.

— Clara, hai să vezi ceva, o invită Consilierul.

Deschise ușa camerei unde avea să locuiască el.

— Aici a fost cândva camera lui Nicolae Ceaușescu. Știi unde vei dormi tu? I-am rugat să ne pună la dispoziție camera Elenei Ceaușescu pentru tine. Ce spui?

Clara nici nu-și mai simțea sufletul de atâta oboseală, dar această veste o remontă puțin.

Păși în camera pregătită pentru ea. O încăpere înaltă, enormă, mai ales pentru un oraș ca Veneția, unde spațiul este mereu folosit cu zgârcenie în locuințe. Patul era uriaș, îmbrăcat în mătăsuri și cu un baldachin cum văzuse numai în filme sau în descrierile din romane. Fereastra dădea spre un canaletto, aproape de Canal Grande și Clara privi cu nesaț panorama. Era superb, puteai vedea întregul oraș și, dacă strângeai ușor ochii, puteai zări printre gene, puteai aproape intui, silueta amorfă a Basilicii San Marco. Aerul inconfundabil, puțin sălcui al Veneției, pătrunse în încăperea capitonată cu mătăsuri scumpe.

Clara dormi pe apucate în acea noapte, emoționată și destul de surescitată de toate întâmplările...

A doua zi debută devreme, când, de afară, se auzea fără echivoc și răsunător: „Oooooo, sole mioooooo!!!!”. Deschise larg fereastra și ochii îi căzură pe gondolierul roșu la față, care cânta din toți răunchii, cu o bucurie demnă de cauze mai nobile. Își ridică privirea și, ceea ce azi-noapte era doar fantasmă, acum regăsea în toată splendoarea... Veneția măreață și imperială așa cum și-o aducea aminte. Și, undeva, la orizont,

Piazza San Marco fremăta deja între ape, invadată ca de obicei de porumbei.

Cele două zile petrecute la Veneția trecură foarte repede. După un mic dejun frugal și o plimbare panoramică prin orașul apelor, delegația se împărți. Consilierul se întâlnea cu directorul Institutului Român și alte oficialități, iar Clara plecă spre aeroportul din Veneția cu cei patru bărbați de la SPP. Înțelesese exact cum se procedează în cazul vizitei oficiale a unui șef de stat și că traseul, timpii și conjunctura se calculează cu precizie până la nivel de pași.

Delegația se mută repede la Padova. Hotelul Sheraton nu se afla chiar în oraș. Era situat la intrarea de pe autostradă și oferea o priveliște mai degrabă industrială decât pitorească. Însă asta nici nu prea mai conta pentru ritmul de muncă al delegației prezidențiale, care ajungea la hotel numai la ore târzii și extrem de târzii. Clara începuse să înțeleagă cum funcționează lucrurile în lumea diplomației, deși o deranjau profund ieșirile malițioase, la adresa ei, ale profesorului de religie care îi însoțea. În primele întâlniri ale Consilierului cu oficialitățile italiene, Clara deprinsese în fugă multe lucruri, cum ar fi traducerea simultană, atenția distributivă, precum și protocolul de stat pe care, în mod evident, nu avea de unde să-l cunoască.

Într-o seară, întorși la hotel, se aflau în lift Consilierul, Clara și profesorul de religie, care îi reproșă pe un ton tăios:

— Domnișoară, să știi că un translator adevărat trebuie să stea mereu în stânga demnitarului și mereu un pas în spate, că doar nu ești soția lui! Nu vei ajunge niciodată cineva...

Clara simți cum îi luară foc obrazii și cum, deodată, i se încetșară ochii. Consilierul o privi scurt și îi ură profesorului de religie noapte bună când acesta coborî la etajul unde era cazat. Rămas

singur în lift cu fata, Consilierul, fără măcar s-o privească, îi spuse apăsător:

— Dacă plângi acum, dintr-un astfel de motiv, pierzi tot ce ai câștigat și, mai important, îți pierzi și timpul cu oameni care nu contează. Vei vedea. Îți promit eu asta. Învață ce e de învățat, regula pe care ți-a spus-o profesorul de religie e reală, dar eu sunt conștient că nu aveai de unde s-o cunoști și asta este esențial. Atitudinea lui nu mi-a plăcut nici mie, dar lasă asta în seama mea.

— Da, domnule Consilier! mai apucă fata să șoptească, luptând cu toate forțele să-și împiedice lacrimile să curgă, așa cum simțea în acel moment.

Clara ieși din lift bâlbâind un „noapte bună!” fugar și aproape că alergă în camera de hotel. După ce închise ușa în urma ei, acolo, singură în întuneric, plânse până obosi, fără să se mai gândească dacă merită suferința sau nu. Era dreptul ei să se descarce, pentru că, pe parcursul tuturor acelor zile, avusese multe momente grele și se simțea adesea stingheră. Aprinse lumina și zări la telefonul de pe noptieră un bec mic, roșu, aprins, semn că avea un mesaj vocal. Oare de la cine?

„Draga mea, mă gândesc mult la noi și îmi e tare dor de tine. Credeam că reușesc să te aud astăzi, sper că ești bine...”. Vocea lui Costin îi inundă sufletul de bucurie... Clara avea să păstreze acel mesaj și să-l asculte zilnic ca pe un gând cuminte despre ce însemna acasă...

A doua zi, în zori, pe la 6:30, telefonul din cameră sună insistent. Clara făcuse practic armata în toate zilele de când era în delegație, iar somnul era unul dintre aspectele care îi lipsea cel mai mult. Cu greu deschise ochii și se strădui să răspundă la telefon. Era Consilierul.

— Te-ai trezit?

— Acum da... zise Clara, încercând să mascheze cu artă un căscat care plecase din rărunchi, fără măcar să o consulte.

— Și eu. Și mă plictisesc teribil, așa că m-am gândit să nu fiu egoist și să te trezesc și pe tine...

Clara se întrebă dacă bărbatul acesta era și el om sau extraterestru. Consilierul nu dormea mai mult de 4–5 ore pe noapte. Mânca extrem de puțin, mai ales când avea treabă, astfel încât întreaga delegație stătea adesea flămândă până seara, când terminau toate întâlnirile. Era un mecanism incredibil de muncă, efort și perseverență. Mereu compensa cu multă cafea și țigări.

Fata, abia trezită din somn, zise șoptit:

— Vin imediat.

— Hai. Trage-ți o pereche de blugi și vino jos. Avem de discutat ceva important.

Clara coborî în holul de marmură al hotelului. Consilierul o aștepta cu un aspect proaspăt și relaxat.

— Cum ai dormit?, o întrebă. Sper că bine.

Ea dădu din cap, fără să mai facă vreo referire la seara trecută.

— Voiam să discut cu tine între patru ochi, înainte să se trezească toată lumea. Mâine este ziua cea mare. Știi asta, nu? Mâine sosește Președintele și totul trebuie să fie impecabil, cred că-ți dai seama...

— Sigur. Mă voi strădui să fiu foarte atentă și prezentă, promise solemn fata.

— Foarte bine... În seara asta, însă, avem o misiune importantă și tu va trebui să mă ajuți. Este esențial ajutorul tău, înțelegi?

Clara simțea că avea să afle ceva extrem de important, așa că răspunse afirmativ doar cu un gest al capului.

— Astă-seară mergem la o recepție oficială oferită de gazdele noastre de la Comunitatea Sant' Egidio. Este o comunitate extrem de influentă pe lângă Vatican. Scopul nostru final este să reușim momentul istoric de a-l aduce pe Papa Ioan Paul al II-lea în România. Până atunci, noi doi trebuie să aflăm diseară dacă această comunitate acceptă ca

anul viitor să organizeze întâlnirea anuală a șefilor tuturor cultelor la București. Acesta va fi un pas intermediar către reușită, intermediar, dar esențial. Dacă ei ne dau acordul în seara asta, voi suna la București să introducă în discursul Președintelui de mâine fraza magică prin care lansarea invitației să fie, desigur, un succes. Această informație o cunoști doar tu, pentru că tu vei traduce diseară la negocieri. Ai înțeles?

Clara nu știa dacă să se bucure sau să se sperie. Dar, în ultimele zile, învățase că teama este doar pentru cei slabi, iar ea, deși aparent fragilă, nu făcea parte din această categorie.

— Da, domnule Consilier. E foarte clar...

Recepția avea loc într-un castel medieval, un loc elegant și discret, retras din calea turiștilor avizi de obiective importante. Asta nu înseamnă că opulența nu era la ea acasă. Clara intră cu un pas în spatele Consilierului, așa cum deja învățase și rămase pentru un moment încremenită de uimire. Nu văzuse în viața ei atâta strălucire, candelabre elegante, cardinali cu haine lungi și roșii, ghirlande de flori scumpe ce traversau sala, mâncare fină și băutură rafinată. Era un amestec extrem de interesant, de prea mult și exclusivist. Dar fata se dezmetici repede și, deși i-ar fi plăcut să poată gusta mai mult și mai la propriu din opulența exagerată și unică, știa că acum se aflau aici pentru un moment extrem de important. Comunitatea Sant' Egidio avea doi șefi: unul laic și altul religios. Era o organizație puternică și influentă la Vatican, de aceea i se oferise șansa să organizeze în fiecare an această întâlnire de amploare a tuturor șefilor religiilor și cultelor din lumea întreagă. Foarte rar organizau această conferință anuală în afara Italiei, însă Consilierul părea optimist și, probabil, avea motive întemeiate să fie atât de încrezător, motive pe care ea nu le cunoștea.

La intrarea în sala fastuoasă, îi întâmpină șeful laic, Antonio Sandrelli.

— Bună seara!, spuse zâmbind Consilierul.

— Buonasera!

Clara începu să traducă imediat simultan ca și cum intrase pe pilot automat. Parcă avea undeva un buton pe care îl apăsa și căpăta deodată puteri magice.

— Sunt Radu Matei, consilierul Președintelui din România! Impresionant eveniment!

— Mulțumim, răspunse Antonio Sandrelli. Am auzit multe despre dumneavoastră...

— Asta e bine, prinse mingea la fileu Consilierul. Pentru că aş dori să vorbesc ceva foarte important și delicat cu dumneavoastră.

— Da, spuneți!

Șocat, Consilierul se uită în jur ca să sublinieze faptul că discuția secretă, pe care tocmai o solicitase, nu putea avea loc în mijlocul unui furnicar de oameni. Antonio Sandrelli păru că nu înțelege nimic, așa că Radu Matei începu să vorbească. Clara traducea și nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile și ce scotea pe gură.

— Da. Este foarte frumos aici! Cerul este înstelat, e multă, foarte multă lume în seara asta și vă felicit!

Apoi, Consilierul se întoarse și îi spuse scurt Clarei...

— Hai, să mergem. Îl vom căuta pe Monsignor Veronacci.

Cei doi se strecurară prin mulțime până când Consilierul îi făcu semn spre o siluetă.

— Monsignor Veronacci...

Cardinalul era un om scund, semăna izbitor cu Fernandel, aproape că-ți venea greu să-l iei în serios, darmită să mai crezi că este un om atât de puternic și de important.

— Monsignor Veronacci, sunt Radu Matei, Consilierul Președintelui României.

— Domnule Consilier! Ce plăcere! Cu dumneavoastră am tot corespondat. Mă bucur să vă cunosc, în sfârșit, personal.

— Aș dori să vă vorbesc în privat câteva minute.

Chipul lui Monsignor Veronacci deveni ușor intrigat, dar foarte interesat. Zâmbi protocolar și spuse:

— Sigur! Să ne retragem în biroul meu.

Straiele cardinalului foșneau încet pe coridoarele întunecate ale castelului. Îi invită într-un separeu micuț, cu un birou masiv de lemn și jilțuri în loc de scaune. Discuția dură 10 minute cu tot cu mulțumiri, semn că cei doi oameni de stat aveau deja interese comune. Consilierul ieși și ceru accesul imediat la un telefon. Formă în grabă un număr cu prefix de România.

— E-n regulă. Puteți introduce fraza!

Apoi zâmbi și se uită la fata care-l urmărea cu respirația tăiată:

— Să bem un pahar de șampanie. Cred că, din această seară, începem să scriem istorie...

Ziua în care veni Președintele zbură extrem de repede pentru Clara. A fost o cascadă de întâmplări și situații de gestionat. Dimineata, Președintele a aterizat însoțit de o minimă suită. Clara primi responsabilitatea să aibă grijă de pașapoartele tuturor celor din delegație și chiar o amuzase faptul că Președintele avea pașaport. Sigur, nu verde ca al său, dar avea... După ce ajunseră la Padova cu antemergători și carabinieri, în oraș aveau un traseu care, întâmplător, trecea numai pe contrasens, într-o țară ca Italia unde sensul unic e la el acasă. După întâlnirile private ale Președintelui, la care Clara depăși cu bine sarcina de a traduce, urmă vizita la Basilica Sant'Antonio. O mare de oameni îi înconjura, iar a-l păzi pe Președinte devenea o misiune aproape imposibilă. La prânz, se întoarseră la hotel.

Băieții de la SPP îi spuseră Clarei:

— Ai 10 minute să te schimbi în ținuta de seară și să cobori la recepție!

— Și dacă nu reușesc? întrebă fata cu jumătate de gură.

— Ieși oricum, așa cum ești!, veni prompt răspunsul.

Clara se privi în oglinda cu inserții sofisticate. I se părea că în aceste 10 zile crescuse mult, se maturizase, parcă nici ea nu se recunoștea... Îmbracă în grabă ținuta de seară. Un deux-pieces elegant din catifea grenă, fusta îi acoperea genunchii așa cum cerea protocolul de stat, iar sacoul brațele. Pantofii negri, nu foarte înalți, erau împrumutați de la o prietenă a mamei sale. Se examinează încă o dată în oglindă... cine ar fi putut crede acum un an că avea să ajungă translatorul Președintelui?

Ziua se termină departe în noapte, odată cu plecarea Președintelui. Consilierul își felicită echipa și merseară toți la culcare. Dimineața se trezără fericiți și felicități de cei din țară și de Președintele însuși.

— Astăzi, anunță Consilierul, ne vom ocupa de diurne. Mai precis, să le cheltuim!

Întreaga echipă ovaționează. Presiunea dispăruse și toți erau mai relaxați și foarte bucuroși, în frunte cu Radu Matei care deja culesese o parte din roadele efortului său. Au mers într-un centru comercial, pentru ca fiecare să-și cumpere ceea ce își dorea. Clara îi însoțește și îi ajută răbdătoare prin magazine. La final, când se pregăteau de plecare, Consilierul observă imediat chipul trist al fetei.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, știți, am primit și eu diurnă, dar n-am avut timp să o cheltuiesc.

— Băieți, haideți s-o ajutăm și pe asta mică să-și cheltuiască diurna!

Bărbații râseră cu poftă și, inclusiv Clara se amuză de tonul relaxat al șefului lor. După ce Consilierul îi cumpără, din banii ei, cu forța, niște bijuterii inedite, care să-i rămână amintire din această experiență, și alte câteva nimicuri, ea prinse curaj și își exprimă adevărata dorință.

— Știți, eu aș vrea să-mi cumpăr cărți.

Cu toată delegația fumând pe trotuar, Clara petrecu fără nicio presiune aproape o jumătate de oră în cea mai mare librărie din Padova.

Mașina demară în forță a doua zi, cu destinația România. Călătoria cu o ditamai cutie la picioare, plină cu marii clasici ai literaturii italiene și latine, a fost destul de incomodă și obositoare.

Întâlnirea cu dragul ei Costin o emoționează peste măsură. Clara îi povestește pe îndelete, cu lux de amănunte, tot ce trăise și îi împărtășește toate emoțiile care o copleșiseră pe parcursul acestei experiențe unice. Amândoi simțiseră din plin dorul și distanța. El îi promise că nu vor mai sta despărțiți niciodată atâta timp.

— Am eu ceva în plan, spuse el misterios. Poate Moș Crăciun îți va face o surpriză. Știi, când te-am cunoscut credeam că ești o fată simplă, cu o viață anostă, râse el. Dar nu mă așteptam la misiuni diplomatice cu Președinția...

Clara nu știa dacă să primească această afirmație cu îngrijorare sau flatare. Așa că se gândi să hotărască asta mai târziu...

Toamna trecu în grabă pentru ea. Între cursuri, Cotroceni, unde colaborarea continua din plin, cu organizarea marii întâlniri a tuturor cultelor la București, și Costin, din ce în ce mai prezent în viața ei.

Se apropiau sărbătorile, iar Clara simțea nevoia să-i facă o surpriză iubitului ei. Ceva inedit. Ea nu avea banii lui și nici nu ar fi încercat să concureze cu el pe acest palier. În schimb, avea imaginație și multă creativitate și asta era comoara pe care o deținea. Într-o zi, Clara dădu peste cheia de la apartamentul lui Costin pe care tânărul i-o dăruise înainte de plecarea în Italia. Și astfel, îi veni o idee...

De foarte tânăr, Costin trebuise să aibă grijă de întreaga familie: mama și două surori. Tatăl murise demult și el devenise foarte devreme bărbatul în casă. Clara știa din poveștile lui că nu avusese

niciodată un brad de Crăciun acasă, la București. Asta, pentru că întotdeauna mergea la Brașov, acolo unde locuia mama sa.

Mai era o săptămână până la Crăciun și Clara își dădu seama că trebuia să se grăbească. Mai întâi, vorbi cu secretara lui Costin și se asigură că el va avea o zi plină în agenda de la serviciu. Apoi, cumpără un brad nu foarte mare, dar bogat, globuri, o instalație cu luminițe, multă beteală și, din economiile ei, un stilou. Intră precaută în apartamentul scufundat în beznă. Pipăi cu grijă după comutator și aprinse lumina. Cana de cafea de pe măsuta din hol, patul deranjat și farfuriile murdare lăsate în chiuvetă demonstau că dimineață Costin plecase în grabă. Tot în grabă și Clara făcu puțină curățenie în apartament. Așeză pe o măsută brăduțul, îl împodobi și lăsă acolo stiloul frumos împachetat și o felicitare în care îi scria lui Costin ce simțea pentru el. Clara era o fată timidă, cu o sensibilitate aparte, care o împiedica să-și exprime cu ușurință sentimentele. Aruncă o ultimă privire și, mulțumită, stinse lumina și închise ușa.

Ajunsă acasă, fata așteptă reacția lui. Se făcuse 7 seara, 8... pe la 9.30 telefonul fix sună prelung...

— Alo?

— Alo? Clara?

— Costin, șopti fata ca o elevă prinsă la copiat...

— Stau de o oră și încerc să găsesc cuvintele potrivite...

Vocea tremurată a lui Costin pierduse din siguranța pe care o avea de obicei. Fiecare om are un bulgăre de lumină pe care încearcă să-l adăpostească de toate ploile și furtunile lumii. Bărbatul, pe care îl știa sigur pe sine și mereu impecabil în atitudini, acum, la telefon, era doar un suflet copleșit de emoții neașteptate, niciodată simțite până atunci.

— Îți mulțumesc... știi, nu prea am primit multe surprize în viața mea. De obicei, eu sunt cel care le face... care mereu e acolo pentru toată lumea... Dar, trebuie să-ți spun că m-ai și speriat grozav. Când am intrat, am văzut luminițele licărind în întuneric, am crezut că mi-au spart casa...

— Iartă-mă... nu am vrut să te sperii...

— Mulțumesc și pentru cadou, nu trebuie să-ți cheltuiești banii pentru mine. Eu am tot ce-mi trebuie... aproape tot ce-mi trebuie... tu ești exact ce-mi lipsea... mulțumesc, mai ales, pentru felicitare...

Costin tăcu. Știa că nu-și mai putea controla vocea...

— Dragul meu drag... Vreau să ne vedem curând...

— Sigur... adevărul este că și eu am câteva surprize pentru tine... Uite, de exemplu, ce faci de Revelion?

— Ce fac? Sau ce facem? chicoti jucăușă Clara.

— Exact... de aceea vom merge împreună la Viena! Ce spui?

Clara rămase mută... De obicei, de Revelion stătea acasă, nu mersese niciodată la vreo petrecere... Și, acum, deodată, direct la Viena... ce să zică?!

— Clara, mai ești acolo?

— Da și da... la ambele întrebări...

— Bine. Așa rămâne, spuse Costin recăpătându-și siguranța proverbială a glasului său. Măine seară să te îmbraci frumos. Te scot la masă într-un loc drăguț. Aaaaa... și, Clara... și eu te iubesc!...

Clara nu mai știe dacă a mai spus ceva sau dacă a răspuns la urarea de „noapte bună!” a lui Costin. Recunoștea doar senzația de plutire pe care o simțise în copilărie când se dădea în leagăn și lumea toată îi era la picioare, iar ea, fericită și liberă să simtă cât tot orizontul, țipa cât o ținea gura: „Mai tare! Mai sus!!!!”

A doua zi, au cinat într-un restaurant cu specific italianesc, întrucât Costin voia pentru ea un loc special, un cadou deosebit.

— Draga mea, nu am intrat prin efracție la tine acasă, oricum ar fi prea aglomerat... daaaaar am preferat să-ți ofer așa cadoul meu de Crăciun.

Costin scoase o cutie frumos ambalată și o așeză în fața Clarei.

— Ce este?

El zâmbi și împinse cutia în fața fetei. Clara desfăcu ambalajul și descoperi o cutie de carton pătrată, cu un telefon desenat pe ea.

— Este un telefon mobil. Ca să putem vorbi oricând...

Ea auzise despre această inovație tehnologică, dar nu mai văzuse niciodată așa ceva. Adică, era un fel de telefon fix fără fir, dar pe care îl puteai lua peste tot, că de-aia e mobil.

— Mulțumesc mult... Inedit! Emoționant!

— Am cumpărat pentru șefii de la bancă și am luat câteva și pentru mine, cu tot cu numere.

Clara se gândi la ce față vor face colegii ei de facultate când or vedea-o cu acest telefon mobil. Din păcate, deocamdată, putea vorbi doar cu prietenul ei. Nu cunoștea pe nimeni altcineva care să mai aibă așa ceva...

De sărbători, au plecat la Viena cu toată gașca lui de prieteni. Oriunde mergea, Costin îi lua și pe ei. Erau toți tineri, cam de aceeași vârstă. Mini vacanța la Viena a fost magnifică, mai mult decât visase Clara: de la gustul inconfundabil al castanelor coapte, pe care, de atunci, avea să-l asocieze cu iarna și cu sărbătorile, până la tradiționalul vin fiert, băut la faimosul târg de Crăciun vienez, de la Palatul Schönbrunn, pe care îl vizitaseră cu bucurie și emoție, până la Catedrala Sfântul Ștefan din centrul orașului, care i se păruse o bijuterie arhitectonică.

Dormise în brațele lui în fiecare seară și adora răbdarea lui necondiționată pentru ea. Miezul

noptii l-au petrecut pe străzi. Era un mod inedit de a face Revelionul, iar la Viena, de multe ori, distracția de pe străzi era mai captivantă decât cea organizată în cele mai rafinate restaurante. La 12 noaptea s-au sărutat, și-au făcut promisiuni și au dansat vals vienez în Piața Primăriei, pe o mare de cioburi lăsată în urmă de petrecăreți. Clara nu avea să uite niciodată acel moment din viața ei, poate cel mai frumos Revelion, pentru că fusese, în fond, și primul. Sau, poate, și pentru că nimic nu mai urma să fie la fel de atunci încolo.

Ianuarie sosi cu ger, viscol și o veste care îi mătură sufletul.

— Clara, trebuie să plec două luni în Israel, ca să pun pe picioare o filială a băncii, de unde se vor transporta în țară banii românilor care muncesc acolo.

— Două luni?

— Da. Îmi pare rău. E obligatorie prezența mea acolo!

— Ok. Stai liniștit. Te voi aștepta cu drag! Sunt aici!

Au trecut greu lunile. Îi lipsea Costin, prezența lui fizică, bucuria pe care o simțea când îi era aproape, starea de siguranță pe care i-o oferea, sufletul pe care știa mereu că se poate sprijini și pe care-l mângâia la rândul ei zilnic. Era prima iubire, prima oară când experimenta tulburarea pe care ți-o oferă îndrăgostirea... Vorbeau la telefon la câteva zile... la telefonul magic primit cadou, care devenise singurul mod în care se regăseau. Sigur că era foarte ocupată cu prima sesiune, cu munca la Cotroceni, dar simțea că sufletul îi era inundat de dor, pe care-l împacheta zilnic în speranțe, visuri și dorințe.

A venit primăvara și, odată cu ea, și Costin. În sufletul Clarei au înmugurit bucuriile... Însă, el a venit schimbat. Parcă mai distant, mai rece, mai dezinteresat. Clara încerca să-l înțeleagă, să priceapă ce se întâmplă cu el. Costin îi spusese că

avea probleme la bancă, situația nu era tocmai roz acolo și, de aceea, fata încerca să-l acopere cu liniște și iubire, să-l ajute să treacă peste greutăți și să-i stea alături. De unde la început o lua peste tot cu el, la toate întrunirile, iar președintele băncii o aprecia mult și încuraja relația lor, deodată, Costin începu să se scuze că ea nu-l mai poate însoți la anumite evenimente de serviciu sau chiar din timpul liber. Clara află de la una dintre fetele din gașca de prieteni că șeful lui Costin nu mai privea cu ochi buni relația lor și că banca începea să aibă serioase probleme financiare.

Pentru Clara, urmă o vară fierbinte cu întâlnirea șefilor cultelor din lumea întreagă la București, un eveniment extrem de important și ea se simțea parte dintr-un proiect care scria istorie. La câteva luni distanță după întoarcerea din prima misiune diplomatică de la Venetia și Padova, profesorul de religie care-i însoțise își încheiase colaborarea cu Departamentul de învățământ, Culte, Cultură, semn că nu prea făcuse o impresie bună Consilierului. Clara nu deschisese niciodată acest subiect, dar apreciasse mult decizia lui. Domnul Radu Matei se dovedea un om care iubea loialitatea, cinstea și onoarea.

Consilierul o lua cu el peste tot, la cele mai importante negocieri de la București, dintre delegația Papei și Patriarhul Teoctist al României pentru organizarea evenimentului principal și anume venirea Papei Ioan Paul al II-lea. Fata devenise copilul de trupă al echipei. Băieții de la SPP o îndrăgiseră și o apreciau mult. Într-o zi, Consilierul îi trimise mașina cu șofer acasă. Se întâmpla des, mai ales în vacanțe. În majoritatea cazurilor, o suna și îi spunea doar, ca într-o oră, să fie gata, fără să-i dea prea multe detalii. De data aceasta, Clara s-a trezit într-un poligon al SPP-ului. Consilierul o adusese cu ei la trageri. Era un câmp în afara Bucureștiului, în aer liber. Fata nu știa mai niciodată unde avea să ajungă, de aceea

opta mereu pentru ținute adaptabile la orice situație. Dar așa ceva chiar nu putuse să prevadă. Era o căldură sufocantă și ea alesese o fustă fluidă, scurtă și sandale cu platformă... Un bărbat înalt și ascuțit la față îl prezentă armamentul: un pistol Lock, negru și zvelt pe care i-l înmână după multe explicații. Traseră cu toții în ținta de hârtie. Ultima fu Clara.

— Dar are și recul, nu?

Bărbatul care-i dăduse explicațiile o măsură din cap până în picioare. Îi privi platformele sandalelor și, amuzat, spuse:

— Nu ar trebui să fie probleme...

Fata apucă cu nădejde pistolul ca și cum i-ar fi fost încredințată cea mai importantă misiune a vieții ei și apăsă trăgaciul. Un foc... Nu mai auzi nimic din acel moment. Restul de gloanțe le trase la foc automat, fără să audă sau să se concentreze. Ținu strâns arma până i se înroșiră mâinile.

Ținta era ciuruită, în mare parte, în mijloc.

— Domnule Consilier, noi zicem s-o angajăm pe-asta mică. E bună, nene, și eficientă!

— Ca să trebuiască să vă spun mereu cu cine merg la cinema și când???!?! Exclus! Uitați asta! Eu sunt un spirit liber!

Consilierul râse. Clara crescuse sub ochii lui și ținea la ea ca la o fiică. Îi estimase de prima oară spiritul liber și independent și știuse întotdeauna s-o motiveze ca să dea tot ce avea mai bun...

După întâlnirea cultelor religioase de la București, eveniment încheiat cu un succes răsunător, Clara și Costin plecară în vacanță. Împreună cu toată gașca lui, desigur! Numai că, de această dată, totul era diferit față de ce trăise la Viena. Nimic nu mai era și nu mai avea să fie ca atunci. Costin era mult mai distant, dar, paradoxal, mai apropiat de una dintre colegele sale, care îi era și subalternă.

Au mers pe Coasta Amalfitană, în Italia. Locul era divin, o combinație spectaculoasă între stânci

și mare, între înălțimi și abis. Hotelurile erau toate săpate în stâncă, astfel că ajungeai foarte greu acolo, de cele mai multe ori pe jos, urcând scările săpate în piatră. Au vizitat insula Capri, un regal de flori și urcuș, o splendoare pe verticală. A urmat Positano, raiul bogătaşilor, o stațiune exclusivistă, în care totul costa dublu sau triplu față de oricare alt loc din Italia. Plaja stâncoasă din Sorrento bubuia în ziua aceea de muzica ritmată a verii. Tinerii gălăgioși porniră sprinteni spre marea învolburată. Costin râdea și, ca din joacă, mâinile ferme îi alunecară pe coapsele colegei și o aruncară în apă. Plonjă și el după ea, în valuri. Clara văzu scena care nu era din păcate prima de acest fel, dar preferase să tacă și să plece.

— Costin, mă duc la hotel. Am uitat ceva în cameră, spuse fata înecându-și lacrimile într-un zâmbet tâmp.

El încuviință din cap, fără să-i pese, prins fiind în jocul cu formele voluptuoase ale fetei roșcate. Clara porni pe cărarea șerpuită care ducea spre stânca unde, semeț, se înălța hotelul, sfidând legile gravitației. Fata își ștergea lacrimile cu dosul palmei. Nu știa cum să reacționeze sau cum să gestioneze situația. Simțea că sufletul îi ia foc, și tâmpilele îi ardeau, iar toate înălțimile periculoase dintre stânci și mare i se așezaseră pe frunte.

După un drum istovitor prin arșița zilei, Clara ajunsese în cameră, făcu un duș rece, ca și cum ar fi vrut să se trezească și să constate că el era cel de care se îndrăgostise și nu altul. Unde greșise? Ce trebuia să învețe din asta? Ce trebuia să facă? Se așeză în patul răcoros sub briza ferestrelor larg deschise către hăul de deasupra mării. Costin intra în cameră încet, crezând că ea adormise... Clara, încolăcită în propriile gânduri, îl simți îndată și se întoarse cu fața plânsă.

— De ce nu mă iubești pe mine? Sunt aici, lângă tine! De ce nu mă iubești?

Costin se încruntă și o privi cu îndârjirea celui care nu vrea să dea explicații.

— Nu știu la ce te referi sau ce vrei de la mine. Dar îți recomand să te porți frumos și să nu mă faci de râs față de prietenii mei.

— De ce? Îți pasă ce crede domnișoara aia roșcată cu forme pline?

Regretă imediat cuvintele! Se gândi că ajunsese ca fetele acelea, pe care le ironiza, geloase și aparent iraționale. Dar asta se întâmplase când nu simțise încă fiorul iubirii. Acum înțelegea cât de fragilă era granița între rațional și irațional, atunci când sufletul era terenul de joacă. Știa că fata aceea roșcată nu avea nicio vină.

— Ești pur și simplu nebună și nu am ce să vorbesc cu tine acum!

Costin intră în baie și discuția se încheie aici. Clara nu mai reacționează nicicum pe tot parcursul vacanței, pentru că-și dădea seama de situația fără ieșire. Cel puțin, deocamdată. Însă, sufletul ei se făcuse țândări și simțea că nu va mai fi niciodată ca la început.

1999 a fost un an de răscruce în viața Clarei. Vizita istorică a Papei Ioan Paul al II-lea a fost un succes confirmat de toate entitățile implicate, și, în mod deosebit, a reprezentat pentru ea un moment de referință de care avea să-și amintească toată viața. Întreaga experiență de la Cotroceni fusese deosebită, complexă și inedită, o construisese mult și îi oferise șansa să învețe ce nu ar fi putut descoperi niciodată în cadrul niciunei școli.

Relația cu tânărul bancher continua, dar în același registru de neînțeles pentru Clara. Costin cumpărase un apartament cu trei camere în zona centrală a orașului, pe cheiul Dâmboviței și părea dispus s-o implice în aranjarea și mobilarea noii locuințe. În plus, toți prietenii lor vorbeau deja despre o nuntă iminentă, deși ea nu vedea tocmai așa lucrurile. Însă, de fiecare dată când deschidea discuția față de Costin ajungea, tot de fiecare dată,

fără excepție, să se simtă o ciudată nebună, care-și imaginează lucruri și care a pierdut contactul cu realitatea. Așa că preferase să se concentreze pe facultate și pe evenimentele importante de la Președinție. Deși la început o sprijinise în toate proiectele și activitățile sale, acum îl simțea pe Costin iritat, de fiecare dată când avea treabă la Cotroceni sau, și mai rău, când trebuia s-o însoțească la vreo masă mai importantă la care Consilierul o invita, desigur, însoțită. În plus, situația de la serviciu se înrăutățise, iar Costin îi pomenea din ce în ce mai des că el va pleca în curând de acolo, pentru că nu voia să-i fie asociat numele cu dezastrul ce avea să se întâmple la bancă și despre care Clara avea să citească ulterior, în toate ziarele vremii, știri care îi vor confirma temerile.

În anul următor, pe neașteptate, Clara câștigă un concurs Erasmus, așa că vestea cea bună pentru ea, avea să fie fatală pentru relație.

— Plec.

— Unde?

— La Padova, răspunse fata temătoare de reacția lui Costin.

— Iar te duci cu Președintele?

— Nu. Am câștigat o bursă de 6 luni la Universitatea din Padova. Voi face ultimul semestru de facultate acolo, plus lucrarea de licență.

— 6 luni? Și? Pleci?

— Da. Fără îndoială, da! răspunse Clara, mai hotărâtă ca niciodată, mai calmă și mai convinsă, așa cum tânărul bancher nu o văzuse până atunci.

Costin o privi după multă vreme fix în ochi. Clara nu știa dacă era eliberare sau îngrijorare ceea ce se citea în privirea lui, privire care o cucerise acum 3 ani. Era cert că bărbatul pe care îl adorase, în sfârșit, acum, după mult timp, o privea din nou direct în ochi. Fără ocolișuri și fără ascunzișuri. Direct în ochi și în suflet. Și fata înțelese că,

uneori, tăcerile vorbesc mai mult decât toate cuvintele din lume. În plus, știa clar că era ultima oară când avea să-l vadă...

Toscana. În prezent.

Clara șterse o lacrimă fugară. Își adusese aminte ce copil bun și cuminte era atunci și ce dezamăgită fusese când descoperise cum era viața de fapt... Alungă gândurile trecutului și își ridică privirea. Soarele era deja sus și ea se grăbea teribil. Mai erau încă multe treburi pentru diseară.

Intră în casă și se aranjă ca să plece în oraș. Avea de făcut cumpărături pentru cină. Își asortă pantalonii grena cu o bluză cu mâneci ample, la care aplică două manșete detașabile din catifea neagră și un șirag perle. Îi plăceau ținutele simple, dar accesoryzate surprinzător, chiar și la această vârstă. Vecinii ei, prietenii care făceau parte din familia Incisa della Rochetta, îi admirau de fiecare dată combinațiile ciudate și rafinate, așa cum și ea aprecia vinul lor exclusivist și viața nobilă pe care o duceau. Clara aruncă o privire grăbită în oglindă, adăugă puțin blush, mascara, un gloss și ieși rapid. Luă mașina de teren pe care o cumpăraseră de când se mutase pe dealurile Toscanei și demară în trombă spre marele oraș.

Florența se înălța mândră și elegantă în fața ei. Găsi repede un loc de parcare, având în vedere că era familiarizată cu zona și porni spre mercato. Avea un meniu extrem de rafinat în seara asta. Se oferise și Marcella s-o ajute și hotărâseră din timp ce anume să pregătească bucătarul lor personal, un cuoco vero^[4], premiat cu o stea Michelin. Diseară avea să servească la cină un aperitiv bazat pe crostino caldo con il lardo di Colonnata, apoi paste Pici aglio olio și filetto alla Rossini. Desertul îl va lua însă de la cofetăria ei preferată, Pasticceria Doici Pensieri. Ceea ce, în mod ciudat, dar simpatic, se potrivea de minune cu evenimentul din acea seară. Ezita între cheesecake al limone meringato și semifreddo al tiramisù. „Grea alegere”, își zise ea și se îndreptă spre mercato ca

să cumpere fructe. Întotdeauna i se păruse că o masă fără un platou de fructe la final era incompletă și deloc rafinată. Se plimbă agale printre tarabe. O fascinaseră dintotdeauna condimentele folosite în bucătăria italiană sau alte produse de care nici nu auzise înainte de mutarea sa în Italia. Roșiile uscate deveniseră preferatele ei în salate și i se păreau combinația ideală pentru a pune în evidență, de exemplu, brânza de capră. Mercato avea pentru ea un miros aparte, îl considera o îmbinare cuviincioasă între vechi și excentric și, în plus, iubea atmosfera guralivă a piețelor.

Salută câțiva vânzători. O cunoșteau deja din vedere pe misterioasa „straniera”, care, surprinzător, le vorbea impecabil limba.

— Bună ziua, signora Stănescu!

— Bună ziua, Mario! Ce minunății ai astăzi?

— Numai fructe proaspete, signora!

Clara luă un măr roșu în mână și îi simți consistența succulentă de sub coajă.

— Ca de obicei, signora? o întreabă vânzătorul grăsuț, cu un zâmbet în care își etala toți dinții deodată.

Clara îi răspunse cu un surâs parcă pierdut între faliile trecutului:

— Astăzi nimic nu e ca de obicei, Mario! Aș vrea niște rodii, ananas, papaya, mango, mandarine, care numai la tine au un parfum inconfundabil...

În căutarea celor mai bune soluții pentru platoul de fructe, Clara dădu cu ochii de struguri. Preferății ei, la un moment dat în viață... Rrushi... Așa îi spunea EL...

...EXTRACOMUNITARUL

Fata coborî din tren, târând după ea un geamantan enorm, disproporționat față de silueta ei firavă și delicată. Clara ridică ochii și citi plăcuța de deasupra peronului: PADOVA. Ajunsese după un voiaj de 24 de ore. Era prima oară când călătorea singură în străinătate, cu trenul, la cușetă. Depășise frontierele cu Serbia și Croația noaptea, ca să se trezească a doua zi în zori, în Italia. Senzația îngrozitoare, când îi băteau vameșii în ușa compartimentului, în miez de noapte, nu avea să o uite niciodată. Tânăra își controlă a mia oară portofelul cusut de mână, pe care îl atârnase de gât și în care avea toți banii primiți ca student Erasmus, pentru cele 6 luni, cât avea să stea la Padova. Era toată averea ei cu care urma să își plătească masa și căminul. Trenul o lăsase la Veneția, un oraș de care o legau atâtea amintiri spectaculoase din prima misiune diplomatică cu Președinția. Apoi luase un alt tren și, într-un final fericit, ajunsese la destinație. Târșai geamantanul după ea până la taxiul cel mai apropiat, apoi se prăbuși pe bancheta din spate a mașinii, deja extenuată de drum, deși aventura abia începea.

Când se dădu jos din taxi, îi sări în ochi plăcuța de deasupra porții: Casa dello studente. Era prima oară când stătea într-un cămin și avea vagi idei despre ce înseamnă un astfel de trai, știa doar câte ceva din experiențele colegilor de grupă de la București. Poveștile care circulau în mediul studentesc românesc erau dintre cele mai variate: de la petreceri nebunești, până la făcutul cartofilor prăjiți pe reșou, în cameră sau la șotiile colegilor. În Italia, căminul studentesc era mai mult decât decent. Stăteau câte doi în cameră, cu baie proprie, exista o bucătărie generoasă și un spațiu comun

enorm pentru masă. Numai și din aceste detalii, simțeai că te afli într-o țară care aprecia mâncarea.

Colega ei de cameră era din Ungaria, tot Erasmus și ea, dar habar nu avea italiană. Era o fire ciudată, ursuză și introvertită, dar Clara preferă să ia partea bună a situației: nu era nevoită să socializeze și putea să se bucure de timpul petrecut cu sine ca să se regăsească după experiența tristă alături de Costin.

Padova este un oraș destul de mare, unde se află una dintre cele mai vechi și mai prestigioase Universități din Europa, precum și Domul închinat lui Sant'Antonio, protectorul familiei și unul dintre sfinții cei mai importanți ai Italiei.

Clara era nerăbdătoare să se apuce de treabă și să cunoască realitățile locale și viața studenților din Italia. Prima lună la Padova nu avea s-o uite niciodată. Se bucura de fiecare statuie, de fiecare frescă, de toate minunățiile unui oraș italian. Venise de multe ori în Peninsula însorită, dar mereu, fie cu treabă, fie în voia cuiva sau cu un grup de care depindea. Acum, adora să se plimbe pur și simplu pe străzi, uite, de exemplu, să stea cât voia în tabaccheria. Tutungeria în Italia era un loc fascinant, pentru că acolo găsea o grămadă de nimicuri ciudate și inedite, plus bomboanele sale preferate dietetice, fără zahăr, Dietorelle. Apoi, putea petrece ore în șir, fără să dea socoteală nimănui, în librăriile Feltrinelli sau Mondadori din oraș. În România, la vremea aceea, nu existau asemenea librării cu etaj, absolut enorme, cu niște fotolii în care pur și simplu te afundai.

Practic, cuvântul de ordine pentru Clara era libertatea și iubea această stare. Cursurile erau fascinante și total diferite de cele din sistemul de învățământ românesc. Scia zilnic e-mailuri acasă, pentru că telefoanele costau prea mult, iar ea avea banii drămuți pentru fiecare lună.

Negurile aurii ale lunii martie îmbrățișau tiptil ferestrele camerei de cămin. Clara se trezise la 4

dimineata pentru ca avea ceva foarte important de facut. Se spala in graba, isi compuse repede o tinuta lejera si porni spre centru. La questura era o coada impresionanta si amestecata cu diverse natii extracomunitare. Pentru ca, la acea data, Romania nu facea inca parte din Uniunea Europeana, Clara avusese nevoie de viza de studii, iar procedura prevedea sa te prezinti la politie dupa prima luna de cand ajungeai in Italia ca sa capeți un permesso di soggiorno. Adica, pe scurt, sa fii in legalitate. Alții veneau doar sa-si vizeze documentele, actiune pe care trebuia sa o faca din șase in șase luni.

Fata estima din priviri sirul incredibil de mare si ofta. Azi era compromisa ziua.

— Clara! Nu e asa?

Se intoarse si il masura din cap pana in picioare. Era un baiat nu foarte inalt, nici slab, nici gras, brunet, cu ochi negri si o privire laser.

— Si tu ai fi...???

— Alan. Alan Nrapì, si baiatul intinse mana ferma si puternica.

— Clara! Așa este. De unde îmi știi numele?

— Te-am văzut la cămin. Merg acolo des ca sa mă întâlnesc cu prietenii mei.

Deși italiana lui părea perfectă, totuși accentul, dar și conjunctura în care se întâlniseră o făceau pe fată să fie curioasă în privința naționalității lui.

— Nu ești italian... zise ea cu diplomație.

Alan pufni în râs. Dinții albi, impecabili se înșirară ca perlele într-un colier. Avea un zâmbet de reclamă și tânăra nu putea să nu-l observe.

— În mod evident nu. Nu sunt italian, zise baiatul arătând coada care se întindea până departe, în stradă. Sunt extracomunitar ca și tine. Sunt albanez.

— Albanez... repetă Clara ca un ecou stricat...

— Da. Albanez. Știu că albanezii nu sunt foarte apreciați pe aici, dar eu sunt mândru de ceea ce sunt și nu mă ascund!

— Doamne, nu voiam să spun asta... Ia zi, mai bine, ce faci, Alan, în Italia?

— Sunt student la Facultatea de Studii Economice. Am o bursă din partea statului italian.

Avea un ton mândru și înalt când spunea asta, care aproape friza aroganța. Dar Clarei îi plăceau mult oamenii care făceau performanță și care erau asumați cu ceea ce reprezentau.

În acei ani, românii nu prea erau cunoscuți în Italia în vreun fel. A spune că ești român la vremea aceea declanșa simpatie și efervescență din partea interlocutorului italian. Însă albanezii emigrau în toate felurile și căile, agresiv, fără limite, cu multă disperare care pe italieni îi speria teribil. Cu atât mai mult era de apreciat Alan care, nu numai că nu se rușina cu originile sale, dar reușise chiar să obțină de la statul italian o bursă de studii prin eforturi proprii și prin rezultate excelente.

— Și? Ce faci în weekend? Însăilă din nou discuția Alan, în timp ce înaintau ușor la coadă.

— Învăț, de obicei. Mă plimb, mă uit la filme...

— Știi, sâmbătă este o petrecere la cămin, în zona aceea de recreere. Mă gândeam dacă ai vrea să vii și tu... Ce zici?

— Sigur! E o idee bună. Mulțumesc pentru invitație. Nu am fost niciodată la nicio petrecere în cămin.

Sâmbăta sosi pe nesimțite, între cursuri, ore petrecute în bibliotecă și plimbări prin oraș. Razele soarelui mângâiau visele încă neocoapte ale tinerei, când Clara deschise ochii. Era prima oară în viața ei când stătea mai mult timp departe de casă și, în unele dimineți, îi lua ceva timp să înțeleagă unde se află. Fata adora însă diminețile în Italia. Iubea zgomotul străzii cu toate motocicletele și scuterele care treceau razant pe străduțele orașului, adora forfota timidă a orașului care abia se trezea. Parcă mirosea a cafea în aer, încă de dinainte de a te ridica din pat sau de a ajunge la vreun bar ca să iei micul dejun. Mai ales acum când era sâmbătă și nu

se grăbea nicăieri, prefera să mai lenevească puțin în soarele timid al primăverii. Mai târziu răsfoi fără chef câteva notițe, citi o carte pentru unul dintre cursuri, apoi ieși să se plimbe și să mănânce la mensa, cantina studențească. Iubea Padova, un oraș cochet, cu străduțe mici și disciplinate în centrul istoric, cu multele clădiri vechi, dar nu ponosite, și piețe care aminteau de atmosfera epocii renascentiste.

Seara, Clara nu pierdu prea mult timp cu pregătirile pentru petrecere. Alese o ținută simplă, dar foarte chic, cu care era sigură că nu poate greși: o pereche de blugi conici, albaștri și o cămașă lejeră, albă. O ploaie de mărgel colorate care curgeau în cascadă în decolteul îndrăzneț al cămașii și o pereche de sneakersi albi completau inspirat ținuta.

Coborî la demisol, în camera comună de relaxare unde mergea de obicei să se uite la tv, să joace ping-pong sau să citească în spațiul imens, amenajat inteligent și foarte practic. Ajunsă în spațiul de relaxare, nu mai recunoscă nimic. Totul era strâns și așezat pe margine, însă o întâmpinără la intrare boxe uriașe din care se auzea timid încă, muzica italiană a lui Vasco Rossi. Fiecare student pusese o sumă de bani ca să cumpere băuturi și oarece snackuri. Așa că, pe margine, se aflau mese pline cu produsele cumpărate de studenții de toate națiile, care erau absolut hotărâți să se distreze în seara aceea. Cu toate că trecuse deja o lună de când se afla în Italia, Clara nu se împrietenise cu prea multă lume. Deși aparent o fire impulsivă și extravertită, tânăra era, în realitate, destul de sfioasă și retrasă. Studenții italieni o tot invitau seara la masă, asta pentru că în Italia cina este un adevărat ritual, o formă de comunicare și socializare, iar pentru că italiana fetei era impecabilă, colegii de cămin voiau să o aibă în grupul lor. Clara mersese de câteva ori la cină și

participase la discuții, dar nu legase vreo prietenie cu cineva anume.

În semiobscuritatea de la subsol, Clara îl căută din priviri pe Alan. Nu îl văzu. Fu puțin dezamăgită, dar până la urmă ce pretenții să aibă de la un străin cunoscut la coadă la vize. Alungă aceste gânduri și se uită în jur. Studenții de toate vârstele, îmbrăcați în toate felurile, cu pahare în mână defilau pe lângă ea dând din cap pe ritmul muzicii. Era o lume pestriță și aparte pe care tânăra nu prea o cunoștea, însă o amuza.

— Hei, Clara, ce faci? Te distrezi?

Fata recunoscuse un grup de spanioli haiosi pe care îi mai văzuse prin cămin.

— Da, sigur, e foarte frumos! răspunse cu un surâs.

Un băiat deșirat și foarte slab trecu în pași de dans pe lângă ea și îi împinse în mână un pahar de plastic. Clara mirosi... Era alcool. Tărie chiar. Ea nu băuse alcool în viața ei și nu credea că era momentul să înceapă acum, așa că îl abandonă pe o masă. Zări într-un colț un grup vesel de tineri așezați în cerc. Clara, curioasă, se apropie de ei și privi atentă: un băiat cu părul vâlvoi înfășură în mână o foiță albă și fină cu niște ierburi. Apoi sigilă țigara rezultată cu degetele într-o mișcare expertă și o aprinse. O dădu din mână în mână celorlalți participanți. Era prima oară când Clara vedea așa ceva și era atât de surprinsă de realitate, încât nici nu-l zări pe Alan care se îndrepta hotărât către ea:

— Nu ai mai văzut așa ceva, nu?

Fata tresări la auzul vocii băiatului. Recunoscuse însă imediat zâmbetul ștrengăresc și sclipirea din privire.

— Nu. Chiar nu am mai văzut.

Avea un mod numai al ei de a roși, de un firesc absolut fermecător și fără să pară niciodată prea mult.

— Nu credeam că vei mai apărea... îi zâmbi ea.

— Scuză-mă, am crezut că voi putea pleca mai devreme de la muncă, dar nu am reușit.

Muncă? El muncea? Ok, se pare că avea multe surprize de aflat despre acest tânăr extracomunitar.

— Muncești?

— Normal, nu aș avea cum să-mi acopăr toate cheltuielile doar din bursă și să-mi ajut și familia din Albania.

Pe chipul Clarei se citea surpriza, o uimire combinată cu o profundă admirație la adresa băiatului, pe care încerca să îl descifreze înainte de a fi mult prea fermecată de zâmbetul lui.

— Unde lucrezi?

— La o pizzeria birreria din centru. Sunt ajutor de bucătar.

— Ce tare! Felicitări! exclamă Clara fără să stea prea mult pe gânduri.

Alan o privi fix în ochi... Fata dădu să lase privirea în pământ, dar nu mai apucă.

— Hai să dansăm!

Tânărul o luă de mână și, până să mai reacționeze cumva, se afla deja pe ringul de dans, îmbătată de parfumul lui cu urme de mosc. O ținea cu lejeritate, dar ferm în brațele sale și Clara se simțea în siguranță în îmbrățișarea aceea. Pentru prima oară, după mult timp, trăia din nou fiorul subtil al emoțiilor bune... Au râs mult în seara aceea, ba chiar Alan i-a prezentat Clarei cercul lui de prieteni în care se aflau în egală măsură și albanezi și italieni. Tânărul extracomunitar avea un șarm aparte și comunica absolut cu toată lumea, având firescul și versatilitatea omului trecut prin multe în viață, deși avea doar 22 de ani, cu un an mai mult decât Clara, deci. Fata află că el locuia într-un apartament al proprietarului pizzeriei împreună cu alți băieți care munceau la restaurant și că era unul dintre puținii angajați cu forme legale, semn că patronii îl considerau un om de încredere.

În zilele următoare, s-au văzut de mai multe ori. Clara descoperi că Alan petrecea mult timp la cămin, pentru că majoritatea prietenilor săi locuiau acolo, iar acum motivele erau mult mai întemeiate. Se întâlneau zilnic, la prânz, la cantină, apoi, uneori și seara. Însă, Clara nu îl lăsa să se apropie prea mult, deși se simțea foarte atrasă de el. Totuși, prezența lui era atât de constantă, încât îi devenise dependență. Dar fata știa clar că peste câteva luni avea să plece acasă și nu voia să îi dea și să își dea speranțe deșarte.

Sâmbătă după-amiaza au jucat ping-pong. Era o activitate preferată în weekenduri, mai ales că studenții italieni plecau acasă masiv și, de principiu, rămâneau în cămin doar cei Erasmus și extracomunitarii.

— Bună! o întâmpină Alan cu zâmbetul lui strengăresc, când Clara apăru în camera de recreere. Fata avea o lumină aparte în priviri când se emoționa. Lui Alan îi aducea aminte de copilărie, de bucuria cuminte a unui copil și întrevedea fâstâceala simpatică a unei adolescente ce nu avea de gând să crească prea curând.

— Ai chef de o plimbare? Vreau să-ți arăt ceva...

Clara tresări. Era una dintre activitățile sale preferate când se afla în Italia. O luă de mână și alergară spre ieșire râzând...

— Unde mergem? chicoti Clara.

— Vei vedea!

Tânărul o conduse la scuterul împrumutat de la un prieten.

— Al cui e scuterul? întrebă fata curioasă.

— Al lui Aron, prietenul meu pe care l-ai cunoscut deja la petrecere. Lucrează cu mine la restaurant. Îl împrumut uneori până reușesc să-mi cumpăr și eu o mașină în curând. Ce faci? Nu urci?

Clara se tot învârtea în jurul motocicletei...

— Nu am cască, răspunse fata. Și, în plus, știi cumva dacă ne putem urca doi pe chestia asta???

Alan o privi amuzat...

— Cască avem! O iei tu, zise, în timp ce scotea din mini-portbagajul scuterului o cască. Cât despre capacitate... suntem destul de slabi...

Deși nu foarte mulțumită de răspunsurile băiatului și ușor sceptică, totuși fata se urcă în spatele lui Alan și se încolăci strâns în jurul taliei lui cu ambele mâini.

— Și încă un lucru... Să nu cumva să alergi!!!!

Atât mai apucă ea să spună înainte ca motorul să pornească în trombă, aproape pe o roată... Clara vedea din fugă străduțele orașului pe care Alan se strecura cu o îndemânare fantastică. Rămăsese cu mâinile încheștate în jurul băiatului și tot repeta ca pe o mantră... „mai încet, mai încet”... La un sens giratoriu aflat în apropiere de ieșirea din orașul istoric spre zidurile ce delimitau zona veche de cea nouă, un polițist le făcu semn să oprească. Clara se abținea cu greu să nu-i arunce în față un „Ți-am spus eu...”, dar nu mai apucă. Alan oprise și coborâse imediat de pe scuter, iar acum negocia cu domnul carabinier. Ea se străduia să audă sau măcar să intuiască ce spunea partenerul ei de drumetrie. Polițistul zâmbi, o privi pe fată, apoi râse. Îl bătu pe spate pe băiat, îi dădu înapoi documentele și îl sfătui să aibă grijă... Clara urmări scena uimită...

— Ce i-ai spus?

Alan îi aruncă o privire jucăușă și mustăci...

— Chestii între bărbați... dar am rezolvat-o, nu? Mergem?

— Dacă mergi încet, însă!

Alan încuviință din cap și porni din nou la drum. Ajunseră într-una dintre suburbiile orașului. Clara chiar începuse să se întrebe ce avea de gând tânărul extracomunitar, când, deodată, Alan parcă scuterul și o ajută să coboare.

— Ești gata?

Fata se uita în jur și încerca să se prindă cam ce ar trebui să vadă, în afară de zarva piațetei din vârful

de colină, acolo unde ajunseseră, dar Alan nu-i lăsa deloc timp la dispoziție. O luă de mână și o struni către zidul vechii cetăți. Nici nu apucă să se dezmeticească cumva, că în fața ei i se așternu la picioare... Padova. Clara rămase fără respirație la vederea priveliștii absolut superbe a orașului vechi. Era un loc de unde puteai admira întreaga cetate până departe. Alan o cuprinse în brațe, apoi o întoarse către el și o sărută apăsător. Clara se înmuie în îmbrățișarea fermă a tânărului care o cucerise încă de la primul dans. Rămaseră îmbrățișați o vreme într-o ghemuire firească de trăiri și bucurie, asta pentru că fiecare tânjise după atingerea celuilalt.

— Alan? șopti Clara.

— Spune...

— Tu știi că eu voi pleca peste câteva luni, nu?

— Deci asta era explicația pentru care fugeai de mine... și tânărul îi mângâie conturul feței cu degetul arătător încet, de parcă își dorea să memoreze această clipă pentru totdeauna. Apoi își opri degetul pe buzele ei fremătate de sărutări...

— Shhhh... vom vedea... până atunci hai să trăim...

— Dar să știi că eu nu vreau să-ți faci speranțe...

— Speranțele sunt ca oamenii... Nu mă mai pot dezamăgi... Vreau să mă las în voia poveștii... hai să simțim... te rog, nu mă alunga, Clara...

Fata, prea emoționată ca să mai lupte cu ea în primul rând, se lasă pradă simțirilor... ce s-ar fi putut întâmpla rău? Să sufere ea? Să-l facă pe el să sufere? Să se bucure? O avalanșă de întrebări și de dileme o asaltau și decise să lase lucrurile să vină de la sine și să-și permită vârtoarea unor sentimente curate și autentice.

Se plimbară puțin în apusul roșiatic de primăvară și se opriră la o tarabă cu fructe.

— Vrei ceva? o întrebă Alan.

— Struguri! Sunt preferații mei...

— Rrushi. Așa se spune în albaneză la struguri... Rrushi...

Așa avea să o alinte mereu tânărul, ca amintire a acelei seri nevinovate. Vina o avea, poate, doar timpul în conjunctura lor. Au mâncat struguri, au povestit, s-au povestit, până când seara le-a cuprins sufletele în misterul său nespus. Chiar și inocența s-a înfiorat timidă când întunericul s-a lăsat peste orașul medieval și peste trupurile celor doi tineri îngemănați în fericire, într-un colț de lume ce acum era doar al lor...

S-au trezit îmbrățișați în soarele cald al dimineții. Era duminică. Și în sufletele lor. Dar la lumina zilei și întrebările, chiar și îndoielile răsăreau odată cu soarele blând... Clara deschise ochii și descoperindu-l pe Alan, își aduse aminte întreaga seară și noapte pe care o petrecuseră împreună. Îl mai privi încă o dată pe tânărul acesta curajos, care se încăpățâna să-i aducă în viață, cu orice risc, fericirea... avea un corp athletic, deși nu era foarte musculos, un păr răvășit mereu, căpos așa, ca și stăpânul. Trăsăturile ferme ale chipului lăsausă se întrevadă greutatea pe care le înfruntase prea devreme în viață. Alan deschise ochii și fața i se luminea îndată ce o văzu pe fată:

— Rrushi...

Urmă o perioadă liniștită pe care Clara aproape se temea să o numească fericire... Îi plăcea enorm tot ce trăia. Era într-o țară pe care o iubea foarte mult, îi plăceau mult cursurile și ce învăța la Universitate. Iar Alan era foarte atent și prezent alături de ea, se simțea răsfățată, așa cum nu se mai simțise niciodată. Dar știa că această fericire avea un termen de expirare, de aceea se bucura cu măsură, cu umbrele plecării în suflet.

Odată cu sesiunea de examene apărură și primele probleme ale Clarei. Probleme de natură financiară. Cheltuieli neprevăzute, mici majorări ale taxei de la cămin au pus-o în dificultate și banii se terminau în ritm alert. Pentru că de la 16 ani își

câștigase singură banii, din burse de merit sau ca interpret pe la diversele târguri internaționale, la standurile italienilor, tânăra nu și-a pus nicio secundă problema cum că ar putea apela la părinții săi. Deși știa că ai ei ar fi făcut orice să o ajute, ori poate tocmai de aceea, ca să nu le fie povară, dar și dintr-o mândrie că a crescut și că trebuie să demonstreze acum că se poate descurca și singură, Clara căută soluții pe plan local. Într-o seară, în timp ce mânca împreună cu Alan, care se pregătea să plece la muncă, îi veni ideea:

— Alan, crezi că aș putea să muncesc și eu la restaurantul acela?

— Ce spui acolo, Rrushi? De ce să muncești?

— Simt așa nevoia să mai rotunjesc veniturile...

— Păi, să știi că patronul, Flavio, chiar caută chelneri în perioada asta. Să servească băuturile. Ce zici? Ți se pare greu?

— Cred că aș putea încerca...

Alan o luă cu el în acea seară la restaurant ca să o prezinte șefului său și să vadă și ea localul.

— Dar ține minte... nicio vorbă cum că ai fi Erasmus și că peste o lună și jumătate vei pleca acasă și nicio vorbă despre faptul că habar nu ai nimic despre băuturi. Ai înțeles? În general, fii atentă la ce se întâmplă și la ce se vorbește în jurul tău, dar, mai ales, precaută la ce spui. Bine?

Clara dădu din cap că înțeleșese perfect ce i se spusese... Și, în definitiv, se descurcase ea la Vatican și printre cardinali. Nu putea fi mai greu de atât, nu-i așa?

Pizzeria birreria Lowenbrau era un local uriaș, cu o capacitate de 900 de locuri. Trei hale imense de mese, un bar în mijloc și un meniu gros cât cartea de telefon. Clara nu mai văzuse în viața ei un asemenea loc. I se părea incredibil de mare și prima întrebare era cum oare făceau chelnerii să găsească masa la care ar fi trebuit să meargă. Tocmai la asta se gândea, când apăru Flavio, patronul:

— Bună! Tu ești Clara?

— Bună ziua! Da. Dumneavoastră sunteți domnul Flavio?

— Exact! Am înțeles că ai vrea să lucrezi și tu aici, cu noi!

— Da! răspunse Clara cu zâmbetul pe buze, știind că face parte dintre armele ei secrete.

— Ești româncă?

— Da, domnule...

— O țară cu femei frumoase...

Fata încuviință din cap și zâmbetul i se transformă în râs... Clișeele clasice despre românce.

— Ești studentă?

— Da.

— Te pricepi cât de cât la băuturi?

Clara încercă să ia o mină cât mai optimistă și să evite dezastrul. Ea nu băuse în viața ei nici măcar o picătură de alcool.

— Sigur că mă pricep, răspunse realizând cu oarece îngrijorare că numai la standul de bere erau vreo 6 feluri despre care habar n-avea.

Dar, până la urmă, trecuse ea prin situații infinit mai dificile decât un meniu consistent de băuturi, despre care nu auzise niciodată în viața ei. Era momentul să aibă încredere în propriile forțe și să câștige această șansă care i-ar fi rezolvat nevoia de bani.

— Atunci nu-ți va fi greu să prezinți băuturile pe care le duci clienților.

Clara zâmbi mimând perfect siguranța de sine.

— Sigur. Nicio problemă.

— Când poți începe?

— Oricând. De mâine, de exemplu.

— Perfect. Mâine la ora 19:30 să fii aici. Uniforma constă într-un tricou pe care ți-l dăm noi și o pereche de blugi. Ne-am înțeles? Vei lucra în fiecare vineri, sâmbătă și duminică de la 20 la 24.

— Perfect.

— Acum, poți merge să cunoști echipa...

Și Flavio arăta spre grupul de tineri care se pregăteau intens pentru deschiderea localului. Alan îi făcu discret cu ochiul, ca și cum ar fi vrut să-i spună că el e acolo și că nimic rău nu i s-ar putea întâmpla. Clara a trebuit să se obișnuiască mai întâi cu numerotarea meselor, iar capacitatea de 900 de locuri părea cu adevărat un challenge la a te orienta brusc, îndată ce primeai comanda. Însă, așezate cu o logică matematică, numerele meselor nu au reprezentat o problemă pentru proaspăta chelneriță. Pe de altă parte, numele băuturilor au fost provocarea supremă. Clara nu băuse în viața ei alcool și nici nu putea înțelege ce plăceri putea găsi lumea în băuturile acelea cu nume complicate și arome ciudate.

Fata făcu cunoștință cu ceilalți studenți care munceau la pizzerie. Bucătarul era Sandro, un italian, slăbuț și foarte timid. Ajutorul de bucătar era Alan al ei. Iar chelnerii erau aproape toți studenți din cele mai diverse nații: albanezi, marocani, sloveni și ea. Singura româncă. Barmanul era un italian mai în vârstă, dar extrem de șarmant. Paolo era mereu aranjat, cu părul spilcuit și întotdeauna impecabil, tipicul bărbat italian scos mereu ca din cutie.

— Vreți o cafea, domnișoară?

Clara îl privi curioasă și, așezându-se pe unul dintre scaunele de bar, răspunse politicoasă:

— Sigur. Mi-ar face mare plăcere.

— Vorbești foarte bine italiană.

Fata râse. Italienii erau mereu primitivi și se pricepeau de minune să-ți facă multe complimente, chiar și din cele mai mărunte aspecte. Și, mai ales, erau mereu uimiți de exprimarea ei impecabilă în limba italiană.

— Mulțumesc!

— Vrei un caffè sciccherato?

— Un caffè come?

— Sciccherato! Cioè fatto nello shaker...^{JS1}

Clara zâmbi curioasă. Adora bucătăria italiană, cafeaua italiană, clima italiană, dar mai ales acest spirit de a face până și din cele mai mărunte aspecte ale vieții un fel de artă. Paolo luă cu mișcări experte un shaker, puse înăuntru un espresso aburind, gheață și puțin zahăr. Înșurubă rapid capacul, aruncă de câteva ori în aer tubul de aluminiu, care îi respecta mișcările și ordinele cu sfîntenie, apoi deșurubă cât ai clipi capacul și turnă într-un pahar înalt o cremă lascivă de cafea. Clara gustă și își dădu seama că era cea mai rafinată cafea pe care o băuse vreodată. Seara aceea nu avea cum s-o mai uite vreodată.

A doua zi, așa cum promisese, se prezentă la muncă. Jovială și foarte atentă la tot ce se petrecea în jurul ei, Clara se gândi că o atitudine pozitivă și un zâmbet fascinant ca al ei ar fi fost cu adevărat cele mai bune accesorii pentru experiența extraordinară de nouă și neașteptată pe care avea să o trăiască.

Mai întâi, repetă în gând așezarea meselor, luă câteva repere și încercă să-și facă propriile reguli după care să se ghideze eficient printre cele 900 de locuri. La acest local nu se dădeau bacșișuri personal. Erau incluse pe bon și, în fiecare lună, patronul oferea personalului o petrecere în contul acelor bani. În plus, la sfârșitul programului, fiecare angajat avea dreptul să mănânce orice dorea din meniul generos al localului.

Când luă prima tavă cu băuturi, simți cum i se tensionează brațele și cum i se roșesc obraji de efort. Erau niște tăvi mari, albastre, uneori pline ochi cu pahare mici, mari, înalte sau scunde în funcție de băutura pe care o purtau. Tânăra a studiat puțin tehnica de a așeza cât mai eficient paharele pe tavă astfel încât să încapă perfect și să fie și echilibrat distribuite ca greutate și gravitație.

După ce termină programul, Clara se simțea extenuată de atâta concentrare, însă și foarte fericită pentru că o considera o reușită. Se prăbuși

pe unul dintre scaunele localului cufundat în liniștea de după ora închiderii. Se mai auzea vag doar foșnetul celor care făceau curățenie. Alan se apropie de ea. O urmărise discret din când în când din ușa bucătăriei ca să vadă cum se descurcă și dacă nu cumva are nevoie de ajutor. Se intersectaseră de câteva ori și băiatul o încurajase de fiecare dată, făcându-i cu ochiul sau susurându-i în treacăt parola lor secretă și dragă: Rrushi...

— Ce faci? Cum te simți? Ți-a plăcut?

Chipul solar al fetei îmbujorate de emoție și efort îi oferi răspunsul chiar înainte de a vorbi. Ochii ei verzi acum se transformaseră în smaralde.

— Daaaaaa!!!! E o experiență foarte tare! exclamă Clara.

— Te-aș săruta exact acum și aici...

Fata roși la auzul dorinței lui și-l privi drept în ochi. De la bar, Paolo observa scena amuzat, dar și fascinat de puritatea sentimentelor evidente la care era părtaș fără să vrea.

Alan își privi ceasul și îi spuse Clarei:

— E târziu! Du-te să te odihnești! Eu mai rămân. Trebuie să fac curat în bucătărie. Ne vedem mâine dimineață.

Clara se abținu cu greu să nu-l ia în brațe... Adora chipul acela frumos, parcă sculptat, dârz și încadrat de părul negru și răvășit mereu. Chiar și când stăpânul său tot încerca să-l aranjeze. Dar știa că era mai bine pentru amândoi ca acolo să nu se știe despre ei. Așa decisese împreună cu o seară înainte.

Fata porni în plină noapte pe bulevardul central din Padova. Întunericul vărativ îi mângâia părut, iar liniștea nopții era întreruptă uneori de gândurile nespuse ale orașului. La un moment dat, strada începu să se anime și tânăra văzu în fața ei mai multe femei vulgar îmbrăcate, aproape goale, înșirate pe trotuarul de la marginea drumului. Era locul unde iubirea ieftină era de vânzare la ore târzii. Ele o priviră ușor intrigate dar nu spuseră

nimic, mai ales că fata își văzu de drum. Erau toate națiile acolo... mulatre, albaneze, slovene și o chinezoaică frumoasă și albă, cu pielea de porțelan. Deodată, o mașină neagră, cu geamuri fumurii, opri lângă Clara. Geamul din dreapta spate se lăsă silențios în jos și din mașină se auzi o voce baritonală:

— Quanto?

Clara tresări la auzul întrebării și o luă la sănătoasa. Un râs grotesc venit din limuzina de lux, pe care nu avea să-l uite vreodată, o urmări până la cămin. Cu respirația sacadată, Clara gândi scurt: „Măine trebuie să fac rost de o bicicletă, mașină, ceva... clar..”.

A doua zi, în sala de mese a căminului Clara îi povesti lui Alan ce i se întâmplase, iar acesta decise imediat să ia măsuri.

— Băieți, cine mă ajută cu o bicicletă?

Doi albanezi mai bine făcuți se întoarseră către cei doi tineri:

— Când îți trebuie, Alan? Știi doar că pentru tine... orice...

— Ieri, de principiu, râse tânărul și lăsă la vedere dantura albă, impecabilă.

— Cum să fie bicicleta?

Alan o privi pe Clara întrebător.

— Păi, zic să mergem împreună la magazin să o vedem.

Cei doi bărbați înalți și musculoși se zguduiră de râs.

— E haioasă iubita ta!

Fata se uită ușor stânjenită la cei doi, apoi la Alan. Unul dintre cei doi malaci o lămuri repede:

— Signorina, în noaptea asta vă furăm o bicicletă așa cum vă doriți.

Clara căpătă o paloare aparte și îl trase brusc pe Alan deoparte:

— Ai înnebunit de tot?

Alan începu să râdă:

— Bine. Vom împrumuta o mașină. Liniștește-te!

— Sper că nu o vom găsi la emisiunea „Cel mai căutat om din Italia”!

Amândoi râseră cu poftă, uitându-se unul la altul.

A doua seară decurse și mai bine la pizzerie. Clara știa să se facă plăcută de toată lumea, era gingașă și drăgălașă și, mai ales, vorbea o limbă italiană impecabilă, ceea ce o făcea să fie remarcată de clienții restaurantului. La finalul programului, Clara mânca, exact ca în fiecare seară, fructe de mare. Așa cum avea să mănânce în toată perioada cât urma să lucreze acolo, apoi se pregăti să plece spre cămin. Alan ceru voie patronului să-și ia o pauză de 10 minute și îi făcu un semn discret iubitei sale. Ieșiră împreună în stradă. Alan îi arată o mașină: un Fiat 500 destul de vechi, dar asta era ultimul lucru care conta...

— Domnișoară, vă rog, mașina dvs.!

Clara chiu de fericire, foarte plăcut surprinsă de gestul minunat al iubitului ei extracomunitar. Îl sărută apăsând pe buzele moi și fragede, care o fascinaseră încă de la primul dans. Apoi își luă o față serioasă:

— A cui e mașina? Voi avea probleme?

— Mașina este a mea, draga mea Rrushi! Și de astăzi îți stă la dispoziție.

— A ta? Cum, când?

— Am cumpărat-o la mâna a doua. De mult timp voiam o mașină, dar am tot amânat momentul. Probabil că așteptam motivația potrivită... Mergi cu grijă. Parchează la poarta magazinului de cartier. Până mâine dimineață, când sosesc eu, nu ar trebui să fie probleme.

Clara îi mulțumi încă o dată băiatului și se urcă precaută în mașina mică, dar destul de încăpătoare. Ajunsă la cămin, tânăra începu să se gândească la tot ce trăia aici. Alan era un băiat minunat, cu el avea parte de o poveste curată și cuminte, așa ca

ea. Însă mai știa că momentul plecării se apropia cu repeziciune și se simțea împărțită între dorul de casă și de familie și sentimentele pentru extracomunitarul ei drag. Adormi cu aceste gânduri pe tâmpile.

Următoarea perioadă fu una plină pentru Clara. Ziua învăța pentru examene și trei seri pe săptămână lucra la pizzerie. Astfel, își asigura banii pentru a supraviețui următoarea săptămână. Într-o seară, avu parte de un incident. Dusesse la o masă o tavă plină ochi cu diverse pahare. Fata o așeză jumătate pe masă jumătate afară. Apoi începu să ia paharele din tavă. Însă, din neatenție, începu cu cele din partea de pe masă. Tava și paharele respectară cu strictețe legea gravitației și degrabă se prăbușiră pe podea, producând un zgomot infernal. Clara speriată, cu mâinile tremurând, simți că îi fuge pământul de sub picioare. Ca prin minune, într-o clipă, Alan apărură de nicăieri împreună cu doi-trei colegi și făcură scut în jurul ei. Imediat strânseseră dezastrul de pe jos, în timp ce Alan, cu o mână o mângâia pe Clara, iar cu zâmbetul său de milioane rezolva problema clienților, pe care îi asigură că vor avea băuturile dorite în cel mai scurt timp. Fata își regăsi încetul cu încetul ritmul respirației și, până să se dezmeticească, își dădu seama că cioburile și restul dezastrului dispăruseră ca prin miracol.

— Ești bine? o întrebă Alan cu privirea caldă și luminoasă cu care o obișnuise.

— Da. Ți mulțumesc, răspunse Clara îmbujorată încă de o emoție puternică.

Patronii localului habar n-au avut de incident, iar clienții au fost recompensați imediat cu băuturile comandate. Sigur că astfel de neplăceri se mai petreceau într-un local atât de mare, dar pentru fata extracomunitară rămase și singurul. Oricum, mai avea puțin până la examene și, din păcate, extrem de puțin până la plecare. Oricât amâna aceste gânduri, totuși, la un moment dat,

trebuia cumva să se pregătească și să dea piept cu realitatea. Deși nu o arăta, și Alan se gândea destul de mult la momentul plecării lui Rrushi, fata minunată care îi bucurase intens ultima perioadă. Tot căuta momentul potrivit pentru a deschide discuția ca să poată înțelege cum vedea și ea treburile. Deși de multe ori ea îi spusese să nu-și facă speranțe pentru că perioada bursei era limitată.

Într-o după-amiază, cei doi tineri jucau împreună ping-pong, așa cum se întâmpla de multe ori în zilele de duminică, atunci când orașul părea pustiu.

— Rrushi, ai început să lovești mingea din ce în ce mai bine. Ești un fenomen!

— Mulțumesc, iubitul meu îngăduitor! E ceva ce vrei de la mine, de ești așa apreciativ la adresa mea?

— În realitate, ar fi ceva... Mă gândeam să ne dăruim o săptămână, după sesiune, pentru a vizita mai multe orașe. Ar fi păcat să fii aici de atâta timp și să nu vezi și alte locuri din apropiere. Asta înainte să... știi tu...

— Înainte să plec... îți e greu să spui, așa-i?

Alan se apropie de ea și o luă în brațe. Ea îi ridică bărbia de pe umărul ei. Băiatul cu greu se lăsă privit în ochi. Avea privirea înlăcrimată de emoții. Se pregătise mult pentru acest moment și își promisese că va fi tare, că se va purta ca un bărbat adevărat, însă iubirea asta neașteptată îi curățase sufletul ca un taifun calm. Dar, totuși, taifun. În timp ce o ținea în brațe pe femeia aceasta unică, i se părea deja că nu o mai are. Și că nu o va mai vedea niciodată. Clara îl privi direct în ochi și lacrimile de cristal se rostogoliră pe obraji înflăcărați de emoții.

— Alan... și glasul i se stinse undeva în abis...

— Cara mia Rrushi... ție dua... ¹⁶¹

Clara râse și îl sărută ca și cum mâine nu ar mai fi existat... Noaptea se lăsă discretă peste iubirea

lor plăpândă și cei doi tineri făcură până în zori planuri, unde să meargă în timpul rămas. Însă, evitară să vorbească vreun pic despre subiectul cel mai dureros pentru ei... marea plecare...

Timpul trecu nedrept de repede și, în toiul verii, Clara luă cele 3 examene cu brio. Concurase alături de ceilalți studenți italieni, fără nicio deosebire sau statut preferențial și obținuse note maxime. Între seri lucrate până târziu la pizzerie, studiu temeinic într-o limbă care nu îi era nativă și Alan, o prezență constantă în viața ei, timpul se precipită și cele șase luni se apropiau de final.

Ultimele două săptămâni cei doi tineri și le dedicară lor și timpului petrecut împreună. Aveau de gând să meargă în fiecare zi în alt oraș cu mașina lui Alan care s-a dovedit a fi de mare ajutor pentru călătoriile lor. Mai întâi, au mers la Verona. Au vizitat orașul, s-au ținut de mână pe străduțele strâmte și, bineînțeles, cum altfel, au vizitat casa Julietei. Stând acolo pe băncuța din curtea interioară, Alan încercă să discute cu iubita lui cât mai rațional posibil.

— Rrushi, ce spui? Ai vrea să te căsătorești cu mine?

Clara îl privi deodată surprinsă și încurcată:

— Cum? Să ne căsătorim? Alan, suntem foarte tineri, trebuie să terminăm mai întâi studiile, eu, eu... nu știu... ți-am spus de la început...

— La început, da... pentru tine totul e ca la început? Eu te iubesc mai mult acum... Simt că aș vrea să fiu cu tine până la sfârșitul vieții mele...

Cuvintele tânărului extracomunitar cădeau în urechile ei ca pietrele și nu știa cum să reacționeze... se simțea încolțită. Ea îi spusese de la început... Clara deveni palidă și lăsă privirea în jos. Alan se ridică furios și se îndreptă spre ieșire.

— Nu ai curaj! Nici nu cred că ești cu adevărat așa cum te vedeam eu... Prost ce sunt eu...

Clara, rămasă singură pe bancă, privind statuia Julietei lângă care toți turiștii se fotografiau,

începu să plângă. Ce să facă? Nu era pregătită să renunțe la familie, la țara ei, se simțea deodată neputincioasă și mică și nu mai voia decât să se întoarcă acasă, unde ar fi fost în siguranță. Se ridică de pe banca rece și porni după Alan. Băiatul o aștepta afară fumând. Văzând-o atât de tristă și plânsă, nu putu să nu o ia în brațe și să o sărute. Îi sărută chipul, lacrimile, obrajii, tristețea din ochi...

— Îmi pare rău, Rrushi... îmi pare atât de rău... doar că nu-mi pot imagina viața aici fără tine... Și mă doare că tu ți-o poți imagina fără mine...

— Dar... dar... Eu ți-am spus... eu mă duc acasă... Cum aș putea eu rămâne aici?

— Ne gândim, facem cumva. Terminăm amândoi facultățile și vedem ce facem în Italia.

— Cum te gândești că vom face? Amândoi suntem extracomunitari, nu vom avea acte și vom trăi ilegal aici! Cum poți să te gândești la așa ceva?

— Eu mă gândesc să găsesc soluții pentru iubirea noastră, tu te gândești la acte și locuri de muncă... Dacă suntem împreună și ne iubim, vom găsi mereu soluții...

— Vrei să știi adevărul? întrebă fata furioasă ștergându-și lacrimile de pe obraji. Adevărul e că nu mă văd trăind în altă parte decât la mine acasă, în România!

— Bine!

— Bine!

Porniră amândoi spre mașină, fără să se țină de mână ca de obicei. Ba, mai mult, nici nu se priveau. Până la Padova, domni o liniște apăsătoare în mașina mică, iar cei doi tineri abia se priviră. Când ajunseră la cămin, Clara îl privi fix în ochi pe tânărul extracomunitar și îi spuse:

— Uite... mai e puțin timp până plec... Dacă vrei să îl petrecem împreună, eu aș fi fericită. Dacă nu, îți respect decizia.

Alan îi privi ochii de smarald care îl fascinaseră încă de când o văzuse în prima zi la cămin și când ea habar n-avea că el deja o dorea. O sărută

pasional și îi promise că mâine o va duce într-un loc cu totul special. Clara zâmbi printre lacrimi și îl îmbrățișă îndelung.

A doua zi de dimineață, fata îl aștepta în fața căminului așa cum vorbiseră. Alan întârzie puțin și deja tânăra se foia de pe un picior pe celălalt de nerăbdare. Oare mai vine? Mașina mică, dar ageră, apărură de după colț. Alan opri fix în dreptul fetei și coborî. Îmbrăcat lejer, văratic, băiatul scoase de pe bancheta din spate un buchet imens de trandafiri.

— Uite, știi, m-am mai gândit. Ce va fi va fi! Eu încerc să te înțeleg și trebuie să recunosc că mi se pare greu pentru tine să fii nevoită să pleci definitiv departe de casă. Eu măcar am plecat din Albania când aveam 14 ani și de atunci încerc să-mi ajut familia cum pot. Tu ai stat mereu acasă și ai învățat încontinuu în toți acești ani. Nu ești obișnuită să te descurci singură. Dar mă doare că trebuie să te pierd deși nu vreau asta. Undeva simt că și ție îți e greu...

— Îmi e greu, Alan, e adevărat. Îmi e greu să nu te mai văd, să nu dormim împreună, să nu mâncăm împreună... îmi e greu să nu-ți mai simt buzele, respirația ta când mă iubești, privirea ta care mă susține în tot ce vreau și visez... Crezi că eu nu mă gândesc la toate acestea? Dar ce să fac? Eu stau în altă țară, am acolo familia mea, valorile mele, prietenii mei...

— Da. Știi și am înțeles asta! Cum să renunți la tot pentru un biet extracomunitar?

Clara îl străfulgeră cu privirea ei laser și se urcă nervoasă în mașină bombănind...

— De ce mi-ai mai adus flori, dacă tot nu te interesează de mine!??!

Alan se urcă la volan și îi strivi cuvintele furioase cu un sărut.

— Hai să mergem! Te duc într-un loc potrivit pentru copii răsfățați ca tine...

Asta iubea enorm Clara la tânărul cu ochii negri și adânci... nu putea niciodată să stea prea mult

supărat pe ea... În acea zi, o duse la Gardaland, un parc de distracții imens, unde petrecură o zi plină de râsete, distracție nevinovată și lipsită de orice griji. Seara, adormiră unul în brațele celuilalt, ca într-un vis dintr-o altă lume...

Urmară zile intense de călătorii. Au vizitat pe rând Bologna, Veneția, Vicenza și Ferrara. Toate orașe frumoase și intime exact ca iubirea lor.

S-au plimbat, au mâncat gelato și au cutreierat străduțele strâmte și pitorești specifice orașelor italiene. Au luat prânzul pe la osterie sau trattorie și s-au bucurat din plin de timpul petrecut împreună.

Cu o săptămână înainte de plecarea, Clara află cu stupeoare că respectivul cămin, care o găzduise în toate aceste luni trebuia să se închidă și rămânea trei zile fără cazare. Din păcate, biletul de tren fusese cumpărat dus-întors ca să coste mai puțin și acum ar fi însemnat prea mulți bani, pe care oricum nu îi avea, ca să schimbe data plecării. Pe de altă parte, era exclus să stea la vreun hotel, mai ales că finanțele se cam duseseră pe distracțiile din ultima perioadă. Evident că-i împărtășe lui Alan problema, iar el, ca de obicei o liniști, spunându-i că vor găsi cu siguranță o soluție. Pentru tânărul extracomunitar puține lucruri păreau imposibile și aborda întotdeauna întâmplările de tot felul cu mult calm. De exemplu, Clara nu își aducea aminte dacă îl văzuse vreodată panicat. Și, cu atât mai mult, era de apreciat băiatul albanez cu cât el nu avea bani mulți sau puterea dată de vreo funcție. Puterea era dată de șarmul lui, de prietenii pe care le dezvoltase de mic cu oameni de toate categoriile sociale. Putea foarte bine să discute de la egal la egal cu vreun dubios cu legături necurate sau cu patronul pizzeriei care îl considera unul dintre oamenii de bază ai localului. Știa exact cum să se poarte cu toți, cum să le vorbească. Singura situație în care îl văzuse tensionat era cea de acum, a relației lor, pe care o gestionau împreună cu

multă dificultate... Și asta o făcea să înțeleagă cât suferea și cât de importantă era pentru el această iubire.

Seara, Alan veni la cămin și o găsi pe Clara în sala de relaxare de la subsol, pierdută printre emoții. Se așeză în fața ei cuprinzându-i genunchii cu brațele sale puternice:

— Ce faci, Rrushi? La ce te gândești?

Tânăra ridică privirea încețoșată de lacrimi și îl cuprinse la pieptul ei.

— Mă gândeam la tine, la noi... la plecare... Îmi e tare greu și mie, să nu crezi că mie nu-mi este greu...

Alan o acoperi de sărutări și, câteva momente suspendate în neant, cei doi tineri se contopiră într-o împletire de trupuri și o disperare a iubirii ca în prima zi de după facerea lumii. Parcă și timpul se oprise în loc, ca să le facă spațiu celor două suflete flămânde. Clara, cu liniile fine ale chipului său îngropate în pieptul puternic al extracomunitarului, plânse o vreme. Rămaseră așa îmbrăcați unul în celălalt, ca într-o eternitate subtilă a sentimentelor atât de profunde.

— Să știi că am găsit o rezolvare pentru cazarea ta până la plecare.

Tânărul albanez avea așa o naturalețe când vorbea și când îți oferea ajutorul, încât nu exista nicio șansă să te simți stânjenit. Clara aplaudă bucuroasă și îi mulțumi.

— Cum? Unde? Cum ai reușit?

— Vei locui cu mine. Le-am spus colegilor mei de apartament și lui Flavio, patronul nostru și totul e ok. În plus, nu te costă nimic și petrecem și ultimele zile aici, împreună. Ce spui?

— Păi zic... daaaaa! Îți mulțumesc mult, dragul meu extracomunitar!

— Rrushi...

A doua zi, cu bagajele făcute și sufletul strâns, Clara păși în apartamentul unde locuia Alan și în care nu fusese niciodată. Știa că acesta locuiește cu

alți 5 băieți în 3 camere și înțelesese, din faptul că tânărul nu o invitasese niciodată la el, că nu era un loc prea primitiv și nici prea cochet. Dar acum, câteva seri, nu mai conta. Avea să treacă și de asta. Ajunsă la ușa de fier a apartamentului de la periferia orașului, fata bătu cu încredere. Alan îi deschise cu un zâmbet larg și o invită înăuntru. „La rumena”, cum o numeau pe aici, își crease niște așteptări bine conturate. Adică își imaginase deja dezordinea și vraștea unei case locuite exclusiv de niște tineri și aferentele glume „ca între băieți”. Dar total-total neașteptat, se trezi într-o cu totul altă realitate decât prognozase. Apartamentul nu era mare, dar impecabil de curat și foarte ordonat. Cei 5 băieți stăteau aliniați pe canapea, toți cu niște zâmbete ca lipite pe chip. Clara surâse ștrengărește și știu imediat că era mâna lui Alan.

— Băieți, ea e Clara!

— Clara, ei sunt băieții! Bine, pe câțiva îi știi deja de la pizzerie sau de pe la petrecerile de la cămin.

— Frate, e chiar frumoasă. Mai frumoasă decât ne-ai spus... Nimic de zis... exclamă un băiat roșcat și cu dinții proeminenți.

— El e Aron! preciză Alan zâmbind forțat. Și nu știm dacă va mai locui aici după plecarea ta, dacă nu învață repede să-și țină gura...

Ea râse cu poftă:

— Băieți, vă mulțumesc mult pentru curajul vostru de a mă primi aici, la voi. Apreciez mult gestul! Mulțumesc din suflet!

Unul dintre băieți, slăbuț și deșirat, se ridică de pe canapea și se îndreptă spre fată:

— Bună! Eu sunt Doris. Uite, voiam să știi că noi am hotărât să eliberăm una dintre camere și să v-o lăsăm vouă pentru aceste câteva zile cât vei sta la noi!

Tânăra duse palmele la gură de uimire și de bucurie. Cu siguranță prietenii iubitului ei le

făcuseră o mega-surpriză. Doris făcu oficialitățile de gazdă și o conduse într-o cămăruță cochetă, curată și foarte primitoare. Clara le mulțumi încă o dată băieților și, când rămaseră în sfârșit siguri, îl sărută apăsător pe Alan.

— Tu chiar vrei să-mi pară nespun de rău că plec, nu? Nu puteai să faci despărțirea asta mai blândă? Trebuia să-mi fie atât de greu, încât să nu uit niciodată ce am trăit aici cu tine?!

Alan o sărută, fără să spună ceva, de teamă că va începe să plângă și își impusese să-și țină în frâu emoțiile incredibile. Le va consuma mai târziu, în deplină singurătate. Nu acum. Acum se va bucura de fiecare clipă, de fiecare sărutare, de fiecare zâmbet al ei...

A doua zi, în timp ce Clara se plimba pe străzile orașului, într-o degringoladă organizată, pe care numai sentimentul de libertate ce o guverna, o înțelegea, primi un telefon puțin spus ciudat, pe numărul de Italia, pe care îl folosea foarte rar din cauza costurilor exorbitante.

— Alo, Clara?

— Buongiorno!

— Sunt domnul Sartori! Mă mai ții minte? Am lucrat împreună, acum un an, când ne-ai ajutat cu traducerile specificațiilor tehnice pentru pompele de apă.

Clara își dădu seama exact cine o sunase. Era un bătrânel simpatic, extrem de distins și de drag, consultant principal al unei fabrici de pompe din Italia, care avusese în plan să cumpere o fabrică în România. Clara tradusese toate lucrările și negocierile lor câteva luni, aproape zilnic de dimineată până seara. Domnul Sartori o îndrăgise pe tânără pentru că era serioasă și pricepută în meseria sa. Ba, chiar îi spusese că ar vrea-o noră pentru fiul lui mai mic.

— Am numărul de telefon de la mama ta. Am sunat într-o zi ca să văd dacă ne poți ajuta cu o traducere și dânsa mi-a spus că ești la Padova...

— Da. Timp de 6 luni am învățat aici, mi-am făcut și mare parte din cercetările pentru lucrarea de licență.

— Cum au mers examenele acolo? o întreabă Sartori.

— Păi, excelent! Cum altfel? Note maxime pe linie... Doar mă știți...

— Sigur că te cunosc! Te întorci curând, am înțeles!

— Da. Mă întorc peste câteva zile în țară și vă voi putea ajuta.

— Uite, aș vrea să faci ceva și până te întorci în România. Să te duci chiar acum la oficiul poștal din centrul Padovei și să ridici de acolo suma de bani pe care ți-am trimis-o. Consider-o ca pe o bursă, un bonus pentru performanță. Un cadou pentru o tânără în care cred foarte mult!

— Vai, domnule Sartori, nu pot accepta!

— Ba sigur că vei accepta și nu numai că vei accepta, dar sunt și foarte convins că le vei da destinația cea mai potrivită acestor bani!

— Domnule Sartori, nu știu ce să spun...

— Spune mulțumesc și să ai drum bun la întoarcerea acasă!

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Sunteți cu adevărat un om minunat!

— Și tu, Clara! Să ai grijă de tine, te rog!

Fata închise telefonul și își simți ochii inundați de lacrimi. Nici nu știa exact de ce se bucura mai mult... de bani, de aprecierea deosebită din partea unui om valoros sau că se apropia revederea cu familia? Din păcate, prețul plătit era că îl lăsa în urmă pe Alan. Parcă toate se precipitau și primea atâtea cadouri din partea Universului, încât nu-i venea să creadă. Apoi se uită în jur ca să-și aducă parcă aminte unde se află exact și, mai ales, pe unde s-o ia ca să ajungă cât mai repede la oficiul poștal din centrul orașului. Când luă plicul în mână, își dădu seama că era o sumă consistentă. Prima senzație a fost euforică, de plutire și fericire.

Acum putea scăpa de grijile financiare și putea să-și facă ultimele cumpărături pe care și le dorea de aici, din Italia. Voia să mai cumpere niște cărți de literatură italiană pentru ea, cadouri pentru toți de acasă și... știa exact ce va face cu restul de bani...

Mai întâi, trecu pe la Pasticceria Graziati, cea mai cunoscută din Padova. Ieși de acolo cu un platou generos de bunătăți și se îndreptă spre apartamentul unde locuia împreună cu băieții albanezi. Când ajunse acasă, nu era nimeni acolo. Alan ieșise în oraș să rezolve diverse probleme. Băgă prăjiturile în frigider și se duse să facă un duș. Nu trecu mult timp și apărură colocarii.

— Băieți, am o surpriză pentru voi, spuse fata. Luați-vă câte o farfurie și o linguriță și poftiți la festin!

— Ai gătit????, întreabă mai mult decât uimit Aron. Nu știam că gătești...

— Nu gătesc, râse fata extrem de amuzată. Numai că v-am pregătit o mică surpriză ca să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine. Aron se scărpină în cap, semn că nu prea înțelesese exact despre ce era vorba, dar îi plăcea efervescența molipsitoare a fetei, așa că nu întreabă mai multe...

Când Alan veni acasă, o găsi pe Clara în mijlocul platourilor cu prăjituri.

— Ce se întâmplă aici? Ai devalizat cofetăria?

Fata se amuză copios și îl sărută cu foc.

— Ai băut ceva? De ce ești așa de veselă? S-a întâmplat ceva?

— Da. Aș vrea să faci rezervare pentru diseară la cel mai bun restaurant din Padova!

Tânărul extracomunitar se scărpină în vârful capului oarecum circumspect, încercând să înțeleagă sensul veseliei pe care o constata uimit la iubita lui.

— Crezi că trebuie să vorbim, Rrushi?

Fata zâmbi cu subînțeles.

— Da, cred că trebuie să vorbim. Mă îmbrac și ieșim puțin să ne plimbăm.

Alan o așteptă afară, în timp ce fuma o țigară și încerca să nu se gândească la nimic. Cine știe ce se întâmplase și, în plus, nu voia să-și facă speranțe deșarte în legătură cu situația lor.

Clara apărură într-o rochie lejeră, cu flori, foarte fresh.

— Mergem?

— Da, Rrushi! Unde vrei să mergem?

— Hai să bem o cafea în centru!

— Ai câștigat la loto?

— Oarecum... mustăci fata.

Sub soarele verii toride, cei doi tineri se priviră îndelung. Clara îi povesti pe scurt lui Alan întâmplarea incredibilă a banilor primiți ca din cer și îi spuse și cum avea de gând să investească această sumă neașteptată.

— Voi cumpăra cadouri pentru ai mei, cărți pentru mine, restul ți-i dau ție ca să plătești toate impozitele la mașină și asigurările până la sfârșitul anului. Ca să te știu bine...

Alan era stânjenit de veștile primite și, deși banii nu ar fi putut cumpăra vreodată cumva lipsa ei, înțelese exact gestul fetei venit din suflet. Îi luă mâinile miciute în ale lui și rămaseră așa mult timp... ca și cum ar fi vrut să-l oprească din mers...

— Ce spui? întrebă fata.

Tânărul extracomunitar nu putea să vorbească. El se gândi că emoțiile de a fi împreună cu femeia pe care o iubea nespuse erau unice și prețioase. Tot la masă cu ei, se așezase, însă, și tristețea de a ști că ea va pleca...

— Rrushi...

Rămaseră astfel, într-o tăcere extrem de zgomotoasă, în care nu se auzeau decât bătăile inimilor și foșnetul gândurilor care își făceau loc în privirile lor.

În ziua plecării, Alan o conduse la gară cu o grămadă de bagaje. O ajută să se așeze în cușeta mică, unde avea să călătorească spre casă. Peronul era încins de soarele toropitor al verii, așa cum erau și obrajii lor. Poate și gândurile lor cuminti luaseră același tren... Se priveau mult. Ce ar mai fi fost de spus acum? Doar priviri, atingeri furate și suspine sincere. Prea sincere pentru lumea asta mare.

— Deci... spuse Clara dregându-și vocea... Să ai grijă de tine...

— Rrushi...

Alan o privi tăcut. Își pregătise din timp discursul și de nenumărate ori îl modificase. Dar acum, tot ce gândise, tot ce se răzgândise, i se părea inutil. Superfluu. Prea evident pentru a putea fi explicat. Prea nedrept de trist pentru a putea fi trăit.

Se sărutară îndelung, rămaseră îmbrățișați clipe întregi suspendate nicăieri, între ieri și mâine. Semnalul de plecare al impiegatului îi trezi din starea de visare. Clara murmură ceva, Alan o ținu de mână până când i se deprinse din strânsoare, dusă de trenul ce pleca odată cu povestea lor.

Clara se trezi în România ca drogată, cu gura uscată și inima împărțită între bucuria de a-și revedea familia și tristețea de a fi plecat. Din acel oraș sublim. Din brațele lui dragi. Fără să fi avut prea mult timp să digere acea poveste și mai ales acea despărțire. Fusesse, însă, alegerea ei fără a avea de ales. Fusesse singura soluție pe care o văzuse atunci și încerca să meargă mai departe. A mai vorbit la telefon cu Alan de câteva ori, dar i se părea că face mai mult rău decât bine atunci când stăruia să se întoarcă acolo chiar doar și cu gândul. Avea un an greu, cu licență și multe examene, la care trebuia să se concentreze fără alte distrageri. Lui Alan îi trimise o paletă de ping-pong, atunci când una dintre colegele ei de la facultate se

dusesse în Italia cu o bursă de studiu. Atunci fusese ultima oară când a luat legătura cu el...

Toscana. În prezent.

Clara culese o boabă de strugure de pe tarabă și o strivi între dinți. Nu mai avea același gust de atunci. Rămăsese însă amintirea dragă a inocenței.

— Allora, signora? Struguri?

Femeia zâmbi:

— Sigur! Un kilogram, rose!

Se mai plimbă prin mercato, ca să fie sigură că nu uită nimic. Își privi ceasul și se gândi că mai are puțin timp de petrecut pe aici pentru că trebuia să ajungă la programarea sa, deja tradițională, de la cardiologie. Dar până atunci, trebuia să se ocupe și de desert. Pasticceria Doici Pensieri era una dintre cele mai cunoscute cofetării din oraș și când intră, aglomerația îi confirmă prestigiul locului. Înăuntru mirosea a marțipan rafinat, a ciocolată și a prăjitură proaspăt scoasă din cuptor. Clara adora ca, din când în când, să vină aici să cumpere dulciuri scumpe și să stea câteva ore la o masă, să mănânce crostate alla frutta, sau o felie din faimosul tort Sacher sau bigné alla crema. Încet, fără grabă, observând cu atenție și amuzament lumea înconjurătoare. Și să scrie... De când descoperise scrisul, găsise și cel mai mare loc de joacă potrivit pentru mintea sa. Creația îi oferea modul ideal de a se exprima, o hrănea, o elibera.

— Buongiorno, signora!

— Buongiorno, Tommaso!

— O zi superbă astăzi, nu e așa? o întreabă băiatul care o cunoștea deja foarte bine pe „straniera” misterioasă.

— O zi specială, da. Și soarele parcă e astăzi mai luminos, nu crezi?

Tommaso râse etalându-și dantura albă și puternică.

— Astăzi? Ce facem? Scrieți alături de un bigné însiropat? Sunt proaspete, signora!

Tânărul cofetar îi știa deja tabieturile doamnei elegante, cu trăsături fine. Era o prezență discretă, niciodată nu povestea prea multe despre ea, însă avea o lumină în priviri, care te făcea să te gândești... oare ce viață avusese?

— Astăzi, dragul meu Tommaso, sărbătorim! Am comandat acum câteva zile ceva deosebit. Organizez o cină rafinată acasă, în seara asta... Sunt două prăjituri: Cheescake al limone meringato și Semifreddo al tiramisù.

— Imediat, doamnă, verific.

Clara privi lumea din jur. La bar, doi bărbați îmbrăcați impecabil beau cafeaua în picioare. La masă, trei femei, fiecare cu câte un cărucior, beau cappuccino și discutau gesticulând mult către pruncii care dormeau. În partea cealaltă a cofetăriei, tradiționalii turiști cu aparate foto și multe întrebări în priviri.

Tommaso apărură din spate cu două plase mari.

— Ecco signora! A Lei!⁴⁷¹

— Mulțumesc!

— Și, signora, succes diseară cu cina!

Femeia zâmbi în semn de mulțumire și ochii deveniră de smarald în lumina clară a dimineții târzii.

Era o zi specială, într-adevăr, și avea să se bucure de ea cu toată puterea. Luă cele două pungi încăpătoare și porni spre mașină. Orașul fremăta deja la acea oră și Clara adora să simtă agitația Florenței. Domul maiestuos, o definiție a artei în sine, statuile, Piazza della Signoria, un loc magnetic, toate acestea îi ofereau mereu senzația de eleganță și o relaxare înaltă cum nu simțise niciodată în alte părți ale lumii.

Așeză pungile în portbagaj și se urcă în mașina mare și înaltă, potrivită pentru dealurile Toscaniei. Îndată ce aprinse motorul, din senin magazia de cd-uri a mașinii se trezi și, fără să mai apuce să facă vreun gest de împotrivire, Clara auzi din boxe melodia... Sunetele zburau din difuzoarele

puternice printre gândurile sale și, instantaneu,
povestea îi coborî în suflet...

EL... Pentru ea, EL era...

...CÂNTĂREȚUL

Patul răvășit și cearșafurile albe străluceau nefiresc de ceremonios în lumina timidă a zorilor. Paharele de șampanie aproape goale și o sticlă aruncată într-un colț erau dovezi clare ale sărbătoririi ce avusese loc cu o seară înainte. Trupurile lor goale și liniștite erau cufundate în vise, iar mâinile se căutau în somn, cum ai căuta valoarea primară a vieții atunci când renaști la fiecare răsărit de soare. O chitară, într-un colț, completa solemn scena desprinsă parcă dintr-un film.

— Iubi, știi că ne căsătorim, da? Știi că vei fi a mea?

Clara deschise ochii și zări privirea lui caldă și ocrotitoare deasupra ei.

— Dragoș, dragul meu... șopti fata ca pe mantra unei amintiri dintr-o zi fericită...

Apoi își privi inelul strălucitor de pe deget. 5.000 de euro valora firul acela de platină, înfrumusețat cu safire și diamante, pe care îl primise cu o seară înainte.

Merseseră la o petrecere și, la plecare, pe străduța de lângă club, Dragoș îngenunchease ca la carte și o ceruse de soție.

— Știi că vei fi a mea în fiecare zi a vieții tale?

Clara se trezi de-a binelea la auzul acestor cuvinte... Îl sărută îndelung pe bărbatul care îi stătea în brațe gol pușcă, în toate sensurile acestor cuvinte. Parcă ea, de undeva dintr-un colț al camerei, se uita la întreaga scenă ca la viața altcuiva.

Se cunoscuseră înainte de sărbători și el o invitase la Revelion. Ea, mândră și ușor inabordabilă, îi răspunsese că petrece cu niște prietene.

— Te sun să vii și tu unde voi fi eu.

Ea, gândise uitându-se la el: „S-o crezi tu...”.
Apoi zâmbise ștregărește:

— Sigur. Deși nu cred că voi onora invitația.

Clara își începuse cariera în televiziune de curând, dar deja prezenta o emisiune de divertisment, iar el... ea nici nu știa inițial cu ce se ocupa el. După ce fusese invitat la emisiunea ei, făcuseră cunoștință și aflase că el cântă. Dragoș Angelescu era, de fapt, un cantautor la început de drum, care își povestea viața în textele și muzica pe care și le compunea singur. Nu era foarte cunoscut, cum urma să devină în curând, chiar dacă avea un public al său, de nișă. La început, îi plăcuse de el, pentru că, dincolo de aparentul tupeu și evidentă duritate, pe care le afișa, dincolo de toate astea, se ascundea o mare de sensibilitate și de bine și de bun. În timpul respectivei emisiuni își trimiseseră mai multe săgeți ironice, tachinându-se cu stil, ca două pietre dure. El era deja fascinat de ea. Și ea de el. Deși niciunul dintre ei nu ar fi recunoscut asta în ruptul capului.

De Revelion, pe la 2 noaptea, o sunase așa cum îi promisese și îi dăduse o adresă:

— Fetelor, ce ați spune dacă am merge la o petrecere?

Clara se afla acasă la una dintre prietenele ei și se distrau ca între fete.

— Păi, domnul cântăreț te-a invitat doar pe tine. Ce să căutăm noi acolo?, întrebă una dintre fete.

— Mă gândeam să nu merg singură. Mai ales că „domnul cântăreț” e obișnuit, probabil, să-i cadă la picioare toate domnișoarele, încă de la primul acord. Așa că, propun să-l învățăm minte... surâse Clara, deja amuzată de planul său.

Ajunseră cu mașina ei destul de repede și, când intrară în localul plin de fum, le întâmpină un damf inegalabil de băuturi tari și amestecate. Dragoș, în capul mesei, râdea și părea a fi sufletul petrecerii care era în toi.

— Ia uite cine a sosit... cavaleria grea! Și cu însoțitori! Ce ai adus cu tine, iubi? Centura de castitate?

Asta detesta Clara la el... modul lui arogant, aparent necioplit și dur de a aborda oamenii. Era prea direct chiar și pentru gusturile ei. Însă, într-un mod ciudat, această aroganță a lui și această siguranță de sine o și atrăgeau în același timp ca un magnet.

— Domnule Dragoș Angelescu, ai zis să vin cu tot cu petrecerea mea. Ele sunt prietenele mele. Nu le puteam lăsa baltă nici chiar pentru un superstar ca tine!, i-o întoarse fata fără să stea prea mult pe gânduri.

Publicul izbucni: „Uuuuuuuu... e tare fata!“. Dragoș râse și se apropie de ea, parcă adulmecându-și prada. Clara se înfioră sub privirea de cristal a bărbatului. Înălță capul ca și cum ar fi vrut să pară mai înaltă și mai impunătoare.

— Bei ceva? și deja tonul vocii lui Dragoș se schimbă lăsând să se întrevadă bulgărele de lumină pe care îl proteja cu toate forțele.

— O... apă, murmură tânăra. Plată!

Dragoș aproape se înecă:

— Pfiu... de asta nu știu dacă avem!!!

În seara aceea, Clara plecă de la petrecere la fel de repede precum venise. Dragoș o sună a doua zi și începură să se întâlnească, să se cunoască, să se povestească în tihnă. Se vedeau la el acasă, o garsonieră micuță și cochetă în buricul târgului, așa cum îi plăcea lui Dragoș să se laude, garsonieră pe care, la un moment dat, o închiriasă ca să aibă bani pentru a scoate primul său album. Stătuse un timp pe la prieteni, pe ici pe colo, luptase enorm pentru visul său de a cânta și a lansa primul album în care credea mult. Aflând povestea lui, Clara începu să înțeleagă foarte bine și platoșa aceea prin care el se apăra de lume. Stăteau ore în șir de vorbă la el în garsonieră, apoi pe la 3–4 dimineța fata pleca. Într-o seară magică nu mai

plecă. Rămase acolo. Și atunci ea deveni lumea lui. Și el, lumea ei. Timpul parcă se comprima în viața lor și totul se derula cu un ritm nebun, ca și cum nu ar mai fi putut fi oprit nimic din ce avea să se întâmple între ei. O lună. Atât le dădu viața cadou. O lună cât o grămadă de ani... Dragoș o ținea strâns mereu cu el, mereu lângă el, ca și cum știa că avea să o piardă. Practic, ajunseseră să locuiască împreună.

Într-o zi, se certară furcă. Pe concepte, pe eternitate, pe minuni. Era o ceartă între îndrăgostiți alintați. Dragoș avea din plin încăpățânările lui, Clara era impulsivă și explozivă. Era un amalgam de frumos și de puternic între ei, încât nu puteai crede că acolo e altceva decât destin.

— Nu mai am timp acum să-ți explic exact cum stau lucrurile, trebuie să plec la cursuri, îi spuse fata cu o mânie tandă în priviri.

De când terminase facultatea, Clara lucra în televiziune și, în același timp, predă limba italiană la Institutul Italian de Cultură din București. Cursurile erau o experiență senzațională pentru tânăra de abia ieșită de pe băncile universității. Se regăsea mult în tot acel timp pe care îl petrecea în clasă alături de elevii săi.

— Pleacă, dacă altfel nu faci față absolutului!, nu se lăsă mai prejos Dragoș.

Fără niciun sărut, așa, ca pedeapsă, tânăra ieși pe ușă fără să mai spună nimic. Însă, la întoarcere, Clara se gândi să-i facă o surpriză și intră cu mașina până sub balconul garsonierei din blocul mic cu 3 etaje, dădu la maxim volumul dvd-ului din mașină, lăsă geamurile în jos și porni melodia hit a lui Dragoș. La etajul I al clădirii se aprinse brusc lumina și la balconul mic apăru silueta tânărului cântăreț. Clara, privindu-l de jos, începu să strige:

— Romeo, o tu, Romeo! Coboară!

Dragoș pufni în răs și-i făcu semn să urce. De cum o văzu, o luă în brațe și o sărută cu patimă.

— Fă iubi, stai jos, ca să-ți arăt ce am compus cât ai fost plecată.

De abia atunci fata observă dezastrul din jurul ei: foi peste tot scrise, mâzgălite cu note muzicale și cuvinte, chitara lăsată pe jos, lângă cutia ei. Tânăra îl privi ascultătoare și se așeză pe colțul patului. Dragoș stătea turcește pe covorul moale din mijlocul camerei și, cu chitara pe genunchi, începu să fredoneze melodia. De câte ori cânta, tânărul cu privire tăioasă se transforma. Intra în transă și atunci, exact atunci, cădeau toate armurile, toate barierele, iar bulgărele acela de lumină unic și indestructibil al său apărea în toată splendoarea. Clara îl privea fascinată mai ales pentru spectacolul care se desfășura în fața ei... miracolul creației, cum lua naștere, cum se transforma, cum se compunea și se descompunea în mii de nuanțe.

— Cum ți se pare? o întreabă Dragoș, încă transfigurat de emoția cântecului și puse tandru capul în poala fetei.

Clara îl mângâie surescitată și lacrimi mari începură să picure din ochii ei de smarald în privirea lui. Ochii lui verzi, exact ca ai ei, deveneau strălucitori de fiecare dată când o îmbrățișa. Fata „îi plângea în priviri”, așa cum avea să răsune întreg Universul din cântecele lui. Și acest moment avea să-i rămână pentru totdeauna imprimat acolo, undeva, în sufletul ei, ca o clipă, o picătură de neant, care nu se va putea irosi ori consuma nicicând.

Tânărul cu ochii de smarald ca ai fetei și cu aripi de înger era o întâmplare atât de firească în viața ei, încât parcă i se făcea frică.

— Măine am concert. Vii?!

— Daaaa... mi-ar plăcea să te văd pe scenă.

— Bine. Am o surpriză pentru tine.

Fata roși toată și îl umplu de sărutări. Preventiv, așa...

A doua zi, Clara se hotărî greu cu ce să se îmbrace. Schimbase vreo cinci ținute și parcă niciuna nu îi plăcea atât de mult. Era prima lor ieșire într-o conjunctură publică și ea voia ca totul să fie perfect. În cele din urmă, alese o ținută tinerească și foarte chic: o fustă scurtă plisată, pantofi nu foarte înalți și o cămașă elegantă cu gulerul ușor ridicat. Dragoș veni să o ia de acasă. Era îmbrăcat cu o cămașă albă, lejeră și pantaloni casual care îi dădeau un aer foarte proaspăt. Avea o alură aparte, o apariție electrizantă care nu avea cum să treacă neobservată. Era prima oară când îl vedea înainte de un concert și îl simțea foarte emoționat, încărcat și foarte concentrat pe sine. Îi respectă stările absolut firești prin care trecea în acele momente. Se pregătea să transmită cât putea de mult prin cântecele sale, dar și să facă față încărcăturii emoționale a publicului. Tânărul cânta de obicei în baruri sau cluburi, spații potrivite genului său muzical. În spațiul acela intim și destul de mic, Dragoș reușea să creeze atâta emoție, atât de densă, încât ai fi zis că toate energiile lumii se concentrau acolo. Sau, cel puțin, energiile lumii lui infinite de bucurii și înțeleșuri.

Ajunseră devreme la barul în care avea loc concertul în acea seară, asta pentru că Dragoș ținea mult la toate detaliile și avea standarde înalte, așa că nu-și permitea să dea greș. Făcu vreo jumătate de oră probe tehnice de sunet și le încheie doar după ce se declară cu adevărat mulțumit. Apoi se retrase într-un colț. Clara stătea cuminte la masa unde o așezase el și nu îndrăznea nici măcar să se miște de acolo. I se părea un moment solemn și curat acesta în care iubitul ei se pregătea de concert. Ca și cum ai fi părtaș la un miracol de dincolo de începuturi, pe care poate nu îl înțelegi în totalitate, dar îl simți pe deplin. Și nu puteai fi decât respectuos în acele momente. În plus, îi vedea pe Dragoș, poate, pentru prima oară de când se cunoscuseră, exact așa cum era el: sensibil,

fragil și luminos, dar în același timp puternic, talentat și stăpân pe sine. Poate doar când făceau dragostea îl mai simțea ca acum... dezbrăcat de toate cele omenești... doar spirit...

În starea sa concentrată și emoționată, Dragoș o zări pe Clara la masa unde o lăsase și tresări. Era prima oară când simțea nevoia să comunice cu cineva înainte de concert. De obicei, nu vorbea cu nimeni, nu voia să vadă pe nimeni. Dar acum era diferit. Nu numai că o dorea lângă el, dar avea nevoie de ea, de prezența ei, de privirea ei, de vorbele ei, de tăcerile, da, mai ales de tăcerile ei din priviri. Îi făcu un semn discret. Fata se ridică și se apropie de el încet. I se părea atât de frumoasă în seara aceea... Era ca o adiere de emoții și el, atunci, chiar atunci, avea gustul fericirii pe buze. Se priviră așa o vreme, apoi ea îl mângâie cu grijă, ca și cum ar fi vrut să-i spună, cumva, că totul va fi senzațional în seara aceea.

Concertul fu un adevărat succes. Dragoș se dezlănțui pe scenă purtat de muzică și emoție pură. La final, tânărul cântăreț spuse:

— Înainte de a încheia, aș vrea să vă cânt în primă audiție o piesă pe care am compus-o zilele acestea pentru o minune apărută de curând în viața mea!

Și Dragoș arătă spre fata îmbujorată care de abia mai putea respira. Întreaga audiență se întoarse ca să întrezărească prin întunericul sălii silueta tinerei la care se referise artistul de pe scenă. Porni un acord, apoi liniște. Un ropot de aplauze umplu sala mică și plină de reverberații. Apoi, zâmbind și privind-o mereu în ochi, tânărul începu să cânte cu o poftă incredibilă, ca și cum abia atunci începea concertul. Evenimentul se încheie cu multe aplauze și două bisuri. După ce termină de dat autografe și de făcut poze cu admiratorii și admiratoarele, Dragoș se îndreptă spre Clara și o îmbrățișă discret.

— Mergem? Am un chef nebun să fac dragoste cu tine...

Fata surâse, îl luă de mână și porniră spre ieșire. Acolo îi opri un fotograf:

— Dragoș, putem să vă facem o poză? Cine e fata? E cea de la televizor? Ești îndrăgostit?

Blițurile începură să curgă nemiloase peste chipurile lor fericite. Cei doi nu făcură nicio declarație, însă euforia din privirile lor valora mai mult decât toate cuvintele de iubire pe care ar fi putut să le spună vreodată public.

Ajunși acasă, cei doi îndrăgostiți adormiră unui în brațele celuilalt într-o uniune de dincolo de lumi.

În inima nopții Clara deschise ochii... o lumină ciudată și neclară îi inundă ochii. Întinse mâna după Dragoș. El nu era. O teamă inexplicabilă și stranie îi cuprinse sufletul, ca o gheară în piept. Lumina asta diafană părea că vine din alte lumi pe care fata le putea doar intuiti, dar despre care nu știa nimic. Se ridică în capul oaselor și îl zări pe el la fereastră, cu o țigară aprinsă în mână...

— Dragoș, șopti fata și îl cuprinse din spate cu brațele, lipindu-se de pielea lui fină. Îi simți transpirația rece. Ce se întâmplase oare?

— Ce e cu tine?

Tânărul se întoarse către ea și o sărută pe frunte:

— Totul e ok. Ești în siguranță. Mergi din nou la somn. Am avut un coșmar. M-am luptat cu răul, șopti el pierit.

— Cu răul? Dragoș, ce se întâmplă? Îmi e frică...

— Va fi bine, totul va fi bine... shhhhh...

O luă în brațe și o purtă până în pat, prin lumina aceea inexplicabilă din toiul nopții. Se așeză lângă ea și o mângâie ca s-o liniștească. Rămase acolo până o văzu adormită la loc.

Apoi se ridică de pe pat și își mai aprinse o țigară. Acum bănuia ce avea să se întâmple.

Dimineață, Clara încercă să afle ce era cu lumina aceea ciudată și care era explicația celor întâmplare cu o noapte înainte, dar Dragoș evită subiectul așa că nu mai insistă. Ieșiți la o plimbare în aerul rece al dimineții, la un chioșc de ziare ea zări de departe o poză...

— Hai să cumpărăm presa de azi! Pare că e interesant!

Cumpărare un tabloid de succes din România, pentru că pe prima pagină străjuia o poză mare, cu ei doi ieșind de la concert. Titlul spunea totul:

„Un nou cuplu șoc în lumea mondenă!”. Cei doi se admiră o vreme în fotografie și deschiseră ziarul ca să citească știrea. Nu dură prea mult și telefoanele începură să sune. Reporterii de la diferite ziare și televiziuni încercau să confirme știrea și să afle cât mai multe amănunte.

— Fă iubi, te făcui celebră... glumi Dragoș.

— Sau eu pe tine... ripostă Clara ca nu cumva să-i rămână datoare. Și acum ce facem?

— Tu ce vrei să facem? O declarație comună, un interviu?

Era pentru prima oară în viață când tânăra trebuia să ia o decizie în privința vieții sale amoroase dezvăluite public.

— Ne mai gândim. Nu trebuie să ne grăbim sau să dăm explicații nimănui deocamdată.

Băiatul izbucni în râs, amuzat de atitudinea fetei cu ochii de smarald. Pe cât era de profundă, pe atât părea de naivă uneori în chestiuni legate de viața reală. Îl copleșea această inocență neașteptată a ei în care nu crezuse la început. Însă, acum avusese destule dovezi că era reală și că, de fapt, această femeie voluntară și puternică din fața lui era foarte sensibilă și fragilă.

După-amiaza o petrecură împreună. Au stat îmbrățișați și s-au uitat la filme, apoi au făcut dragoste, încet, fără să se grăbească sau să-i intereseze cât era ceasul. Era un timp ireal, comprimat, ca într-o menghină și ei parcă îl

respirau cu nesaț. Au petrecut ore întregi fără să spună nici măcar o vorbă, dar comunicând la un nivel atât de înalt, încât acolo cuvintele nu-și aveau rostul, dispăreau ca în neant, din lipsă de aer. Acolo comunicau doar în gânduri, senzații, atingeri, bucurii, miracole. Tăcerile dintre ei erau de cele mai multe ori mai profunde și mai clare decât multe dintre discuțiile lor.

La un moment dat, Dragoș se ridică din pat, își trase un tricou și scoase chitara din cutie. Își privi iubita, care stătea goală acolo, în patul lui. În casa lui, care acum avea peste tot mirosul ei, atingerile ei, lucrurile ei. Și el era fericit să fie locuit și cotropit de prezența ei. Nu uitase niciodată visul ciudat și nici lumina stranie din noaptea aceea, dar încerca să alunge gândurile rele cum că o va pierde curând. Luă chitara ca pe un prieten drag și vechi și îi mângâie corzile. O acordă puțin cu multă răbdare și dedicare, apoi cântă câteva acorduri. Clara îl privea atentă și curioasă. Ea știa foarte bine să asculte și să-i gestioneze stările ciudate, ca atunci când avea nevoie de o singurătate asistată sau când simțea nevoia de încurajări. Era singura prezență pe care o accepta în acele momente de alienare creativă și de bucurie a melodiilor care se nășteau chiar atunci, sub ochii lor. Dragoș murmură ceva, încercă și câteva acorduri, apoi scrise iar câteva rânduri.

— Iubi, ia ascultă aici...

Și din corzile chitarei ieșeau acorduri fine și miraculoase. O melodie ca o binecuvântare, o definiție perfectă a iubirii în care cei doi îndrăgostiți se întâlnesc undeva la mijloc, iar unu cu unu făceau mereu 3. Clara îl asculta cu lacrimi în ochi și cu emoțiile în gât, care nu o lăsau să scoată nici măcar un sunet. Tânărul cântăreț termină de scris textul și se asigură că nu va uita acordurile subtile ale melodiei, care se insinua în sufletele lor ca o primăvară potrivită. Apoi, se așeză pe pat și o privi îndelung: goală și

luminoasă. Frumoasă și a lui... A lui. Și așa trebuia să rămână. Făcură dragoste ca la început de lume, fără timp sau spațiu și atunci Dragoș știu că trebuie să facă următorul pas. Așa ajunsese Clara în acea dimineață să se trezească din somn cu ditamai inelul pe deget.

Telefonul lui sună îndelung:

— Alo. Da, eu sunt! Am înțeles! Sigur. Azi la 12. Voi fi acolo. Vă mulțumesc mult!

Închise telefonul și o privi ștregărește:

— Iubi, știi cine era? Directorul casei de discuri Moton, cea mai mare casa de discuri din România. Sunt interesați să promoveze albumul meu.

— Deci, rezultă că îți port noroc, nu? zâmbi fata fericită pentru bucuria lui.

Dragoș râse și o sărută:

— Vom vedea, iubi, vom vedea...

Cântărețul semnă contractul mult dorit chiar în acea zi. Apoi, ca să sărbătorească toate aceste întâmplări fericite din viața lor, se gândiră să onoreze invitația primită pentru acea seară și să participe la un eveniment monden muzical, unde Dragoș trebuia să și cânte. Exista un castel în mijlocul orașului, cu încăperi mari și maiestuoase, iar petrecerea era una exclusivistă și de mare clasă.

Îmbrăcați amândoi de seară, el cu o cămașă albă impecabilă, sacou și pantaloni negri eleganți, ea cu o rochie fluidă aurie, de mătase care îi mângâia silueta impecabilă. Au fost remarcați de cum au intrat. Amândoi frumoși, tineri, fericiți și luminoși au devenit vedetele serii, îndată ce au ajuns la eveniment. În sala mare, plină ochi de vedete și ziariști, se auzi rumoare în jurul lor. Toți se întorceau să-i privească pentru că, în ciuda zvonurilor, nimeni până acum nu avusese confirmarea. Cei doi tineri îi salutară pe cunoscuți și se îndreptară spre scenă, acolo unde Dragoș avea să cânte două piese. Blițurile îi orbiră din toate părțile când se apropiară de scenă și continuară tot timpul cât el interpretează două dintre

cele mai cunoscute melodii ale sale. Logodnica lui îl privea fericită și îmbujorată de emoție.

După spectacol, o ziaristă mai înfiptă se îndreptă spre ei:

— Dragoș, nu ne-o prezinți pe prietena ta?

— Pe logodnica mea vrei să spui!, răspunse mândru tânărul.

Ziaristei îi sticliră ochii, pentru că intuia deja știrea. Ba, mai mult, cine știe, exclusivitatea...

— Logodnica? Adică ai cerut-o? Vă căsătoriți?

— Da. Exact așa!, zise Dragoș, apoi luă mâna iubitei sale și o sărută. În acel moment inelul, valoros din toate punctele de vedere, străluci în luminile petrecerii.

Urmară alte blițuri și alte poze... Tinerii ieșiră euforici. Se țineau de mână și păreau înlănțuiți într-o iubire de dincolo de lumi...

— Ești a mea și vei rămâne a mea în fiecare zi a vieții noastre, îți dai seama de asta? îi tot repeta Dragoș.

Toscana. În prezent.

Soneria telefonului o trezi din amintiri. Clara privi ecranul. Era Anabelle. Și acum, ca și atunci, Anabelle, fiica ei, întrerupsese povestea.

— Bună, dragostea mea!

— Bună, mamă! Ce mai faci? Nu ai dat niciun semn azi. Eram îngrijorată. Ești bine?

— Da. Sunt bine. Prin oraș, la cumpărături. Știi că diseară am evenimentul acela acasă...

— Știu, știu, cina misterioasă pentru care te-ai pregătit atât. Ești în grafic cu pregătirile? Ai nevoie de ceva?

— Nu, scumpa mea! Vorbim. Te iubesc, Anabelle!

— Și eu te iubesc, mamă!

Clara rămase cu ochii la ecranul telefonului care se stingea încet, încet peste numele fiicei sale care tocmai închisese. Se întoarse înapoi cu sufletul și gândul acolo, departe și știa că nu avea cum să uite vreodată ziua aceea. Acea zi care hotărâse mai multe destine deodată, pe care le aliniase, poate, într-un mod nedrept.

Garsoniera mică, dar cochetă a lui Dragoș, care de obicei li se părea confortabilă și intimă, în acel moment îi strângea între pereții ei, apăsătoare și strâmtă pentru două suflete atât de mari ca ale lor. Clara se uitase adânc în ochii lui încețoșați de lacrimile ținute în frâu și îi șoptise: „Iartă-mă, te rog!”. Apoi i-a luat mâna și i-a așezat în palmă inelul strălucitor și costisitor.

— Nu vrei să-l păstrezi? au întrebat-o ochii aceia de smarald.

— Nu! Nu ar fi corect!

Apoi fata îl sărutase apăsător pe obraz și ușa se închisese în urma ei...

Clara, cea de acum, opri melodia, cu ochii plini de lacrimi. O rugase cu cerul și pământul să nu plece. Îi spusese chiar și ce avea să i se întâmple.

Cât avea să sufere. Pentru că el, Dragoș, era un spirit ce călătorea mult cu mintea și văzuse în zare ce o aștepta. Dar ea nici nu vruse să audă. Nu îl ascultase. Astfel, Dragoș înțelesese că ea era destinată să trăiască toată nefericirea și suferința ce aveau să vină. Cu prețul acesta avea să obțină însă și minunea, acel „zâmbet nenăscut” cu care unii îți pot fura viața. El o mai căutase de câteva ori, ba chiar o și ceruse din nou de soție. Dar Clara avea deja destinul trasat și nu i se putea în niciun fel sustrage. Atunci Dragoș așeză tot ce știa, tot ce afluase din alte lumi, tot ce-i spusese fetei că avea să trăiască, într-un cântec sublim ca o dimineată pierdută, atât de trist și dureros, încât cei care îl ascultau, deși nu cunoșteau povestea adevărată care îl generase, rămâneau totuși marcați de puterea cuvintelor și a emoțiilor pe care le transmitea dincolo de acordurile muzicii. Îl compusese și îl așezase în următorul album ca și cum presărase în calea ei repere de viață și destin, ca să regăsească drumul acasă, dacă se va pierde cumva în lumea asta mare și mult prea dură pentru sufletul ei ca un diamant.

Uneori, viața ne pune în fața unor intersecții și ne roagă să alegem. Încercăm să zărim capătul sau poate chiar să trișăm, ne înălțăm pe vârful picioarelor, poate-poate reușim să vedem care stradă e mai potrivită. Apoi ne convingem că acest lucru nu e posibil și alegem. Trăim mereu cu impresia că alegem noi, care cu inima, care cu mintea și rațiunea. Însă, întotdeauna, dar întotdeauna, destinul de fapt ne alege pe noi. Fără să ne întrebe, fără să ne consulte, fără ca măcar să îi pese. Și Clara învățase această lecție trăind drumul greu, plin de suferințe.

Femeia își șterse amintirile înlăcrimate din priviri și se uită la ceas. Era destul de târziu. Trebuia să ajungă la spitalul de cardiologie pentru controlul regulat pe care îl făcea de câțiva ani.

Telefonul sună din nou.

— Alo?

— Alo? Mamă, am uitat să-ți spun că sunt în drum spre Padova. Acolo mă întâlnesc cu Matteo și mâine plec spre tine.

— Suni când ajungi la Padova, ca să te știu în siguranță, da?

— Sigur că da, mămica mea grijulie și minunată!

Râsul cristalin al tinerei o duse pe Clara departe... chiar acolo, în cea mai complexă și mai dură și mai frumoasă experiență a vieții ei...

...ANABELLE

Luminile bradului împodobit de Crăciun licăreau timid în întunericul casei, iar fulgii de zăpadă se lipeau de geamuri tremurând. Femeia ținea la piept pruncul curat. Vladimir împacheta precipitat, într-o geantă încropită la nervi, tot ce-i pica în mâini. Arunca la nimereală lucruri, nervos, risipind în jurul său doar vorbe grele precum pietrele de râu. Clara aproape că nu le mai descifra înțelesul sau nu mai simțea identitatea cuvintelor, dar le simțea puterea devastatoare pentru ea.

Îl privea împietrită și fără putere, prea vlăguită de atâtea scandaluri fără șir și fără sens. Ar fi vrut să-i spună că e primul Crăciun în trei, că greșea cu plecarea lui inexplicabilă, că nu avea niciun drept să o jignească. Ar fi vrut ca el să știe că producea acum o ruptură pe care ea nu credea că ar mai putea să o suporte. La toate aceste lucruri se gândea atunci, dar nu reușea să scoată nici măcar un sunet. Împietrită de durere, stătea acolo, în picioare, cu ghemotocul de suflet care dormea în brațele ei. Nu avea să uite niciodată seara aceea. Vladimir nici măcar nu o privi când își luă geanta și trânti ușa. Clara rămase așa împietrită până în noapte târziu. Până când începu să-i pătrundă oboseala în brațe de când tot ținea fetița la pieptul ei. Rămăsese așa, în picioare, în întunericul acela dens și cumplit, amortită de mult prea multă durere. Își simțea sufletul înghețat și parcă nici nu-și mai aducea aminte cum ajunsese ea în această situație. Așeză fetița în pătuțul mic și se opri la fereastră în tăcere. Tăcerea, da, era cea mai bună prietenă a ei de când începuseră certurile infernale cu Vladimir. Nici nu știa exact de ce se certau sau de ce o ura atât de mult. Unde se pierduseră, pe ce căi absurde o apucaseră, când se întâmplase asta și mai ales de ce... habar nu avea. Spera doar să supraviețuiască acestei cumpene din viața ei și să

poată merge mai departe pentru boțul de carne care zâmbea alături, în vise de prunc. De data asta, nu mai era doar ea singura pentru care să decidă. Avea responsabilitatea imensă pentru un suflet curat și nou, care acum pășea în lume. Asta o zidea și o zădărnicea în același timp.

Îl cunoscuse pe Vladimir Dimitriu pe când lucra în televiziune. El era un jurnalist celebru, foarte apreciat la acel moment și conducea unul dintre cele mai puternice și influente ziare de la vremea aceea. Era mult mai în vârstă decât ea și, foarte probabil, fusese fascinat de inocența și de puritatea ei. Într-o seară, ieșiseră în oraș împreună cu mai mulți prieteni și colegi ziariști. Clara avea mașină, așa că se oferă să-i ducă acasă pe mai mulți dintre ei. Vladimir se urcă și el, chiar în dreapta ei făcând astfel încât să rămână ultimul. Îi mulțumi fetei pentru că îl dusesese și, după ce se dădu jos din mașină, rămase în urmă, drept și nemișcat uitându-se lung după ea. Clara observase gestul lui, iar această imagine avea s-o poarte mult timp în suflet, pentru că reprezenta începutul poveștii lor.

Vladimir era un bărbat blonziu, cu ochi albaștri exact ca cerul și o structură fizică solidă. Era șarmant, respectuos, poate suspect de respectuos. Scria poezii sub influența Școlii de la București, curent literar inițiat de Nichita Stănescu. Poeziile le scria cu energia persoanei iubite, căreia îi dicta versurile pentru că fluxul gândurilor și al cuvintelor sale era atât de efervescent și năvalnic, încât nu îi putea rezista. El nu scrisese cu adevărat nicio carte până atunci, dar se întâlnea adesea cu prietenii la șpriț, ca să compună împreună. Pe Clara o cuceri cu șarmul său literar, cu efervescența lui inteligentă și cu vorbele meșteșugite. Și, foarte probabil, fusese mult destin la mijloc. Soarta o împinsese în brațele acestei povești de iubire cum nu mai trăise niciodată. Și tot această poveste avea să-i aducă și cel mai

frumos cadou, dar și cele mai mari suferințe și dezamăgiri.

Acum, în întunericul acela adânc, nu înțelegea cum ajunsese aici. Așa. Fără niciun orizont sau bucurie. Doar cu realitatea scâncetelor de copil din leagănul mic.

O ceruse de soție cu un inel mult prea mare pentru degetul ei. Dar ea râsese, îi mulțumise, apoi și-l atârname de lanțul fin, de aur, primit cadou cândva de la părinții ei. Vladimir îi promisese că, dacă va fi soția lui, el îi va trimite în fiecare zi din viața lor câte un vers genial. Acum părea desuet și trist, dar atunci Clara se simțise în al nouălea cer pentru darul primit. Minunea s-a întâmplat când și ea, la rândul ei, începu să scrie cot la cot cu el. Scia pe unde apuca, la semafor, noaptea, ziua, pe stradă. Cuvintele dintre ei, odată pornite, nu mai puteau fi oprite. Începură să scrie o carte: un vers el, un vers ea. Seara completau caietul studentesc cu versurile de peste zi. Într-o zi se treziră vorbind în poeziile lor despre o fetiță pe care o cereau din alte lumi să se întrupeze aici și să fie a lor. Așa se născu o carte de poezii „Talitha kuwami!” („Trezeste-te, fetițo!”) și, mai târziu, un copil făurit din cuvinte: Anabelle.

Vladimir și Clara se căsătoriră iarna, în grabă, fără prea multe pregătiri, aproape în secret, ascunși de presă și de paparazzi, al căror șef le fusese pentru o vreme chiar el. A fost o ceremonie intimă și curată în biserică și o petrecere discretă la restaurant cu nu mai mult de 80 de invitați. Clara nu comentase nimic la dorințele lui și nu voia decât să-l vadă fericit. Se supusese tuturor capriciilor sale, fără să clipească. Însă căsnicia nu avea să fie nimic din ce visase ea. Dacă până atunci Vladimir o venerase și o iubise cum ea nu credea că ar fi posibil în această lume, a doua zi după nuntă, exact a doua zi, se trezi lângă un bărbat pe care nu avea să-l mai recunoască vreodată: un stăpân de sclavi, un bărbat gelos fără

motiv și fără sens, zeflemitor și dur, un străin, fără nicio legătură cu cel pe care îi cunoscuse înainte. Bătea din picior fără milă sau discernământ și ea se simțea dezamăgită și speriată că viața ei va arăta așa de acum încolo. La început, dădu vina pe graba și pe nerăbdarea lui de a avea un prunc cu ea, acea fetiță despre care scriseseră, însă, când rămase însărcinată, fericirea fu efemeră, dură doar trei, patru luni. Apoi reîncepură certurile, jignirile, plânsul ei zilnic, reproșul lui tot zilnic despre orice și despre nimic în fond, toate ca o avalanșă fără sfârșit. În luna a opta de sarcină apărură primele probleme. Doctorul îi spuse Clarei că placenta în care era protejată fetița atât de așteptată se degrada în ritm alert, fără nicio explicație. Așa că avea nevoie de tratament și de monitorizare constantă. În plus, putea să nască în orice moment dacă doctorii ar fi considerat că o întârziere ar fi pus în pericol viața fătului. Însă, tânăra viitoare mamă știa că suferința nespusă nimănui o măcina din interior și era convinsă că asta generase reacția violentă a corpului ei. Mai ales suferința asta absurdă, neașteptată și fără explicații. De ce nu o mai iubea Vladimir? Ce îi făcuse ea atât de rău, încât să se poarte așa? Cuvintele pot genera sau dărâma lumi. Și dacă versurile lor dăduseră suflare pruncului din pânțele ei, tot niște cuvinte, mai mult cu haine de vorbe, puneau acum în pericol destinele lor și povestea lor de iubire ce încerca să se întrupeze în carne.

După ce ieșise de la controlul medical, Clara se opri în parc. Se simțea greoaie și înceată, nu neapărat din cauza sarcinii. Era împovărată și prea copleșită de durere. Se așezase pe o bancă și începuse să plângă. Mult, eliberator. Se temea pentru viața ce pulsa în pânțele ei și avea o senzație de neputință care o zădărnicea. Oare va reuși? Cum va fi nașterea? Ce va face? Toate aceste întrebări îi ascuțeau singurătatea. Vorbea mereu cu fetița din pânțele, îi dădea „bună

dimineată”, îi citea povești, deja putea spune că aveau o relație, o comunicare aparte pe care nu o mai avusese niciodată cu nimeni. În acea perioadă, cu Vladimir îi era greu să vorbească, pentru că el se purta oribil cu ea, o repezea, o jignează de câte ori avea ocazia. Și chiar când nu o avea. Pentru că era superstițioasă, Clara nu a vrut să cumpere mai nimic pentru fetiță, înainte de a naște. Inclusiv mobila era comandată din timp, dar ea preferase să nu o aducă acasă. Cu toate astea, aproape zilnic, el îi reproșa că, din cauza mofturilor ei, trebuia să organizeze totul singur, în numai câteva zile, până când venea ea din spital cu fetița.

În acea zi, pe bancă, în parc, în timp ce plângea, Clara încerca să se elibereze de toate otrăvurile și suferințele strânse și să se pregătească pentru ziua cea mare când avea să o cunoască pe ea... pe fetița din vise și din visuri...

Ziua mirifică sosi în vara secetoasă a acelui an, pe o căldură inimaginabilă. După controlul săptămânal, pe care Clara îl respecta cu strictețe, ca să poată duce sarcina cât mai mult timp posibil spre soroc, doctorul îi spuse că din punctul său de vedere nu își mai putea lua răspunderea din acel moment și o sfătui să nască asistat chiar în acea zi. Clara izbucni în lacrimi. Un amestec unic și nedefinit de sentimente îi cuprinsese sufletul și trupul: emoție, frică de necunoscut și multă îngrijorare să-și vadă fetița sănătoasă, ajunsă cu bine în brațele ei.

Vladimir bolborosi ceva la plecarea ei spre sala de operații, neclar și insesizabil. Tânăra intra pentru prima oară în viața ei într-o sală de operații și masa aceea în formă de cruce o înspăimântă. Se urcă încet, cu mișcări greoaie, cu sufletul tremurând de teamă. Cu genunchii la piept, într-o poziție chinuit fetală, din cauza burții proeminente, Clara primi între vertebre injecția cu anestezia care, deși îi amorțea pântecul, totuși, avea să o țină trează în timpul operației. Apoi o așezară pe spate

cu mâinile întinse. Tavanul alb, plin de neoane îi dădea fiori. Asistentele o încurajară și încercau să o liniștească, însă primul instinct al Clarei, atunci când începură să îi lege mâinile de masa de operații, a fost să coboare brusc de acolo. Nu mai apucă decât să audă ordinul scurt al doctorului și prin vene îi sosi rapid liniștea din perfuzie. Ațipi imediat și se trezi cu puțin timp înainte să audă scâncetele inconfundabile ale fetei ce pășea atunci în lumea ei. Anabelle avea o fățucă albă, plină de vernix, o substanță protectoare pentru pruncii care nu erau gata să se nască încă. Iar Anabelle nu era pregătită deocamdată să vină pe lume, însă problemele legate de placentă grăbiseră călătoria ei spre viață. Era ușor bosumflată de întâmplarea neașteptată, dar atât, atât de frumoasă. Clara murmură în lacrimi: „Bine ai venit, Anabelle!” Apoi asistentele au luat-o și au dus-o să o spele și să îi facă analizele de rutină, care să le confirme că totul decursese bine și că fetița se născuse sănătoasă. Deși o estimaseră la o greutate mai mică la ultima ecografie și doctorii credeau că ar fi fost nevoie de incubator, totuși, mica luptătoare fentă toate măsurătorile și veni pe lume cu destule kilograme, încât să respire singură și să intre în standardele medicale de copil perfect normal. Urmă o oră în care doctorii i-au cusut operația de cezariană și Clara nu vedea de pe masa de operație decât un ceas vechi, așezat pe peretele de la capul ei. Îi tot apărea în fața ochilor chipul ghemotocului de fetiță pe care o așteptase de atâta timp. Restul zilei și noaptea le petrecu la terapie intensivă, fără posibilitatea de a-și vedea fetița. Regula spitalului era să-ți poți vizita copilul doar atunci când te ridikai din pat și părăseai terapia intensivă ca să mergi la neonatologie unde stăteau frumos ordonate toate acele baloturi de viață împachetate și așezate linear în pătuțurile simetric puse, fiecare cu eticheta sa.

A doua zi de dimineață, la ora 7, Clara se hotărî să se ridice din pat. Nu dormise aproape deloc, de prea multe griji și gânduri și, aflată încă sub efectul anestezicelor administrate toată noaptea prin perfuzii, se simțea încrezătoare că va coborî repede din pat și se va pune imediat pe picioare. Asistentele o sfătuiră să mai stea puțin acolo, să nu forțeze, dar tânăra nu mai putea aștepta niciun minut în plus: trebuia să-și vadă fetița. Majoritatea pacientelor de la terapie încă dormeau și în salon domnea o liniște cu miros de calmante. Clara se ridică în fund și, deși se simțea ușor amețită, părea totuși destul de optimistă și puse amețeala pe seama faptului că stătuse nepermis de mult timp imobilizată în acel pat de spital. Respirând adânc, numără până la 3 și se ridică. În acel moment, când puse piciorul în pământ, simți o durere atât de profundă și ascuțită, încât căzu secerată. Putea să spună exact unde se afla fiecare organ în parte, pentru că nu era loc unde să nu o doară. Asistentele se repeziră să o ajute. Dar tânăra mamă refuză orice ajutor, chiar și scaunul cu roțile cu care acestea se oferiseră să o ducă în salon. Clara se încăpățâna să se descurce singură, mai ales că doctorul îi spusese cum să facă să elimine cât mai repede durerea: cu cât avea să meargă mai mult, cu atât avea să diminueze efectele operației de cezariană. Timp de două ore traversă în lung și în lat acel coridor al spitalului până îl învăță pe dinafară și până când veni ora de alăptat. Pentru că doar din 3 în 3 ore puteai merge la departamentul unde stăteau nou-născuții. Atât. Durerea aproape că dispăruse după atâta efort, dar femeia se simțea deja vlăguită. Se îndreptă cu picioarele tremurând spre minunea căreia îi dăduse naștere cu o zi înainte. O găsi pe Anabelle trează, mai frumoasă decât și-o amintea. Fetița îi zâmbi când ea începu să-i vorbească. Probabil că cele aproape nouă luni de conviețuire tainică o ajutau pe Anabelle să-și recunoască mama după glas. Pruncul avea ochi de

neant, o piele albă roz, era curată din toate punctele de vedere, cu niște trăsături fine și cumiști pe care acum Clara le parcurgea cu degetul arătător ca să-și întipărească bine în suflet chipul minunat, până avea să o revadă peste alte trei ore. O așeză cu grijă la sân și copila îl apucă fără grabă și cu dexteritate. Tânăra mamă ar fi rămas așa ore întregi, cu minunea aceea în brațe și cu mirosul de lapte și de infinit care o îmbătase de când o luase în brațe pe Anabelle. Ajunsă în salon, se prăbuși într-un somn adânc de vreo două ore. Când se trezi, parcă era amortită. Se dădu jos din pat și fu secerată de aceeași durere, cu o intensitate la fel de mare sau poate chiar mai mare. O luă de la capăt cu mersul. În acele momente se gândea dacă va mai fi vreodată om și dacă vreodată va mai alerga sau va mai merge normal. Ziua trecu în cadența intervalurilor de trei ore când mergea să o vadă pe Anabelle. Peste noapte, începu febra laptelui. Alte dureri, frisoane, o stare de rău incredibilă. Dar pentru că fetița se simțea bine și trecuse de perioada așa-numită critică, doctorii hotărâseră, în mod halucinant, să le externeze. Au ajuns acasă spre după-amiază, Clara îndoită de multiplele dureri, Anabelle cuminte și în lumea viselor nenăscute de care încă nu se desprinsese total. Urmă o perioadă complicată, în care încercau să se adapteze unii cu ceilalți, cu noua situație și cu ritmicitatea de ceas elvețian a celor trei ore care treceau cu precizie de la o masă la alta a fetiței.

Vladimir era irascibil, treceau poate zile și nu intra în dormitorul roz și cu miros de lapte al pruncului. Începu să vină la ore târzii în noapte, fără nicio explicație, dar aproape de fiecare dată cu chef de scandal. Clara gestiona greu situația, avea nevoie de sprijinul lui și de ceea ce fusese odată între ei, dar, în mod evident, acest lucru nu mai părea posibil. Tăcerea îi deveni cea mai bună prietenă. Nu îi spunea nimic, nu îi reproșa nimic, încerca să nu moară de atâta durere și chin, și,

poate, tocmai această atitudine îl îndârjea și mai tare și-l făcea mai irascibil. Într-o noapte, Clara se trezi plină de sânge. Nu știa de unde sau de ce. Întinse mâna spre cealaltă jumătate de pat și o găsi goală și rece. Vladimir nu era acasă. Se sperie îngrozitor și, bâjbâind prin întunericul lacom al casei, ajunse cu greu la baie. Acolo, își dădu seama că sângele care curgea era de la operație. Respiră adânc și încercă să-și oprească hemoragia. Încet-încet se liniști și reuși să stabilizeze situația cât să treacă noaptea. A doua zi, la prima oră, merse la spital. Doctorul o așază pe un pat, la primiri urgente, cu o perdea trasă care le oferea o oarecare intimitate și crea un separeu iluzoriu. Studie operația cu atenție și își dădu seama că nu-i drenaseră bine zona, iar lichidul rămas acolo, neavând unde să se scurgă, izbucnise printre firele tăieturii recente. Doctorul luă ceea ce fetei i se păru o daltă și, fără prea multe explicații, sau vreun preambul, o înfipse în mijlocul operației. Tânăra icni de durere. Apoi începu să-i mulgă acel lichid din rană. Clara simțea că toată sala de primiri urgente a spitalului se învârtea cu ea și că durerea îi inundase din nou pântecul. După ce se declară mulțumit de rezultat, medicul o întrebă dacă are la ea haine de schimb. Încă purta hainele de gravidă pentru că erau mai prietenoase cu abdomenul ei atât de încercat în ultima vreme. Când își privi pantalonii, Clara își dădu seama că era plină de sânge. Mișcă din cap în mod automat cum că nu avea alte haine, dar până la urmă asta i se părea ultima problemă. Era o amorțeală a pântecului și a sufletului pe care nu o mai simțise niciodată până atunci.

Urmară câteva luni de agonie, între scandaluri interminabile cu Vladimir, umilințele din partea lui, absențele lui dureroase și fetița, miracolul fraged din viața ei, care creștea și se transforma zilnic. De fiecare dată când intra în camera roz a lui Anabelle, Clara își umplea plămânii și sufletul

cu mirosul de lapte și de bucurie care venea dinspre pătuțul de lemn. Anabelle era un copil liniștit și fericit, dar i se părea uneori atât de fragilă, încât se înfiora. Ore în șir o privea dormind. Era ceva îngeresc și divin în somnul acela de prunc și tânăra se hrănea din acest miracol ca să poată supraviețui realității. În unele zile, scâncetul fetei și râsetele ei erau singurele motive pentru care se ridica din pat. Ar fi vrut, uneori, să rămână acolo și să cadă într-un somn îndelungat. Apoi să se trezească în altă viață, în altă realitate, în altă conjunctură. Probabil, era cea mai dură lecție de viață pe care o primise și pe care trebuia să o poarte și să o trăiască până la capăt, până la ultima consecință. Suferința era deja o stare de fapt, aproape că nu-și mai aducea aminte cum era să fie altfel.

La început, plecarea neașteptată a lui Vladimir de acasă în perioada sărbătorilor căzu ca un trăsnet. Apoi Clara privi partea bună a lucrurilor și se gândi că scăpase de certurile și jignirile zilnice din partea soțului. Începu chiar să se liniștească.

Primăvara aduse, odată cu ea, eliberarea: divorțul. După o noapte nebună, de coșmar în care se certaseră. El aruncase Cartea cu poezii, scrise de mâna lor. Clara recuperase de la ghenă caietul studentesc stufos și îl ascunsese, cu gândul că manuscrisul aparținea lui Anabelle și numai ei... Își promisese în acea noapte că va păstra Cartea și, când fiica ei va împlini 18 ani, i-o va dăruia ca pe o zestre de la părinții ei. Anabelle va ști mai bine ce e de făcut cu acel manuscris, dacă îl va publica sau îl va păstra doar pentru ea. Dar violența verbală și fizică din acea noapte îi oferii Clarei determinarea, decizia și deci eliberarea. A doua zi de dimineață vizită niște prieteni avocați, ca să știe precis care i-ar fi opțiunile în cazul unui divorț.

Seara îi comunică lui Vladimir hotărârea ei și faptul că înaintase actele la tribunal. Bărbatul se arătă mirat de gestul femeii, ca și cum nu ar fi

crezut vreodată că putea să o piardă cumva pe Clara. Cum să-și permită ea să-i ceară despărțirea? Se enervă, o amenință că nu va scăpa așa ușor. Nu se gândise nicio secundă că poate ar fi fost moduri mai tandre și frumoase ca s-o aducă înapoi pe cea pe care o considerase femeia vieții lui. Clara se arătă fermă în decizia ei, curajoasă și de neclintit. Știa că nu mai exista decât un singur drum, cel al liniștii și al păcii sufletești, de care avea nevoie ca să o crească pe Anabelle într-un mediu echilibrat și calm. Însă, oricât de fermă și de dârză păruse ea în acele momente și pe tot parcursul divorțului, totuși, multe luni după, Clara tresărea încă noaptea în somn și i se părea că aude cheia lui în ușa apartamentului, deși Vladimir se mutase deja. Ea asocia sunetul cheii în yală cu nopțile de nesomn și certuri, cu un coșmar pe care încerca să-l uite, dar care mulți ani după, încă avea să-i dea fiori.

După divorț, veni cu adevărat primăvara. Zilele curgeau linear. Dimineața și după-amiaza se plimba în parc cu Anabelle, apoi făcea piața în drum spre casă, îi gătea celei mici, urma ritualul băii și momentul poveștilor pe care i le citea în fiecare seară fetei sale. Rutina și monotonia o ajutau să se echilibreze și să se regăsească. Noaptea citea cărți de psihologie pentru creșterea copilului, pentru că trebuia să înțeleagă exact cum să-și facă ordine în suflet și în viață. Aruncase toate otrăvurile strânse din relația cu Vladimir și începuse să se obișnuiască încet-încet cu ideea că acel bărbat era tatăl copilului său, iar ea va trebui să relaționeze și să comunice cu el de dragul lui Anabelle, care avea dreptul și nevoie să aibă doi părinți. Trebuia să fie corectă și să nu greșească cumva față de fiica sa, pentru că aceste greșeli ar fi dus la pierderea ei, ceea ce pentru Clara era de neconceput. Anabelle avea dreptul la o viață cât mai normală și mai echilibrată și era de datoria ei să i-o ofere. Habar nu avea femeia în acel moment că Vladimir nu le va mai căuta niciodată, ca și cum

unica sa misiune fusese întruparea acelei fetițe. Iar odată cu împlinirea destinului, el avea să dispară aproape fără urmă.

Încet-încet, după atâta tăcere și suferință, Clara începu să-și reia viața socială și să stea de vorbă cu prietenele ei și cu celelalte mămici din parc. Parcă venea după o lungă perioadă de sălbăticie și singurătate profundă și acum simțea nevoia de lumină și de comunicare.

Într-o zi, Clara vorbi la telefon cu o prietenă și află că Dragoș se interesase de ea în toți acești ani pe la cunoștințele comune... cum îi merge, ce mai face... Deși nu o contactase niciodată direct, el stătea undeva ca un înger păzitor care știa foarte bine prin ce trecea ea, mai ales că o avertizase cândva despre ce avea să i se întâmple. La un moment dat, o sunaseră pe Clara niște ziariști s-o întrebe cum comentează faptul că Dragoș se logodise. Ea răspunsese că se bucură pentru fericirea lui și că-i dorește tot binele din lume. Într-o vreme, citise, tot în ziare, că se despărțise de fata aceea frumoasă. De atunci nu mai aflase mai nimic despre el, decât că lansase albumul în care probabil se aflau și melodiile compuse pentru ea. Însă, din respect pentru căsnicia în care se afla, dar și pentru că știa că Vladimir era foarte gelos, nu-și permisese să cumpere cd-ul. Acum însă era altceva. Așa că, într-o după-amiază, aflată la cumpărături, văzu albumul lui Dragoș. Îl luă și-l ascultă în mașină la întoarcerea acasă.

Ascultă cu emoție și bucurie melodiile pe care le cunoștea deja și care îi erau dedicate. La un moment dat, se auziră acordurile cântecului care îi spunea povestea. Povestea ei și a lui Anabelle. Începu să plângă în hohote, pentru că, deși criptate, îi erau extrem de cunoscute întâmplările cântate de Dragoș. Nu avu puterea să asculte melodia până la capăt. Scoase cd-ul și îl aruncă pe geam. Rana încă proaspătă îi pulsa în piept. Toată suferința, tot ce trăise în ultimul an o răscolea,

parcă o dureau carnea de atâtea amintiri. Cumpără din nou, în perioada următoare, albumul, dar tot nu reușea să ducă la capăt melodia compusă cu mult timp înainte ca ea să trăiască acel coșmar. Frământată de toată întâmplarea Clara simțea acut dorința să-l caute pe Dragoș. Avea nevoie de cuvintele lui, de confirmările lui, să-l audă măcar, acum, când trecea printr-o perioadă grea. Așa că își luă inima în dinți și îi trimise un mesaj. Neutru, cuminte, nicicum, ca și cum ar fi spus „Bună!”. Asta pentru că nu știa exact care mai era viața lui, iar să-i facă rău era ultimul lucru pe care și-l dorea. Se uită cum pleca mesajul din telefonul mobil și rămase cu privirea fixă la ecran nesperând nimic. Necrezând nimic. Trecură câteva minute care i se părură ore. Nimic. Clara oftă și își continuă plimbarea prin parc cu Anabelle, care dormea în cărucior liniștită și lipsită de griji. Ei, măcar încercase. Apoi femeia se gândi că poate nici nu era adevărat ce îi spusese prietena ei și că, până la urmă, Dragoș avea tot dreptul din lume să nu mai vrea s-o vadă niciodată. Plecase fără să se uite în urmă și acum ce? Avea pretenția ca el să-i răspundă? Merita pe deplin ce i se întâmpla și ea era singura vinovată a situației în care ajunsese. El o și avertizase, îi lăsase public un cântec și ea mersese orbește pe drumul ăsta întunecat... Aproape că începuse să plângă, când, deodată, simți în buzunar cum se agita micul telefon. Scoase aparatul și văzu pe ecran numele lui. Măinile începură să-i tremure:

— Bună! abia șopti Clara.

— Bună, iubi! Ce faci?

Glasul lui Dragoș era inconfundabil, la fel de cald și de plin de bunătate, exact cum și-l amintea.

— Sunt... bine. Acum sunt bine... În parc, cu Anabelle.

— Anabelle. Bravo. Frumos nume i-ai pus.

— Dragoș...

— Da...

— Știi...

Urmă o pauză lungă și plină de înțelesuri. Se auzea doar respirația celor doi ca un dialog din alte lumi... Se spuneau multe în acele momente de tăcere adâncă și cei doi trăiau emoții puternice... Apoi, deodată, din tăcerea aceea sonoră...

— Am auzit... Spuse el...

— Am divorțat... zise ea în același timp cu el...

Se opriră din nou... respirară...

— Ți-am ascultat albumul acum câteva zile, luă inițiativa Clara. Este minunat... Iar melodia aceea... este atât de... atât...

— Mă gândeam eu că ai ascultat-o...

— Da. Acum... acum am ascultat-o... oarecum... nu am reușit până la capăt...

— Iubi, nu mai pot vorbi, trebuie să intru la doctor. Am niște probleme la mână și am suferit mai multe operații. Acum mă duc la control...

— Doamne, îmi pare rău! Nu am știut. Și, ești ok?

— Cred că da... îmi pierdusem speranța la un moment dat, mă gândeam că nu voi mai putea cânta vreodată, dar acum sunt mai bine.

— Bine. Te las atunci... șopti Clara cu vocea gătuită de emoție și de toate veștile care veniseră buluc în viața ei.

— Promit să bem o cafea curând, îi spuse Dragoș.

Și Clara se simți mai bine la gândul că îl va revedea. Anabelle se trezise și întindea mânuțele grăsuțe și iubitoare din căruciorul sport... „Mama!!!”

Trecură câteva zile și Clara nu îndrăzni să-i dea vreun semn de viață lui Dragoș. Încă nu știa pe ce teren se află. Nu putea estima exact situația doar din acea conversație scurtă. Deși tonul vocii îi reamintea de bărbatul cu ochii de smarald de acum 5 ani, totuși trecuse timpul peste ei amândoi și nu-și putea da seama pe unde se afla fiecare. Dar Dragoș se ținu de cuvânt și o sună.

- Ia zi, iubi, pe unde ești?
— Sunt în parcul de lângă casă. Vii și tu?
— Da. E ok. Sosesec într-un sfert de oră.

Clara se așează pe o bancă la umbră, pentru ca Anabelle să continue să doarmă liniștită. Scotoci în geanta de umăr, printre șervețele umede, pampers și biberoane și, în sfârșit, scoase, fericită, o oglindă mică de buzunar. Se contemplă o vreme în ea, își aranjă o șuviță rebelă și oftă deloc mulțumită de ce vedea. Cât timp fusese gravidă se tot tunsese și ajunsese să aibă părul extrem de scurt. Însă, din ziua în care născuse, jurase că nu se va mai tunde. Acum avea un păr creț până la umeri frumos și sănătos. Oricum, arăta altfel de cum fusese cu 5 ani în urmă. Dar fața îi trăda suferința prin care trecuse, avea chipul brăzdat de amintiri și dureri și nicio oglindă din lume nu putea ascunde asta. Se uită la ceas, apoi spre intrarea în parc, pe aleea principală, lungă și umbroasă. Îl văzu pe Dragoș în ultimul moment, pentru că el venise din cealaltă parte, exact de unde se aștepta ea mai puțin. De fapt, așa se întâmplase și în povestea lor. Bărbatul se apropie și pe chipul său se citea uimirea...

— Clara?

Femeia se îmbujoră și mai că-i pierise glasul. Reuși să articuleze un „Bună!”, aproape șuierat, ca o părere.

— Uau! Te-ai schimbat mult...

Clara îl măsoară din cap până în tălpi și regăsi ochii aceia de smarald care mai pierduseră, însă, din inocența de acum câțiva ani. O vreme se priviră fără să spună nimic. Uneori, era modul lor cel mai eficient de a comunica și, din acele tăceri, încercau să se regăsească prin Universul asta mare...

— A trecut ceva vreme, spuse Clara zâmbind...

Apoi îi privi mâna bandajată:

— Cum e mâna?

— Acum, mai bine, dar am crezut că nu voi mai putea cânta...

Se priviră din nou... Erau atât de multe de spus între ei acum...

— Știi, începu Clara... Am divorțat... acum câteva luni.

— Am aflat. Îmi pare rău. Eu ți-am spus că va fi rău și că el e doar o formă fără substanță, care atunci când se va goli de semnificații, va dispărea din viața ta, ca și cum n-ar fi fost niciodată.

Clara începu să plângă în hohote. Și parcă toate paravanele lumii le căzură la picioare. Dragoș o luă în brațe și o mângâie. Îi fusese dor de mirosul ei inconfundabil. De adierea aceea de sensibilitate și de puritate pe care nu le mai întâlnise în altă parte. Poate, pentru că nici el nu mai era același. Clara se abandonează în brațele lui...

— Știu că a fost îngrozitor... știu... îi șopti el.

Apoi îi șterse lacrimile și o privi direct în ochi.

Până în suflet. Dinspre căruciorul roșu sport se auzi glasul fetei cu ochi de cer:

— Mamaaaa!!!!

Cei doi tresăriră, smulși din lumile de departe în care se cufundaseră. Clara desfăcu hamurile căruciorului și o luă pe Anabelle în brațe:

— Dragoș, ea e Anabelle. Anabelle, el e Dragoș.

Bărbatul o privi fascinat, în timp ce fetița întinse mânuțele pufoase spre el și îi mângâie ușor obrazul nebarbierit.

— Deci, tu ești Anabelle...

Fetița chicoti veselă. Între Dragoș și Anabelle se așează subtil un flux aparte de a comunica, poate prea diferit pentru a fi perceput de lumea din jur. Ei, foarte probabil, se cunoscuseră cu mult timp înainte, în alte lumi ale altor lumi din alte ceruri.

Se plimbară puțin prin parc, apoi se opriră la ieșire. „Și acum?”, parcă spunea privirea Clarei.

— Clara...

Faptul că îi spunea pe nume o înfioră pe tânără, pentru că știa că discuția va deveni, fără îndoială, serioasă. Dragoș își drese glasul și continuă:

— Uite, eu știu că acum ești tare fragilă și vulnerabilă și în niciun caz eu nu voi profita de asta. Nu ar fi corect să fac asta. În plus tu... dacă vei reuși să ajungi acasă, va fi numai meritul tău. Eu nu te pot ajuta cu nimic, pentru că nu aș vrea să-ți fur viața sau victoria. În plus, ți-am lăsat scris în cântecul acela tot ce trebuie să știi ca să ajungi în siguranță la liniște și la tine însăși. Mă bucur mult că te-am văzut și vom ține legătura fără probleme, dar acum trebuie să treci prin asta singură, ca rezultatul să fie adevărat și să semnifice pentru tine.

Lumina din parc deveni deodată ciudată, translucidă și Clarei îi aducea aminte de lumina vineției din noaptea aceea de demult, când se speriasse teribil și când Dragoș visase pentru prima oară că avea să o piardă. Era o lumină venită din alte lumi, din alte ceruri cerute de departe.

Clara îl privi adânc în ochi pe Dragoș și nu mai regăsi acel copil bun și drag de demult. Sau, poate, era doar foarte bine ascuns în duritatea afișată și sub nenumăratele scuturi pe care le simțea în privirea bărbatului. Și, în acel moment, Clara se simți puțin vinovată și ea de dispariția băiatului cu ochii de smarald, cald și inocent pe care-l iubise cu ani în urmă. Dragoș era, parcă, de stâncă. Ea știa că și el trecuse prin multe experiențe cât timp nu se văzuseră și realiza acum că fiecare dintre ei era altul și că acel moment, acea lună petrecută împreună, nu putea să se mai întoarcă vreodată. Cel puțin, nu cu aceleași trăiri de atunci.

— Trebuie să plec... spuse Dragoș.

Clara, cu lacrimi în ochi avea impresia că tot universul se învârtea cu ea. Simțea că i se va face rău și că adierea aceea de speranță pe care o purtase în suflet, se dusesse ca un fum...

Dragoș o sărută pe obraz și plecă. Clara îl urâse în acel moment pentru duritatea lui, pentru faptul că ar fi putut să o ajute să treacă peste acea perioadă complicată din viața ei și alesese să nu o

facă. Dar după un timp, avea să înțeleagă exact valoarea sublimă a gestului lui. Dragoș. Deși în mod evident încă mai ținea la ea, poate tocmai pentru că o iubea atât de mult, alesese calea cea mai corectă, cea mai potrivită și cea mai grea de a-i respecta viața și alegerile. Deși gestul și raportarea lui o durură mult, peste ani avea să aprecieze enorm modul în care se comportase cu ea atunci.

Toscana. În prezent.

Clara se scutură de nostalgiile care o cuprinseseră și porni încet spre spitalul de cardiologie, pe care îl cunoștea deja extrem de bine. De câțva timp, tot avea probleme cu inima, probleme care trebuiau ținute sub control și gestionate cu multă răbdare și grijă. Conducea în liniște, fără grabă. De la o vârstă, timpul căpătase alte valențe. Nu se mai grăbea nici când era prea târziu. Așa că privea veselă traficul infernal al prânzului. Orașul, deși aglomerat la acea oră, îi oferea o priveliște atât de dragă. Florența era, pentru ea, combinația ideală de eleganță și rafinament. Se bucura ca un copil de fiecare dată când se plimba pe străduțele orașului muzeu. Nu se sătura niciodată să adulmece mirosul de cafea și să își umple sufletul cu toate frescele, statuile și piețele inconfundabile, pe care deja le știa pe dinafară. În curând, zări spitalul de cardiologie. Clara zâmbi unui gând drag care o aștepta acolo. Făcu un ușor slalom pe străduțele strâmte, apoi ieși spre străzile largi ale cartierelor mai noi, îndepărtate de centrul istoric. La orizont, se descriau subtil dealurile Toscaniei, acele forme șerpuite care îi străjuiau deja diminețile și serile de când se mutase în Italia. Intră în curtea spitalului ultramodern și parcă mașina pe locurile destinate pacienților. Telefonul sună din nou.

— Anabelle, dragostea mea! Ce faci?

— Am sunat să-ți spun că am ajuns la Padova și că m-am întâlnit cu Matteo. Unde crezi că ne-am întâlnit?

— Unde, draga mea?

— Exact, dar exact, în Prato della Valle. Și mi-am adus aminte... atunci când am fost noi două în vacanță la Padova și ne-am întâlnit cu... cum îl chema?

— Alan.

— Așa... domnul acela drăguț care ne-a condus la gară...

— Da, iubita mea. Așa este...

— Mamă, trebuie să te las. Mă cheamă Matteo. Zice că are o surpriză minunată pentru mine. Ai grijă de tine!!!! Paaaaa!

— Pa, dragostea mea! șopti Clara...

Apoi rămase uitându-se pe telefon la poza de profil a lui Anabelle. Devenise o femeie în adevăratul sens al cuvântului, frumoasă, cu ochi albaștri ca cerul, părul auriu, de nisip, care îi cădea în cascadă pe umeri, și o piele albă ca laptele. Anabelle era armonia perfectă între intenția cuvintelor și minunea dumnezeiască a naturii umane. Uneori, Clara se gândea dacă Anabelle era reală, dacă i se întâmplase cu adevărat asta, pentru că i se părea un miracol și o bucurie de neegalat în această viață. Veselia ei molipsitoare o încălzea mereu pozitiv și îi dădea energie să răstoarne munții.

Clara se gândi la ce îi spusese Anabelle... Acea întâlnire neașteptată cu Alan, în Prato della Valle după 20 ani de la povestea lor de dragoste. Clara mersese în acel an cu Anabelle în vacanță în Italia, mai precis la Veneția. Fetița avea pe atunci 9 ani și hotărâseră să sărbătorească amândouă ziua Clarei cu o excursie în orașul apelor. Stătuseră câteva zile și, după ce devoraseră inițial cu poftă și bucurie Veneția, a patra zi de vacanță Clara se gândi să meargă la Padova. Se întorcea acolo, după mulți ani de când avusese bursa de studiu Erasmus în ultimul an de facultate și de când lăsase în urmă, pe peronul gării din Padova, o poveste de iubire frumoasă și curată ca un cristal. Dar Clara nu se gândise inițial la asta. Mai degrabă, voia să-i arate fiicei sale unde studiasse ea și își propusese neapărat să regăsească pizzeria unde lucrase chelneriță o lună. Așa că, dimineață, în loc să se îndrepte spre stația de autobuz către Veneția, porniră spre gara din Mestre ca să ia primul tren

spre Padova. Era ora 9 când se urcară în vagon. Călătoria dură 25 de minute, dar în acel timp Clara tot scotocea prin memoria ei strada unde se afla pizzeria sau măcar cum se numea ca s-o găsească pe internet. Și, tot chinuindu-se să dea de urma restaurantului plin de amintiri din inima Padovei, își aduse brusc aminte. Cu vreo 5–6 ani în urmă primise o invitație de prietenie din partea lui Alan pe facebook. O acceptase zâmbind, dar nu vorbiseră niciodată. Intrase puțin pe contul lui, îi văzuse soția și fetița superbă de abia născută și cam atât. Nu îndrăznise să-i vorbească sau să-l abordeze în vreun fel... Însă în ziua aceea, în trenul care gonea nebunește spre Padova, Clara simți că era singura soluție să afle adresa pizzeriei. Îi scrisese un mesaj pe messenger și apoi așteptă. Luase, desigur, în calcul și varianta ca el să nu-i răspundă sau să nu fie în țară sau să se fi mutat în Albania. După 5 minute însă, telefonul țiuie scurt, semn că primise un răspuns de la el. Îl deschise și îl citi în grabă. Alan era fericit să audă că ea era la Padova și, după ce îi oferise numele și adresa pizzeriei, o întrebă cât timp avea să stea în oraș. Clara îi răspunse că doar până seara și îi mulțumi pentru informație. Alan o rugă să facă schimb de numere de telefon și îi spuse că se va strădui să vină și el în cursul zilei la Padova, ca să o întâlnească. Asta pentru că el locuia la vreo 30 de kilometri de marele oraș al lui Sant' Antonio. Clara nu dădu mare importanță și nu prea credea că el vorbea serios, ba i se păru mai degrabă un gest protocolar, de curtoazie. De aceea își continuă călătoria liniștită și fericită că acum avea adresa localului pe care simțea că e momentul să-l viziteze din nou, după atâția ani.

Coborâră în gară și Clara privi tăblița aceea de fier pe care scria mare PADOVA. Așa cum se întâmplase în urmă cu 20 de ani, când coborâse din trenul de la București, târând după ea un geamantan imens. De data asta nu mai avea

bagaje, ci doar sufletul plin de amintiri și melancolii străinii, iar de mână o fetiță cu ochii mari, de cer. Gara și-o aducea aminte perfect din acea dimineață în care sosise, cu peroanele mari și subteranele care făceau legătura între ele. Doar magazinele și chioșcurile din gară păreau mai moderne și mai noi decât le știa.

Porniră la pas prin orașul pe care femeia de acum și-l amintea mic și deci ușor de luat la picior, însă îl descoperi mare și extrem de obositor de parcurs pe jos. Unele locuri îi reveneau în minte, le recunoștea, pe cele mai multe absolut deloc ca și cum pentru ea orașul se schimbase dramatic. Sau poate doar ea se schimbase. Trecuseră mulți ani și multe experiențe de viață. Mai ajunsese o dată prin Padova cu ocazia misiunii diplomatice de la Cotroceni, când organizase vizita oficială a președintelui României. Dar Padova de acum nu semăna nicicum. Nici cu cea din vremea studenției, nici cu cea din misiunile diplomatice și, mai ales, deloc cu imaginea din sufletul său. Orașul era unul cu totul nou și îi se descoperea în fața ochilor cu sfială și bucurie.

Merseră pe jos multe ore, vizitară Domul, Universitatea, piața veche de fructe și legume, extrem de pitorească și cu un parfum aparte, din timpuri trecute, centrul vechi și pietonal, cu magazinele aferente. Apoi, Grădina Botanică din Padova, cea mai veche din lume, înființată în 1545. O adevărată minunăție, unde au putut vedea de la cele mai banale plante la cele mai extravagante și exotice specii, de care nici nu auziseră vreodată. Se așezară pe o bancă, la umbră, ca să-și tragă sufletul după efortul incredibil al plimbării lungi, dar și din cauza arșiței care le biciuise pielea. Timpul trecuse în grabă și Clara nici nu se mai gândise la discuția din tren căreia nu îi dăduse prea mare importanță, însă îi sună telefonul. Era Alan:

— Bună! Ce faci? Unde sunteți?

Clara recunoscuse imediat vocea caldă a băiatului cu părul răvășit și mai ales își amintea perfect accentul lui extracomunitar atunci când vorbea italiană.

— Suntem la Grădina Botanică, înțeleg că aproape de biserica Sant'Antonio. Nu am ajuns la pizzerie. Voiam să luăm un taxi. Tu?

— Pornesc acum spre Padova. Mergeți la Sant'Antonio apoi ieșiți în Prato della Valle. Ne vedem acolo cam în jumătate de oră. Vă duc eu la pizzerie. E ok așa?

— Sigur, spuse Clara.

După ce închise telefonul, de abia atunci își dădu seama de anvergura situației și se panică.

— Anabelle, trebuie să mă duc la baie. Hai!

Anabelle își privi mama și se întrebă cine era oare cel cu care vorbise la telefon. Merseră împreună la baie. Clara se privi în oglindă. Machiată sumar de dimineață, când plecase de la hotel și înroșită toată de căldură, femeia evaluă repede situația și se simți copleșită de întâlnire.

— Arăt groaznic, spuse cu voce tare, aproape fără să-și dea seama.

— Mami, mie mi se pare că ești foarte frumoasă. Sincer!

Clara se opri brusc din vria care pusese stăpânire pe ea și respiră adânc. O privi pe Anabelle, care, cu ochisorii ei mari, era extrem de atentă la toate schimbările emoționale ale mamei sale și se relaxă dintr-odată. Până la urmă asta era ea, așa îmbujorată și încercănată de atâta mers și nu avea de gând să pară altceva. O sărută pe Anabelle și fetița îi zâmbi drăgăstoasă la rîndul ei. Porniră spre biserica Sant'Antonio pe care o vizitară în liniște, fără grabă, apoi ieșiră în Prato della Valle, cândva locul ei preferat. Dar, în afară de cunoscuta alee cu statui și zona largă de gazon, Clara nu mai recunoscuse nimic altceva. O mare de tarabe se întindea peste tot și parcă nimic nu mai aducea cu vremea studenției. Fusesse acolo odată

cu Alan la un concert, asta își amintea cu siguranță, dar toate chioșcurile alea, ca un talcioc cu mâncare ieftină, erau parcă din alt film.

Clara își verifică telefonul, în speranța unei vești și, ca prin minune, începu să sune.

— Bună! Ați ajuns?, întrebă Alan.

— Da. Suntem exact în Prato della Valle, cum ieși de pe străduța ce duce la Sant'Antonio.

— Acum ajung. Stați acolo!

Deși își tot repetase în gând, sub privirea iscoditoare a lui Anabelle, că totul va fi bine și că trebuia să rămână calmă, totuși, tânăra nu își putea stăpâni emoțiile. Era o revedere neplanificată, de aceea o făcea și mai frumoasă, și mai deosebită. Minutele care urmară îi părură ore Clarei, iar mâinile îi tremurau fără să le poată controla. Un bolid de lux negru se apropie de ele și trase pe dreapta. De la volan coborî Alan, neschimbat la față, poate foarte puțin grizonant, cu niște pantaloni de in răcoroși și o cămașă albă impecabilă. Un sacou bleumarin, care avea coatele întărite cu piele întoarsă, după ultima modă smart casual, completa ținuta fresh. Apariția lui îi tăie respirația femeii care rămase neclintită pe trotuar.

— Rrushi? întrebă Alan după ce se apropie hipnotizat de fata cu părul creț și lung.

Clara de abia putu să articuleze vag:

— Da!

Alan o sărută pe obraz și o îmbrățișă scurt. Dar nu atât de scurt încât ea să nu îi simtă parfumul inconfundabil. Femeia avea ochii înlăcrimați de emoție. Rrushi... era un cuvânt care însemna atâtea pentru ea... Apoi, Alan a făcut cunoștință cu Anabelle. Iar Clara cu Sofia, fiica lui Alan și fetele între ele.

— Mami, fetița vorbește italiană?

— Da, Anabelle. Quanti anni hai, Sofia?^[8]

Fetița, îmbrăcată cu o fustă de voal roz și un tricou colorat cu prințese, o măsură pe Anabelle

din cap până în picioare, apoi pe Clara și spuse ușor stâlcit...:

— Quattlo...^[9]

— Io ho 9^[10], se prezentă Anabelle voioasă. Giochiamo un po' sul mio cellulare con le principesse?^[11]

Sofia dădu din cap în semn de aprobare și fetițele urcară vesele în mașină. Alan și Clara rămaseră uimiți de rapiditatea cu care cele două fetițe comunicară, ba, mai mult, se și împrieteniră.

— Mergem la pizzerie? întrebă Alan zâmbind ștrengărește și Clara recunoscu acel surâs unic, al lui, care o cucerise din prima seară cu 18 ani în urmă.

— Sigur. De abia aștept, spuse Clara... Am niște emoții... În plus, nu știu ce să cred... Nu mai recunosc nimic pe aici. S-a schimbat mult orașul.

— Padova? Absolut deloc! Arată exact la fel ca atunci când colindam împreună pe străduțele orașului.

Clara tăcu puțin, rămasă pe gânduri...

— Înseamnă că cea care s-a schimbat mult sunt eu... Mergem?

Alan îi deschise galant ușa mașinii de lux. Înăuntru mirosea a mahon și a piele.

— Nu o duci deloc rău în Italia... glumi Clara.

Alan îi povesti că are o firmă, cu sute de angajați, în domeniul energiei.

— Impresionant, spuse Clara. Și ți-ai luat cetățenie italiană?

Alan râse:

— Ei bine, nu! Sofia este italiancă pentru că mama ei este italiancă, dar eu am rămas albanez...

Apoi se uită către Clara și amândoi izbucniră în râs:

— Ai rămas extracomunitar!

— Exact așa. La un moment dat, m-am interesat la niște avocați care ar fi procedurile și mi-am dat seama că e mult prea complicat, așa că am renunțat. Oricum, eu mereu am fost mândru de

originea mea și nu mi se pare atât de important să fiu italian.

Apoi se așternu o liniște ciudată între ei. Parcă sfiala însăși se pogorâse acolo în mașina aceea de lux și niciunul dintre ei nu știa exact de ce. Cele două fete sporovăiau în spate, concentrate la jocul de pe telefonul lui Anabelle. Alan preluă inițiativa și sparse tăcerea de sticlă.

— Să știi că încă mai am paleta aceea...

Clara îl privi nedumerită.

— Ce paletă?

Se simțea ca izbită de Alzeihmer. Orașul nu-l mai recunoscuse, acum habar n-avea despre ce paletă vorbea el... Oare ce se întâmpla cu ea?

— Nu te mai prefac că nu știi, Rrushi!

Clara era din ce în ce mai nedumerită de întorsătura pe care o luase discuția.

— Paleta pe care mi-ai trimis-o atunci. Prin Mihaela.

Parcă undeva, deodată, se deschiseseră brusc niște uși în memoria și în sufletul ei și își aduse aminte, cu surprindere, episodul. Într-adevăr o rugase pe Mihaela, o colegă de facultate, atunci când aceasta plecase, la rândul ei, cu o bursă de studii la Padova, să-i ducă din partea ei, lui Alan, o paletă de ping-pong, ca simbol al plăcerii lor comune.

— Da, acum îmi amintesc. Mă bucur că mai ai încă paleta. Mai joci ping-pong?

— Nu la ping-pong mă refeream, Clara!

Tânăra îl privi direct în ochi, până în suflet.

— Chiar nu știi? Sau vrei să mă pedepsești?

— Alan, chiar nu știu la ce referi!

Bărbatul rămase puțin pe gânduri, părea concentrat la o amintire îndepărtată. Apoi se hotărî să o lămurească pe fosta lui iubită:

— Eu am avut o relație cu Mihaela. Te invidia mult și, când m-a cunoscut, a insistat să fim împreună. Timp de 6 ani am avut o relație. De fapt am fost și căsătoriți. Mihaela a divorțat și, când a

plecat, mi-a luat toți banii. Atunci am hotărât să-mi dau demisia de la pizzerie și am ajuns să lucrez în domeniul energiei. Dar, în toți acești ani, am crezut că tu ai aflat despre noi și că ești foarte supărată pe mine. Mihaela mereu îmi spunea că sigur ai aflat situația și că, fără îndoială, nu ți-a picat bine... Clara se străduia să memoreze pe loc toate informațiile noi care veneau în cascadă și pe care încerca să le gestioneze și să le așeze într-o coerență utilă.

— De ce să mă fi supărat, dragul meu drag? Noi hotărâserăm de comun acord să mergem fiecare pe drumul său. Așadar, aveai tot dreptul la fericire și la o altă relație.

Alan era vizibil emoționat și eliberat de cuvintele lui Rrushi, în timp ce ea realiza acum cu ce greutate pe suflet trăise el atâta timp. Îl mângâie cu privirea de smarald și, dincolo de cuvinte, încerca să-i spună cât de important fusese pentru ea. O vreme priviră amândoi înainte, fără să spună nimic. Doar sporovăială nevinovată într-o englezo-italiană a celor două fetițe din spate se auzea în tăcerea înțeleaptă care se instalase în mașină. Apoi, Alan începu să se relaxeze și se amuză arătându-i căminul unde stătuse ea, sensul giratoriu unde era cât pe-aci să-i amendeze poliția pentru că mergeau doi pe un scuter prea mic. Atmosfera se destinse brusc și bărbatul opri mașina într-o parcare.

— Ce facem aici? întrebă dezorientată Clara.

— Păi, nu vrei să mergem la pizzeria unde am lucrat?

— Aici este? Doamne... nu recunosc nimic.

Albanezul începu să râdă cu dantura lui perfectă și strălucitoare și, în acele momente, ea își aducea perfect aminte de zâmbetul fascinant, care o cucerise din prima clipă.

Coborâra din mașină în căldura plăcută a după-amiezii și se îndreptară către localul plin de amintiri. Intrarea în pizzerie i se păru neschimbată Clarei și-și aducea perfect aminte de prima zi când

îi trecuse pragul. Acolo se întâlneau cu un băiat mic de statură și slab. Alan se întoarse către Clara:

— Rrushi, îl mai știi pe Sandro? Era bucătar. Acum e bucătar-șef.

Bărbatul cu trăsături palide îi întinse fetei mâna:

— Sandro!

Alan interveni:

— O știi pe Clara... româncea aceea care a muncit o lună cu noi la pizzerie.

Sandro se luminează dintr-odată:

— Daaaa... ce mai faci? Te-ai mutat în Italia? Ai nevoie de un loc de muncă?

Clara izbucni în râs.

— Nuuuu! Sunt în vacanță cu fiica mea la Veneția și mi-am dorit mult să vin după atâția ani la Padova, ca să revăd orașul și, desigur, pizzeria unde am lucrat. A fost o experiență cu adevărat interesantă și de neuitat.

— Și pe Alan, desigur... sublinie Sandro și le făcu celor doi cu ochiul...

Clara începu să râdă:

— El e bonus...

— Din păcate, acum restaurantul e închis. Însă puteți reveni peste două ore și veți fi invitații mei speciali.

Alan și Clara se priviră tentați, dar amândoi știau că așa ceva nu era posibil. Și asta era pură și dură lor realitate. Nu mai erau copiii liberi de atunci, erau maturi responsabili și asumați.

Alan preluă inițiativa:

— Mulțumim, Sandro, pentru invitație, pe care din păcate nu o putem onora. Și eu sunt cu fiica mea, iar Clara trebuie să ajungă pe lumină și în siguranță cu fiica ei la Mestre. Poate altă dată...

Alan și Rrushi se îndreptară către mașină tăcuți și cufundați în amintiri. Fiecare în ale sale.

În mașină, cele două fetițe îi așteptau jucându-se în continuare cu telefonul lui Anabelle.

— Mami, strigă Anabelle, Sofia este tare drăguță. O putem invita cu noi la hotel?

Clara râse:

— Nu, Anabelle. Și apropo de asta, și noi trebuie să mergem la gară ca să prindem ultimul tren spre Mestre.

Cuvintele Clarei îl treziră pe Alan din visare:

— Sigur. Vă conduc la gară. Hai, Rrushi!

Mai schimbă câteva cuvinte în drum spre gară și, parcă, fiecare își dorea un trafic intens, astfel încât să mai stea măcar câteva clipe împreună. Dar inevitabilul se produse. Gara apărură în fața lor implacabilă și rece la emoțiile lor recente.

Clara coborî din mașină și, înainte de a debloca ușa din spate ca să i se poată alătura și Anabelle, simți nevoia unui moment numai cu Alan. La fel și el. Se priviră adânc în ochi și se îmbrățișară. O îmbrățișare lungă cât lumea. O îmbrățișare cât viața, cât toate gândurile lor. Alan îi șopti:

— Rrushi, ai fost, fără îndoială, cea mai frumoasă, mai curată și mai inocentă experiență a vieții mele și îți mulțumesc din suflet. Dă un semn dacă mai ajungi prin părțile astea. Aș vrea tare mult să te revăd.

— Alan, ești un om minunat. Să nu uiți asta și să nu lași pe nimeni vreodată să îți spună altceva...

Clara se desprinsese din îmbrățișarea aceea fericită, care își propunea, parcă, să fure inocența de pe rafturile eternității. Avea ochii încețoșați de lacrimi, dar se străduia să nu plângă. O luă de mână pe Anabelle, care își privea mama cu atenție și mirare, și intrară în gara din Padova. Alan rămase în urma lor, drept, în picioare, cu îmbrățișarea și mirosul ei încă în brațe, ca atunci, demult, pe peronul de acum mulți, mulți ani.

— Mami, de ce domnul acela îți spunea „Rrushi”? Cine era, mami, domnul acela simpatic?

Întrebările se izbeau de sufletul Clarei fără ca ea să poată articula nici măcar un sunet. Plângea încet, fără grabă. Ca să consume preaplinul atâtor emoții minunate. Ca să pună deoparte această întâlnire neașteptată și fabuloasă.

Toscana. În prezent.

Clara se trezi strângând volanul mașinii de teren. Da... Revederea cu Alan fusese unul dintre cele mai emoționante și mai frumoase momente din viața ei, genul acela de întâmplări fără cusur și care dăruiesc bucurie pură. Și acum resimțea în suflet acea stare de bine... Privi în jur și recunoscu parcare spitalului de cardiologie. Un infirmier tânăr și chipeș o salută. Femeia răspunde cu o aplecare a capului, își șterse din priviri toate fantasmele și își verifică în oglinda retrovizoare machiajul natural, aplicat de dimineață, când plecase de acasă. Trebuia să fie cât mai proaspătă, pentru că urma să-l întâlnească pe el... cel care avusese toată viața grijă de inima ei. Pentru că EL era...

...DOCTORUL

Clara coborî din mașină în căldura după-amiezii târzii și porni spre spitalul care se înălța semeț dintre dealurile toscane. Intră prin ușile batante și porni expertă pe culoarele șerpuitoare ale clinicii. Când se stabilise aici, acum câțiva ani, căutase un cardiolog bun, pentru că problemele sale nu erau de neglijat, ba chiar trebuiau monitorizate constant. Îl reîntâlnise din întâmplare pe Aurelian Petrache aici și se bucuraseră ca doi copii. Povestea lor fusese ca un fir de zenit. Ca o clipire de gene în lumina prea puternică a soarelui.

În fața ușii, Clara își mai aranjă încă o dată bluza și părul și intră. Aurelian Petrache era așezat la biroul său din cabinet și, de cum o zări, se ridică grăbit să o întâmpine. Doctorul era un bărbat înalt, bine făcut, blonziu, cu ochi mari și pătrunzători. Purta de tânăr ochelari, ceea ce îi oferea un aer interesant și o seriozitate blândă. Părea un zeu din mitologia greacă, iar tâmpilele adânci nu făceau decât să-i mărească prestața.

— Clara! Bine-ai venit! Ce faci? Cum te simți?

— Sunt bine. Sau, mai exact, îmi vei spune tu acum...

Aurelian îi luă mâna și o sărută. Clara îi privi mâinile puternice și ferme și își aminti... camera de hotel mică și atingerile lui...

— Așază-te, te rog, să-ți fac câteva analize.

Femeia cu ochii de smarald se întinse pe patul de spital și așteptă cuminte răceala electrozilor pe care avea să o simtă cât de curând pe piele. Acul aparatului începu să ticăie încet în ritmul sinuos al liniilor care descriau bătăile inimii atât de încercate.

Aurelian observa atent analiza, în timp ce o îndemna pe Clara să se relaxeze...

După examenul cardiologie, Aurelian o așteptă în birou ca să tragă concluziile referitoare la

tratament și situație.

— Ar trebui să te mai menajezi, Clara. O să-ți măresc doza la anumite medicamente, dar trebuie să-mi promiți că scrii mai puțin. Asta te obosește și te consumă destul de mult.

— Ca și cum mi-ai spune să iubesc mai puțin. Sau să trăiesc mai precaut. Doar dimineața poate. Sau doar o dată pe săptămână, râse Clara.

Doctorul scrisese rețeta cu grijă, verificând din când în când graficul electrocardiogramei și formele aparent neclare ale ecografiei cardiace. Îi dădu noua rețetă Clarei și se uită fix în ochii aceia verzi. Îl fascinaseră dintotdeauna și îi aduceau aminte și acum perfect plimbările lor prin Vicenza. Ce vremuri... îndepărtate, dar atât de dragi lui. Nu o uitase niciodată nici pe ea, nici pe Anabelle, care avea atunci un an și jumătate. Era absolut adorabilă, cu privire ruptă din cer și cârlionți blonzi. O fetiță care i se lipise de suflet și mereu își amintea ziua ei de naștere chiar și după mulți, mulți ani. Îi trimitea Clarei un sms cu urări. Nu înțelegea de ce rămăsese atât de atașat de fetița pe care o văzuse, în realitate, doar de câteva ori. Dar Anabelle avea în priviri ceva care îl tulbura profund. Aurelian se scutură de amintiri...

— Clara, cumpără-ți noul tratament și ne vedem peste o lună la control. Asta dacă nu apare ceva neprevăzut între timp.

— Cum peste o lună? Nu vii diseară?

— Sigur că vin. Credeai că am uitat?, zâmbi Aurelian cu tâlc. Nu aș lipsi pentru nimic în lume.

Clara îl sărută încet pe obrazul proaspăt bărbierit și îi simți parfumul atât de cunoscut. Ce frumos oraș era Vicenza însoțit de parfumul lui... Pe Aurelian îl cunoscuse la cursurile de limbă italiană pe care Clara le ținea pe vremea aceea la Institutul Italian de Cultură de la București. Îl plăcuse din prima zi când îl văzuse în clasa ei de începători. Dar deontologia nu îi permitea să acționeze în vreun fel. Probabil că și el gândise la

fel. Era doctor rezident atunci și câștigase o bursă importantă la Centrul de Cardiologie din Vicenza. De aceea se apucase de învățat limba italiană și timpii pentru el erau destul de strânși pentru că urma să plece curând în Italia. La sfârșitul cursului, după ce promovase examenul final, Aurelian o rugase pe profesoara lui să-l ajute cu traducerea documentelor necesare pentru bursa de cardiolog. Așa că merseseră împreună la o cafea, ca să completeze formularele și cafeaua se transformase într-o cină cel puțin interesantă. Din păcate, nu reușiseră să trăiască atunci prea mult timp povestea lor, pentru că Aurelian plecă în zilele următoare la Vicenza. Hotărâră să se vadă din când în când în Italia, unde Clara urma să vină în vizită. Așa s-a și întâmplat. După ce el se obișnuie încet-încet cu locurile, cu spitalul unde lucra și cu viața de acolo, o invită să îl vadă. Clara venea vinerea la prânz și pleca duminică seara. Practic, la două trei săptămâni, femeia lua avionul și sosea la Vicenza ca să petreacă weekendul cu Aurelian.

Un an de decolări și aterizări, de drumuri fără regrete sau tristeți. Dar și fără planuri ulterioare. Nu vorbiseră prea mult despre vreun viitor comun, deși, probabil că fiecare se gândea pentru sine la ce va fi și cum va fi, când el va ajunge în țară. Dar timpul petrecut la Vicenza îi mulțumea deocamdată și niciunul dintre ei nu cerea mai mult. Se cazau mereu la același hotel cochet, aproape de gară, unde Clara ajungea direct de la aeroport. Discret, cei de la hotel le ofereau aproape mereu chiar aceeași cameră, tacit și complice. Aveau deja un ritual al lor, aveau o rutină în care trăiau fără să se sature. Asta pentru că în cadrul acestor limite povestea dintre ei creștea, se lăfăia în lumea lor fără așteptări. Făceau dragoste, adormeau și se trezeau îmbrățișați. Își petreceau ziua împreună, se plimbau, discutau, erau ca într-o bulă de iubire, o lume numai a lor, o Vicenza numai a lor. Luau

masa în același restaurant unde patronul îi aștepta pe cei doi îndrăgostiți cu surprize și meniuri speciale. Părea că orașul îi adoptase și că povestea lor nici nu s-ar fi potrivit în alt decor decât în cel italian, care îi îmbrățișa și îi înghițea de fiecare dată cu străduțele sale strâmte.

Clara se întrema și ea după suferința provocată de trauma divorțului și se bucura din plin de faptul că Aurelian o ținea în brațe, o mângâia și o iubea. Nu știa ce avea să fie cu această poveste, însă nici nu voia să se gândească, să programeze sau să spere. Nu mai avea putere să spere nimic. De abia găsisese resursele să trăiască. Și asta făcea în acele weekenduri petrecute la Vicenza. Era ca o imersiune în bucurie, în starea aceea de bine, în răsfaț și plăcere. Atât. Fără planuri, fără orizonturi. Deci, fără dezamăgiri. Dar trecu și anul acela magic și Aurelian se întoarse în țară. Clara îl simțea tensionat, mai ales că rezidențiatul lui era spre sfârșit și avea două posibilități: ori găsea o soluție să rămână în Capitală, ori trebuia să se întoarcă la spitalul provincial din orașelul natal care însemna o carieră fără pretenții sau mize. Nu știa foarte multe despre familia lui, nu prea vorbea despre părinți și nici despre relația cu ei. Iar ea nu insistase și nici nu pusese prea multe întrebări.

Anabelle împlinea doi ani și Aurelian își dorise mult să fie alături de ele la acest eveniment. Clara își aducea foarte bine aminte acea zi de vară perfectă când o sărbătoriseră pe Anabelle. Făcuseră o petrecere într-un foișor din parc, cu fețe de masă din hârtie colorată, coifuri și farfurii cu prințese, tort cu fructe de pădure, banane, mere și apă plată la discreție. La petrecere fuseseră invitați toți prietenii de joacă ai fetiței, adică vreo 10–12 copii de aceeași vârstă, care mai de care mai bucălați și mai frumoși.

Aurelian o ajutase să așeze tratația pe mesele din foișor și să primească oaspeții. Anabelle era îmbrăcată într-o rochiță albastră, care îi puneă în

evidență ochii mari și curioși. Fetița suflă în cele două lumânările roz după ce, evident, își pusese o dorință, așa cum o învățase și cum exersase cu mama ei acasă. Așezată în picioare pe o bancă din foișor, Anabelle închise ochii, respiră adânc și suflă cu putere spre cele două candelă firave. Apoi ochii mari, albaștri, se deschiseră bucuroși, ca și cum dorința la care tocmai se gândise era deja pe drum. Un ropot de aplauze venite de la mânuțele grăsuțe ale invitaților prichindei răsună în aerul dens de vară. Clara o luă în brațe pe fetiță și o umplu de sărutări, apoi, la insistențele piciorușelor ei jucăușe care loveau cu blândețe aerul, o lăsă jos, ca să se joace cu ceilalți copii.

După petrecere ajunseră acasă, Anabelle adormi instantaneu în drum spre pat. Clara și Aurelian se așezară în bucătărie tăcuți, unul lângă celălalt. Ea citea pe chipul lui tensiune și oarece disconfort.

— Ce e cu tine, Aurelian? Vrei să vorbim?

Aurelian încuviință din cap și oftă. Clara știa deja ce avea să urmeze. De când se întorsese el în țară, se gândise că trebuia cumva să se desprindă de Vicenza și să se raporteze la viețile lor, la realitățile lor, la problemele și la responsabilitățile pe care le avea fiecare dintre ei. Îl văzuse îngândurat pe Aurelian, simțise că nu era în apele lui, dar încercase să-l lase pe el să deschidă subiectul. Pentru că, probabil, nu era ceva simplu și nici plăcut.

— Clara, știi eu...

Femeia îl încuraja cu privirea limpede și încerca să trăiască acele momente cât mai echilibrat și rațional. Nu era momentul pentru o nouă suferință. Dacă ea reușise să iasă din coșmarul divorțului cu tot ce însemnase, atunci, pentru ea, nu putea urma decât fericire. Sau măcar liniște.

— Spune, Aurelian! Suntem amândoi adulți și putem vorbi deschis...

— Uite, eu termin rezidențiatul și trebuie să decid ce fac. Dacă vreau să rămân în București,

trebuie să mă angajez la vreo clinică, pentru că într-un spital de stat e greu de obținut un loc fără pile sau bani. Iar cariera de doctor într-o clinică nu se compară cu cea dintr-un spital, unde ești obligat să ții pasul cu noutățile, cu diversele cazuri și situații care te ajută să devii un doctor bun.

— Și alternativa ar fi? întrebă răbdătoare Clara.

— Alternativa ar fi să mă întorc acasă și acolo precis am un loc asigurat la spitalul din oraș, pentru că este lipsă de medici.

— Și nu vrei să lupți pentru un loc bun aici, în București?

— Mama zice să mă întorc acolo. Și cred că are dreptate. Apoi, în timp, odată intrat în sistem, poate reușesc să mă mut în București.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei. Parcă ceva rămânea încă nespus.

— Dar le-ai povestit alor tăi despre noi? întrebă Clara punând exact degetul pe rană.

— Nu. Nu chiar. Le-ar fi greu să accepte că eu mă întâlnesc cu o femeie divorțată și care mai are și un copil...

— Dar tu o iubești mult pe Anabelle...

Apoi Clara se opri, conștientă de inutilul oricăror cuvinte... Era clar de ce Aurelian nu putea fi cu ea. Era limpede de ce nu se putea nici măcar gândi la o relație cu ea.

— Uite, Aurelian, apreciez mult sinceritatea ta și mă bucur că mi-ai spus adevărul. Contează mult pentru mine.

Aurelian se ridică de pe scaun și începu să o sărute încet, acoperindu-i vorbele cu buzele lui moi. Clara îi răspunse la sărutări și, deodată, mâinile începură să-i curgă pe corpul athletic al doctorului. Hainele părăsiră îndată trupurile lor ca pretext pentru bucuria reîntâlnirii de sine. Sau, mai bine zis, al despărțirii ultime...

Toscana. În prezent.

— Ne vedem diseară, spuse Aurelian.

Clara tresări din amintirile sale. Atunci fusese ultima oară când se văzuseră. Doctorul îi luă mâinile și i le sărută cu tandrețe. Palmele femeii erau transpirate.

— Te simți bine, Clara?

— Da, da... sunt bine, zâmbi ea.

Senzațiile din acea seară erau atât de autentice, încât putea spune cum îi mirosea pielea sau ce gust aveau buzele lui. Privi conturul gurii sale și respiră adânc.

Există unele povești în viața noastră ca niște picături de zenit, care ne rămân în suflet fără patimi sau încrâncenări, fără tentația de a reîncerca, fără așteptări sau speranțe. Ne înnobilează doar pentru că le-am trăit undeva, suspendați în timp și spațiu, stând pe marginea lumii cu picioarele bălângănindu-se în neant...

Clara plecă de la spital, îmbujorată de emoții și de amintiri, dar și cu gândul la seara aceea. Cum va fi? Vor veni toți? Ce vor spune? Și, cel mai important, ce va simți ea. Ce le va spune ea lor? Deja emoțiile deveneau din ce în ce mai puternice și se adunau toate, ca de obicei, în zona stomacului și a plexului. Aproape nu mai putea respira când se gândea la seara ce se apropia cu repeziciune. Femeia se urcă în mașina de teren, porni motorul și demară grăbită spre dealurile împovărate de viile bucuroase. Soarele trecuse deja de prânzul călduros și plonja cuminte spre un apus incert. Mașina de teren desena sinusoidal drumul printre dealuri, care o purta spre căsuța ei colorată. Însă mai avea o singură oprire înainte de a ajunge acasă. Domeniul familiei Incisa della Rochetta începea să se zărească printre coline ca o părere. Dar Clara cunoștea drumul ca-n palmă, știa că acolo, în zare, se afla un loc ascuns privirilor

curioase ale lumii, un rai elegant și luxos prin simplitatea liniilor care îl conturau. Niște porți mari de fier forjat străjuiau domeniul întins. Mașina de teren a Clarei se apropie de gardul impunător și nu dură mult până când fiarele zgomotoase ale porții se deschiseră ca la pronunțarea unei vrăji. Ca de nicăieri, un portar îmbrăcat în uniformă o salută respectuos pe femeia din mașină și îi îngădui accesul. Clara conduse precaută pe aleea pietruită care șerpuia spre vila somptuoasă ce se contura din ce în ce mai clar în fața ei. Însă mașina se opri înainte de a ajunge în fața casei. Clara coborî și porni spre locul său preferat din domeniul familiei Incisa della Rochetta. Un copac înalt și bătrân făcea umbră generoasă unei băncuțe. Locul acela era insula ei de liniște și părea colțul ei de paradis suspendat în neant. Se așază pe banca umbrită și respiră adânc aerul parfumat al Toscanei. Îi plăcea să spioneze orașul îndepărtat care își vedea de forfota lui. Îi plăcea să admire dealurile egale și constante care se înșirau docile sub greutatea bogată a livezilor și a viilor. De fiecare dată, când ajungea la locuința familiei Incisa della Rochetta, se oprea aici și își umplea sufletul cu emoțiile unice pe care le oferea panorama sublimă de acolo, de sus, de pe băncuța asta, parcă așezată în mijlocul lumii. Era deja un ritual pe care îl respecta cu strictețe chiar și când ploua. Altfel, s-ar fi simțit ca atunci când vii într-o vizită și nu saluți. Acolo își aduse aminte și de cum îi cunoscuse pe Luigi și pe Marcella.

Era o dimineață limpede de primăvară, iar ea abia se mutase în Toscana. Se afla în perioada în care renova căsuța recent cumpărată și avea nevoie mereu de tot felul de materiale și unelte pentru lucrările în curs. În ziua aceea, mersese la Florența ca să facă oarece cumpărături pentru prânz. Mânca în fiecare zi împreună cu cei trei muncitori care o ajutau să termine cât mai repede de renovat „căsuța colorată dintre dealuri”, așa cum era

cunoscută în zonă. În acea dimineață, îl mercato era foarte aglomerat și ea se grăbea teribil pentru că își dorea să se mute repede de la hotelul în care dormea momentan și să poată sta cât mai curând în noua sa locuință. De aceea în fiecare zi se considera la un pas mai aproape de momentul mult visat și orice pauză din timpul lucrărilor o costa încă o amânare de la termenul final. Trebuia să decidă ce să gătească pentru un prânz ușor și rapid de pregătit. Inspectă legumele așezate cu grijă în fața ei și puse mâna pe singura vânătă rămasă. În același timp, o altă mână se îndreptă spre leguma țuguiață. Clara tresări la atingerea catifelată. Ridică privirea și descoperi o femeie elegantă, cu perle la gât și o pălărie cu boruri mari, care ascundeau o privire ridată, dar atât de albastră... Își retrase mâna instinctiv. La fel făcu și doamna.

— Scusi^[12], murmură Clara.

— Io Le chiedo scusa, signora. Prenda Lei la melanzana.^[13]

Clara zâmbi:

— Se Le serve, la prenda Lei piuttosto.^[14]

Abia atunci doamna elegantă își ridică privirea și o analiză atent pe misterioasa „straniera”.

— Paria molto bene l’italiano per una straniera. Dall’ accento și capisce che Lei non e da queste parti...^[15]

— Grazie per i complimenti!^[16], răspunse râzând Clara și îi întinse mâna femeii. Clara, piacere.

— Marcella, piacere, răspunse femeia și zâmbetul ei discret îi dezgoli dantura impecabilă, ca întreaga ținută și apariție.

— Luați dumneavoastră vânătă. Eu cred că pot găsi o altă variantă pentru prânz,

Marcella părea amuzată:

— De unde sunteți?

— România, București, mai precis. Dar acum locuiesc aici. Am cumpărat „căsuța colorată dintre

dealuri” și muncesc mult ca să o termin de renovat, de aranjat și să mă mut acolo.

— Așa deci... înseamnă că vom fi vecine.

— Vecine?

— Da. Eu sunt Marcella Incisa della Rochetta și locuiesc pe domeniul acela întins.

Clara trecuse de câteva ori prin zonă și chiar se întrebase cine o locui acolo, unde, din stradă, intuia în zare vila maiestuoasă care se înălța pe proprietatea extinsă, dincolo de gardurile înalte de fier.

— Mă bucur să te cunosc, Marcella.

— Și eu, Clara. Ne vom revedea prin zonă negreșit și, când ai timp, vino la noi în vizită să bem un pahar cu vin.

Clara mulțumi pentru invitație și se grăbi spre căsuța ei. Pregăti prânzul, apoi se apucară din nou de treabă. Pe la ora 5, Clara auzi în ușă un ciocănit discret. Deschise și în prag zâmbea luminoasă Marcella, cu un coș de rafie în mână, acoperit cu un șervet de pânză, care îi aducea aminte de ștergarele românești tradiționale.

— Marcella! Ce surpriză!

— M-am gândit să sparg gheața și să trec pe la tine ca să văd cum merge treaba și, mai ales, dacă ai nevoie de ceva.

— Mulțumesc! Este un gest foarte frumos din partea ta, i-a spus Clara. Intră, te rog.

— Fii liniștită că stau doar puțin, nu vreau să te țin din treabă... Uite, ți-am adus niște briose. M-am gândit că o gustare ar fi bine-venită.

Clara mulțumi și luă coșul de rafie din care venea un miros de prăjituri abia scoase din cuptor.

Apoi înainta printre materiale și vopsele până în livingul cochet, așa numitul „salone intervale”, încă în curs de amenajare. Marcella privea atentă lucrările:

— Cred că ai făcut o treabă senzațională! Este de bun gust ce ai obținut până acum. Rustic, dar elegant, simplu și destul de colorat... Cred că va fi

cu totul deosebită „căsuța dintre dealuri”. Felicitări!

Clara roși de emoție. Își pusese acolo toată inventivitatea, sufletul și visurile și spera ca acea căsuța să iasă exact cum îndrăznise să și-o imagineze demult, în cele mai secrete gânduri ale sale.

După acea vizită, Marcella își dădu seama ce fel de om era Clara și, de atunci, prețui mult prietenia ce se legă între ele firesc și fără poticniri. Familia Incisa della Rochetta era veche, de tradiție în zonă, una dintre cele mai bogate din Italia, datorită afacerii cu vinuri. Dețineau vii întinse și reușeau să obțină soiuri de vin rafinate, unele dintre cele mai apreciate și mai scumpe din Peninsula, ca de exemplu Sassicaia.

Începură să se viziteze și să descopere multe pasiuni comune, multe valori de împărtășit și multe bucurii pe care le trăiau împreună în serile toscane.

Clara se ridică de pe bancă și porni spre mașină. Astăzi, chiar nu avea prea mult timp de pierdut, asta dacă nu voia cumva ca invitații să fie acasă înaintea ei. Vila familiei Incisa della Rochetta apăru deodată pe aleea umbrită de chiparoși și castani. O construcție în stil florentin, austeră dar foarte elegantă, simplă și cu multă piatră. Iasomia galbenă care o îmbrăca îi oferea edificiului exact acea tonalitate de culoare potrivită ca să-i mai taie din asprimea și rigiditatea liniilor. Parcă și aerul era altfel aici. Mai aromat, un amestec fin de flori și vin, o lentoare a mirosului, care te cucerea de la prima adiere a vântului de seară. Femeia mai admiră încă o dată priveliștea și apăsă butonul soneriei de modă veche, cu clopoței. Îi plăcea mult acest stil al lor, care îmbina perfect austerul, vechiul, eleganța și culoarea.

— Ai venit!!! Exact la timp! o întâmpină Marcella veselă. Ce faci? Cum te simți? Ești pregătită pentru cina din seara aceasta?

Femeia era îmbrăcată într-o ținută de casă absolut impecabilă, un chimonos din mătase care se mula discret pe trupul armonios chiar și la această vârstă. Mirosea a parfum de trandafiri și avea un ten luminos.

— Sunt emoționată. Iar acum că mă întrebi, sunt absolut terifiată. Mă pot răzgândi?

Marcella începu să râdă:

— Cum să te răzgândești???? Păi, se supără foc Luigi, care de azi dimineață stă ca un cerber pe lângă bucătar și supraveghează lucrările mai ceva ca un general. Aici s-au întâmplat minuni și s-a muncit pe brânci ca să te răzgândești tu?!?!?!?

Clara intră în livingul spațios și elegant al familiei Incisa della Rochetta. Pereții erau de piatră, iar podeaua acoperită cu tradiționala gresie, tipică acestei zone. Însă tablourile și mobila aranjate cu stil și inventivitate dădeau viață aspectului prea sobru și rece. Se așezară la măsuta din lemn masiv unde le aștepta ceaiul.

— Ca să nu-ți mai spun că Luigi s-a gândit să-ți facă o surpriză.

Clara nu apucă să întrebe despre ce era vorba exact, că intră Luigi. Bărbatul în vârstă avea o eleganță care depășea limita strâmtă a anilor pe care îi purta. De o statură nu foarte înaltă, italianul era slab, cu trăsături ferme, avea o bărbie voluntară cu care, presupunea Clara, luase toate deciziile importante din viața lor de cuplu și de afaceri.

— Clara! Ce faci? Te așteptam! o salută el galant.

— Luigi! Îți mulțumesc din suflet pentru toate eforturile și strădania voastră cu privire la meniul din seara aceasta. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul vostru...

— Stai să vezi ce i-a dat prin cap lui Antonio, bucătarul nostru minune. Știi că el este de pe Coasta Amalfitană, din Maiori și s-a gândit să-ți facă pentru cină un desert deosebit.

— Vai, dar nu trebuia! exclamă Clara. Am cumpărat deja de la pasticceria Doici Pensieri câte ceva.

— Eu știam asta, dar nu te poți pune cu el când intră în bucătărie. E de neoprit. Ca Michelangelo în Cappella Sistina.

Cele două zâmbiră amuzate la auzul comparației.

— Practic, dragă, a realizat două capodopere culinare: granita di mandorle pentru noi acum și tortino alia ricotta e pere pentru cina ta.

Brusc, în încăpere se lăsă liniște și se auzi subtil doar înghițitul în sec al celor două doamne care deja dăduseră frâu liber imaginației, iar acum papilele gustative le zburau libere pe dealurile Toscanei, care le priveau cu mirare de dincolo de ferestrele mari.

— Mă gândeam eu, spuse Luigi privindu-le pe cele două femei și intuind pofta ce le capturase imaginația.

Nu trecu mult timp și ușile salonului se deschiseră larg, iar Antonio intră solemn, cu o tavă plină cu bunătățile apetisante. Era un bărbat foarte înalt, zvelt, cu o structură athletică, cu trăsături ferme și ascuțite. Se citea în privirea sa hipnotică o melancolie tandră, care-și avea rădăcinile undeva departe, în locurile sale natale și care ieșea la suprafață ori de câte ori se exprima prin preparatele lui fantastice. Părea că își găsește destinul de fiecare dată când ducea la capăt câte o nouă rețetă rafinată. Bucătarul avea un mod extrem de ceremonios de a se adresa și de a se prezenta în fața oaspeților. Așeză, cu eleganță, pe măsuta mică din salon tava cu granita di mandorle.

— Doamna Clara, vă rog. O gustare răcoroasă. Pentru diseară sper să vă placă ce v-am pregătit.

— Domnule Antonio, sunt onorată de atenția venită din partea dvs., îi făcu și Clara jocul.

Granita di mandorle era atât de gustoasă și fină, încât aproape că-ți părea rău de fiecare linguriță

care se termina. Era pur și simplu aroma cea mai subtilă și în același timp puternică, pe care o încercase vreodată.

— Totul e în grafic pentru diseară?, întreabă timidă strainiera.

— Si, signora! Exact cum am vorbit. MISTER, ELEGANȚĂ, PUTERE! AMINTIRI... Pentru finalul mesei, v-am pregătit o surpriză specială, mai adăugă misterios Antonio.

Clara se îmbujoră vizibil, numai la gândul cinei din acea seară...

— Și acum vinul, rupse Luigi vraja care se așternuse în living.

— Nu, chiar nu e nevoie. M-ați ajutat și așa foarte mult.

Luigi o privi amuzat pe această strainiera dragă și oarecum bizară în politețea ei excesivă, dar care le devenise parte din familie de când o cunoscuseră. Simțeau atâta simplitate și firesc în compania ei, încât aveau impresia că o avuseseră dintotdeauna în preajma lor.

— Să mergem, mai spuse bărbatul hotărât.

Clara îl urmă fără să mai comenteze nimic și fără să mai schițeze vreun refuz. Coborâra împreună în pivnița vilei. Era crama lor personală, unde păstrau cele mai speciale vinuri. Locul era monitorizat prin calculatoare atât pentru temperatură, cât și pentru evidența precisă a tuturor sticlelor. Mirosea a greu și a puternic, iar pe Clara o izbi răcoarea controlată a spațiului aliniat, cu șiruri întregi de colecții prețioase de vinuri, care puteau ajunge, ca preț, chiar și cât o mașină.

Se plimbară printre rândurile etichetate cu meticulozitate și Clara se opri în fața unui anume... Era vinul pe care îl băuse în acea seară elegantă cu EL... El, pentru ea era...

...BOGATUL

— Felix, ce faci? Pe unde ești? Ajungi la timp? îl întrebă amuzată Clara.

— Sigur. Poate să întârzii vreo 10 minute, dar nu mai mult. M-au încurcat teribil carele alegorice ale primarului, care au blocat toată circulația de la ieșirea din Mamaia. Dar promit să fiu la tine la timp... cât de cât...

Ea zâmbi și se uită din nou la ceas. Știa că îl pusese la grea încercare pe Felix, dar mai știa că lui îi plăceau provocările și femeile ușor inaccesibile și greu de cucerit. Asta și pentru că el era învățat să aibă repede și fără drept de apel femeile pe care le dorea. Cu bani ori restaurante de top, cadouri ori vacanțe scumpe... Însă pe cât de ușor le cumpăra, tot la fel de ușor se și plictisea de ele. De aceea, când el o întrebuse, după-amiază, într-o doară, dacă vrea să bea împreună un pahar cu vin, ea răspunsese, candidă, că acceptă să se întâlnească în aceeași seară. Dacă poate și el... Cuvinte magice, desigur... cum să nu poată el ceva? Tocmai pentru că știa că el se afla la mare. Ca să înțeleagă exact cât de mult își dorea să o vadă. Practic, acum el venea tocmai de pe litoral în București special să se întâlnească prima oară cu ea, după un an de insistențe și încercări.

Se cunoscuseră în cadrul unei colaborări profesionale, în care ea îl ajutase cu niște traduceri din și în italiană. Un an insistase Felix Paraschiv pe lângă Clara să iasă la o întâlnire, însă ea ezitase mult. Deși era atrasă de felul lui de a fi, de bunătatea pe care o intuia înăuntrul lui, totuși simțea pericolul unei astfel de relații. Își dădea seama că el era obișnuit să aibă totul extrem de ușor în viață. Și mai era un aspect... Felix cântărea 135 kg și, fără nicio ipocrizie, era totuși destul de dizgrațios pentru gusturile ei. Când o rugase să-l ajute cu un nutriționist ca să slăbească, ea crezuse,

inițial, că o făcea așa, doar de impresie artistică, și nu-i dăduse mari șanse. Însă îl subestimase mult. Felix reușise să slăbească în 8–9 luni aproape 50 de kg. Numai cu dietă controlată și sport. Acum, nu numai că era ca un om în limite normale, dar arăta chiar peste medie, datorită dietei și orelor obositoare pe care le petrecea cu îndârjire în sala de sport.

El o invitase și pe ea la mare, în mai multe variante, singură sau chiar însoțită de Anabelle, cu promisiunea unei camere separate. Orice, numai să-i dea o șansă de a se apropia de ea. Dar Clara nu se hotărâse ce să facă, așa că era foarte precaută, refuzând diplomat toate ofertele.

— Ți-e frică să te vezi cu mine! Știu asta!, îi aruncase el în mai multe ocazii.

Această afirmație declanșase în ea o reacție puternică și chiar și ea se întreba în acele momente de ce nu s-ar întâlni măcar o dată cu el. Astfel, ajunseseră în acea seară de vară, când el gonia pe autostradă spre ea. Felix insistase să vină cu mașina lui și să o ia de acasă. Clara își alesese cu grijă ținuta. Să fie cât mai îmbrăcată, deloc provocatoare, așa că luase o rochie albastră, înflorată, lungă până la genunchi și niște sandale cu toc gros, nu exagerat de înalte. Nici măcar nu știa la ce restaurant avea să o ducă, de aceea își dorise o apariție elegantă, fresh, dar nu exagerată. Femeia se mai privi încă o dată în oglinda mare din hol, se declară mulțumită de apariție și se uită din nou la ceas. Celularul de pe poliță începu să vibreze. Felix ajunsesese.

— Cobor acum! Cu ce mașină ești?

— O vei vedea! N-ai cum s-o ratezi, glumi el.

Clara încuie cu grijă ușa apartamentului, respiră adânc și porni pe aleea umbrită de tei dintre blocuri. Felix stătea sprijinit de mașina lui, Audi Q 7, ultimul tip.

— Da. Clar n-aveam cum să ratez mașina. E Audi, desigur!

Clara nu pierdea nicio ocazie în a-l tachina cu punctul său sensibil și cel care reprezenta de fapt puterea lui... Banii și luxul... Felix o sărută pe obraz și îi deschise ușa mașinii. Porni bolidul de lux și privi îngrijorat bordul:

— Scuză-mă, te rog, te superi dacă înainte de a merge la restaurant trecem pe la o benzinărie? Am mers cu viteză supersonică și practic am ajuns la limită cu benzina.

— Sigur. Fără probleme... zâmbi îngăduitoare Clara.

— Știi, după-amiază când mi-ai spus că ai vrea să ne vedem, m-am organizat cât de repede am putut, însă carnavalul de pe litoral m-a făcut să pierd vreo 40 de minute până la autostradă și am condus cu 200 de km pe oră ca să ajung la timp. Nu am oprit să alimentez ca să nu pierd minute prețioase.

Clara surâse și controlă acul rezervorului, care oscila, îngrijorător, spre roșu.

După ce alimentă, Felix se mai relaxă.

— Ai vreo preferință la ce restaurant vrei să mergem?

— Nu. Alege tu.

— Ok. Vom merge în nordul Capitalei.

Tradus pentru Clara, „la fitze”. Era unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din București și Felix parcă pe unul dintre locurile de la intrare. Cel care le deschise portiera îi salută ceremonios, semn că omul de afaceri era un obișnuit al locului și că lăsase de-a lungul timpului o grămadă de bani pe aici. Băiatul de la parcare îi deschise și ei portiera:

— Bună seara, bine ați venit la restaurantul Isoletta!

— Mulțumesc, îi răspunse Clara cu un surâs protocolar, și întinse mâna ca respectivul să o ajute să coboare de la înălțimea bolidului de lux.

Clara gândi... „E clar, m-a adus pe terenul lui!”

Când intrară, doi chelneri îi întâmpinară precipitați și salutându-l pe el în primul rând. Apoi

se uitară la ea cu atenție.

Felix refuză prima masă pe care i-o oferiseră și își alege o alta. Clara avea să vadă că nu era o întâmplare și că el de obicei proceda astfel, ca să își testeze puterea și valoarea. Chelnerii se supuseră fără să comenteze.

Urmă o seară liniștită, cu pește și fructe de mare și, desigur, cel mai scump vin din meniu, Sassicaia. Și cel mai aromat, fără îndoială. Dar toate acestea nu o impresionară pe Clara atât de mult, pe cât îi plăcu ce descoperi înăuntrul acestui om. Avea o căldură aparte și o bunătate pe care cu siguranță nu o putea vedea oricine, asta pentru că puțini treceau de platoșa afișată de bărbatul perfecționist în primul rând cu el, dar și cu ceilalți. Clara nu luase în calcul nicio secundă că se va simți atât de în largul ei cu el și că pur și simplu vor pierde noțiunea timpului. Se treziră la 5 dimineata doar ei și paznicul de la restaurant. Briza lacului le dădea deja fiorii reci ai răsăritului. Porniră pe aleea parcului ce străjuia localul, în soarele ce abia mijeia la orizont și, după ce găsiră un taxi, el o lăsă în fața aleii, o sărută pe obraz și plecă mai departe.

Urmă câteva seri de ieșiri la restaurant, toate încheiate în zori, cu povești și discuții interminabile, parcă nu se mai săturau unul de celălalt. Într-una dintre dimineți el rugă taximetristul să-l aștepte:

— Am observat, spuse el, că mai mergi puțin până ajungi la blocul unde locuiești și vreau să te conduc până acolo, ca să te știu în siguranță.

Cei doi porniră pe aleea cu miros proaspăt de tei udați de rouă dimineții. Mâinile parcă se căutau timide prin aerul pur al zorilor. Inima Clarei bătea mai sără din piept. Ajunseră în fața blocului și, când să arate cu mâna edificiul gri, femeia simți pe buze sărutul lui moale și apăsător. Parcă timpul se oprise în loc și toate simțurile li se aprinseră. Felix se desprinse cu greu din împreunarea buzelor, îi

mulțumi zâmbind pentru seara respectivă și plecă spre taxi. Clara rămase acolo, cu sărutul lui pe buze. Încă îi simțea gustul aparte și i se înmuiară picioarele...

A doua zi, niciunul dintre ei nu aduse vorba despre sărutul de cu o seară înainte, însă Felix veni cu o propunere neașteptată:

— Clara, știi, de când am început să ne vedem, mi-am dat seama că nu pot planifica niciun fel de vacanță deocamdată pentru anul acesta, neștiind cum vor decurge lucrurile între noi. De aceea nu am niciun plan. Dacă tu nu vei vrea să facem o vacanță împreună, pot înțelege asta și voi rămâne și eu pe aici, ca să ne vedem când vrei tu. Uite, ca tu să stai liniștită și să nu cumva să te îndepărtezi, ne vom ghida după un singur principiu: „Oriunde, oricât, oricând vrei tu! Tu dictezi, tu conduci!”. Dacă, însă, accepți o vacanță împreună, aș fi tare fericit.

Clarei i se păru măgulitor, copleșitor și foarte tentant, fără să ia în calcul nicio clipă atunci, că el de fapt își apăra orgoliul și orice posibilitate de a fi rănit. Își asigura toate plasele de salvare, ca nu cumva să pice prost. Dar era ok și asta, iar oferta era într-adevăr impresionantă. După un an de tatonări și încercări, dar, mai ales, după ce petrecuseră toate serile împreună, când îl cunoscuse mai bine, plus sărutul irezistibil, femeia nu putea nega atracția evidentă dintre ei.

— Bine. Vom merge împreună în vacanță.

În glasul bărbatului se simți bucuria:

— Sunt foarte fericit că accepți și, ca să vezi că eu voi respecta principiul pe care ți l-am spus, tu vei alege hotelul și tot ce mai vrei. Eu îți spun doar că destinația aș prefera să fie Sicilia, Taormina. În rest, tu hotărăști, eu nici nu mă voi uita la ce ai rezervat, nici la preț, la nimic, fă-ți de cap fără probleme. Doar hotelul să nu fie sub 5 stele, te rog.

Clara, deși se simțea flatată de libertatea de alegere, pe care i-o dăruia Felix, în același timp se

simțea și responsabilă pentru că nu-l cunoștea atât de bine, încât să știe ce gusturi are, ce fel de condiții trebuie să îndeplinească hotelul, ce priveliște preferă sau cum să fie camera. Avea un singur reper și anume LUXUL. Cu asta nu putea greși în ceea ce îl privea pe Felix. Totul trebuia să fie la superlativ! Asta credea cu sinceritate ea, însă avea și simțul cumpătărilor și al responsabilității față de banii altuia și, deci, își dorea să găsească un raport preț calitate cât mai bun. Așadar, Clara se așează într-o după-amiază în fața calculatorului și se apucă de treabă. Mai întâi făcu puțină cercetare despre Taormina, apoi căută un hotel luxos și avantajos. Întâmplarea făcu să găsească o ofertă specială la un hotel de 5 stele, care îndeplinea aproape toate criteriile: era aproape de centrul orașului, dar și de plajă, avea vedere către mare, un balcon cu vedere la mare, dar exista, și, în plus, oferea și transport de la aeroport la hotel. Femeia se declară mulțumită de rezultat și începu demersurile pentru rezervarea camerei. Înainte, însă, îl sună pe Felix ca să-i spună ce a găsit și să capete aprobarea din partea lui.

— Nu vreau să văd și nici nu mă interesează cât costă. Voi afla acolo!, îi răspunse bărbatul zâmbind. Însă îți trimit acum datele cardului meu ca să poți face rezervarea. În rest, cum vrei tu, așa cum am spus de la început. Dacă ție îți place, asta e cel mai important.

Când își dorea mult să obțină ceva, bărbatul de afaceri nu cunoștea limite, în plus, știa foarte bine să facă lucrurile regește. Clara era conștientă de asta și încerca să nu se lase copleșită, însă acel sărut încă îi mai stătea pe buze și mai ales în suflet.

Termină de făcut rezervarea, respiră adânc și se pregăti de plecare. Totuși, mai avea ceva de pus la punct. Și, cu această ocazie, ar fi verificat și principiul enunțat de Felix: „Oricând, orice, oricât, tu conduci!”. Așa că, în următoarea seară când ieșiră în oraș la un faimos și scump restaurant din

București, unde se mânca cea mai rafinată friptură de vită, Clara se pregăti intens. Mai ales psihologic. Plănuise de acasă ce avea să facă și spera să-și depășească barierele pe care firea ei timidă i le punea de obicei. Felix observă că partenera sa era ușor schimbată, că nu era în apele ei și nu știa cum să interpreteze asta:

— Draga mea, s-a întâmplat ceva?

Clara încercă să pară cât mai calmă și mai relaxată:

— Nu. Absolut nimic...

Felix se simțea stingher și recapitula în minte ce putuse să facă în ultimele 24 de ore, ceva atât de grav, încât să-i schimbe fundamental comportamentul femeii din fața lui. Nu înțelegea prea multe și asta îi dădea o doză de nervozitate, mai ales că el era obișnuit să controleze situația și contextul în care se afla de obicei. Totul culmină când, pe la 10 seara, Clara îl rugă, dacă se poate, să achite nota de plată și să cheme obișnuitul taxi.

— S-a întâmplat ceva, Clara?

— Absolut nimic. Verific să văd dacă principiul „Oricând, orice, oricât, tu conduci!” se aplică și în realitate sau este doar așa, un slogan...

Felix simți că nu era până la urmă ceva rău la mijloc. Se afla, însă, într-o conjunctură în care nu prea putea să facă nimic, așa că acceptă resemnat situația. Plăti și se urcară împreună în taxi. Și mai mare îi fu mirarea când Clara se lăsă încet în brațele lui și o simți caldă și tandră pe piept. Deci, nu părea supărată.

— Ești obosită, draga mea?, o întrebă cu speranța că, poate, va elucida misterul.

Clara încercă să spună ceva, dar emoțiile nu o lăsau să scoată nici măcar un sunet. Așa că preferă să nege încet din cap. Felix se lăsă încet pe spate și își propuse să se relaxeze, dacă tot nu înțelegea nimic.

Ajunși la aleea din fața blocului, Felix, ca de obicei, vru să-l roage pe taximetrist să-l aștepte

câteva minute, ca s-o conducă pe doamnă. Însă, Clara cu o voce sigură și care nu lăsa drept de apel, interveni:

— Achită cursa!

Felix rămase cel puțin surprins și avu un moment în care se strădui să proceseze informația, ca să fie sigur că o interpreta corect. Taximetristul îi privi amuzat pe cei doi:

— Deci achitați cursa sau vă aștept?

Fără prea multe cuvinte, el scoase portofelul, numără banii și îi întinse șoferului.

Porniră amândoi pe aleea cu miros de tei și parcă mai luminată decât de obicei de inimile lor, care aproape le zvâcneau în piept. Își căutară prin lumina difuză palmele și, ținându-se de mână, fără să spună nimic, urcară scările. Odată ajunși în apartamentul mic, dar cochet al Clarei, cei doi începură să se sărute doritori unul de celălalt până la ultima fibră. Hainele le rămaseră undeva pe hol și nu mai știură nimic decât o pasiune descătușată de inhibiții, context social sau limite ale unei lumii prea strâmte pentru ei în acea noapte.

— Tu știi cu adevărat cum să mă liniștești și să-mi risipești toate temerile și întrebările chiar înainte de a le pronunța... îi spuse în acea noapte Felix, în timp ce o ținea în brațe.

Clara zâmbi și îl sărută pățimaș. Acum puteau pleca în vacanță.

Ajunseră în Taormina într-o după-amiază senină, în care marea părea chiar mai mare, iar orizontul se pierdea în sufletele lor emoționate. Totul decursese bine de la aeroport până la hotel. Deși Clara avea emoții mari dacă totul va fi pe placul lui, Felix se arătă mulțumit de ce găsi. Camera nu era foarte mare, dar elegantă, baia avea doar duș. Însă, ceea ce compensa orice neajuns ai fi găsit era balconul mic, cu gratii de fier care se deschidea cu generozitate către mare. De acolo, se vedea absolut toată Taormina, până în zare, și te

puteai bucura de mare și de cer. O priveliște sălbatică și încântătoare în același timp.

Oricum, pentru Felix, ceea ce conta cu adevărat acum e că avea în brațe, în sfârșit, femeia pe care o dorise un an întreg și o curtase cu perseverență și insistență.

De obicei, când ajungea într-un loc nou, mai întâi de toate, Felix se caza la un hotel cât mai central și mai luxos, apoi se interesa la recepție de restaurantele cele mai bune și rafinate din zonă. Exact așa procedă și acum.

După ce află ce îl interesa, cei doi porniră într-un tur de recunoaștere a zonei și, evident, să găsească un local potrivit pentru cină. Centrul era somptuos, iar peisajul spectaculos prin combinația năucitoare între munți și mare. Altfel, Taormina se declara încă de la intrare ca fiind un oraș turistic. Tarabe cu de toate, o plajă publică, strâmtă, care aducea aminte de cea de la Costinești. Dar dincolo de toate acestea, Clara regăsea și aici străzile pietonale cu piatră cubică, pe care le adora în Italia. Se plimbară puțin în briza mării care, la căderea nopții, își descătușa forțele nebănuite printre înălțimile muntoase.

Felix avea adresa unui restaurant pe care cei de la hotel i-l recomandasera și care, după coada lungă de la intrare, părea apreciat de localnici și turiști. Primul gest al Clarei, instinctiv și natural, a fost să se așeze la rând. Felix o privi amuzat, o luă de mână și depăși razant șirul lung de oameni până în față. Ea se făcu roșie de rușine și se lăsă mai mult cărată, cu privirea în jos. Era învățată să respecte regulile și să joace cinstit, iar ceea ce făcea partenerul ei era de neconceput. Felix se opri în fața bărbatului care, cu lista de rezervări în mână, coordona clienții:

— Bună seara, spuse el într-o italiană aproximativă. Aș dori și eu o masă de două persoane.

Bărbatul de la intrare îl scană din cap până în picioare, de parcă ar fi fost dotat cu raze X și spuse scurt:

— Întoarceți-vă peste 10 minute.

Clara se uită la ceas conștiincioasă, apoi la Felix care zâmbea și se îndepărtară de coada de la intrare pentru o scurtă plimbare.

— Uite, nu trebuie să te stresezi, îi spuse omul de afaceri. Totul în lumea asta se învâрте în jurul banilor...

— Nu totul... murmură femeia ca pentru sine...

— Da, nu chiar totul... de aceea ești tu în viața mea, ca să îmi amintești asta. Însă, în lumea mea și a lor, este important ca fiecare să-și înțeleagă locul. Ei știu că eu sunt un client bun și profitabil pentru ei, eu voi avea grijă să le depășesc așteptările, așa că, draga mea, toată lumea câștigă.

— De unde știu ei că tu ești un client profitabil?

— Totul stă în atitudine, ca tu să îi faci pe ceilalți să înțeleagă cine ești. Și mai ales în lumea businessului, vor simți instinctiv banii și profitul, înțelegi?

Clara se simțea ca la un curs intensiv despre finanțe și, deși nu era de acord cu unele principii ale omului de afaceri, ea era structural o bună elevă și deci se aștepta curând la rezultate performante și în acest domeniu.

— Hai să mergem!

— Stai, că n-au trecut 10 minute, spuse ea cu o rigurozitate de ceas elvețian.

Felix izbucni în râs, amuzat de această hipercorectitudine.

— Tocmai de aceea! Trebuie să forțăm puțin limitele, astfel încât ei să înțeleagă cine suntem noi. Nu îi voi dezamăgi la nota de plată, stai liniștită.

Ajunseră din nou în fața șirului de oameni care așteptau și bărbatul de la intrare le făcu doar un semn scurt din cap și le permise accesul. Felix se uită la Clara învingător, ea clătină din cap, că

totuși parcă nu îi venea să creadă și nici nu aproba pe deplin metodele iubitului ei.

Mâncarea fu cu adevărat deosebită și bacșișul oferit de Felix la final, le deschise porțile restaurantului pentru toate serile pe care le mai aveau de petrecut în vacanță.

A doua zi, porniră spre plajă. De la recepție au fost sfătuiți să caute una privată. Așa că merseră până în centrul orașelului pe jos și de acolo luară un taxi luxos, o limuzină. Felix îi ceru șoferului să-i ducă la cea mai bună plajă, iar taximetristul se conformă. Le prezentă vreo două variante, dar el nu fu deloc încântat de ce găsi acolo, însă, la a treia plajă, de cum intră, simți că era ceea ce-și dorea. Avea un instinct aparte, bazat și pe foarte multă experiență în a evalua rapid locuri, oameni, calitate, lux și situații. Iar Clara trebuia să admită fără îndoială că era fascinată de acest aspect al bărbatului.

Plaja pe care o găsiseră era destul de largă, ceea ce pe țărmurile italiene era dificil de întâlnit, un nisip fin și personal foarte săritor. Acolo aveau să-și petreacă zilele de vacanță, iar dimineța când ajungeau își alegeau deja peștele sau fructele de mare pe care doreau să le mănânce la prânz, direct din acvariul imens de la intrare. Acolo aduceau numai produse pescuite în ziua respectivă, în zori. Mâncară numai bunătăți rafinate, pe care în România nu aveai cum să le găsești nici la cele mai exclusiviste restaurante. Marea era caldă, foarte albastră și sărată și simțeai o plăcere unică să înoți admirând munții din zare.

Seara ieșeau la plimbare pe străzile pietonale din centrul Taorminei și se opreau prin magazine. Felix ținea morțiș să-i facă un cadou frumos femeii. După mai multe încercări, o tentă cu un magazin de genți. Clara nu vru să fie nepoliticoasă, așa că acceptă cu oarece stângăcie. Intrară, practic, în raiul genților. Femeia începu să examineze

rândurile ordonate de forme și materiale care se înșirau tentante în fața ochilor ei.

— Pot să îți fac o sugestie? o întrebă Felix.

— Sigur!

— Știi, obișnuiesc să le sfătuiesc pe partenerele mele ce să aleagă.

Clara îl privi cu interes. Chiar era curioasă ce i-ar fi cumpărat el de acolo. Felix se apropie de o geantă neagră, simplă, nici mare, nici mică, nici frumoasă, nici urâtă. Cel mai bun termen ar fi fost probabil... banală.

— Da, ar fi o variantă, spuse Clara politicoasă, ca să nu îl rănească cumva pe Felix, pe care îl știa orgolios și, deci, destul de vulnerabil în acest sens.

Apoi, femeia se îndreptă spre o geantă extrem de ciudată, care nici nu se vedea prea bine dintre celelalte. Avea o formă futuristă, însă îmbina totuși delicat câteva culori și texturi de piele.

— Uite, asta aș numi eu o geantă interesantă.

Felix rămase puțin pe gânduri, întoarse geanta pe toate părțile și, în final, zise:

— Recunosc că ai gusturi rafinate și că sunt surprins de alegerea ta. Mi-am dat seama acum că nu-ți voi cumpăra niciodată ceva fără tine. Ești cu adevărat deosebită și nu aș risca vreo secundă să aleg singur ceva, de teamă să n-o dau în bară.

Clara ieși din magazin cu noua geantă pe umăr admirându-se ca un copil în toate vitrinele pe care le întâlnea în cale, ca să vadă cum îi vine.

În seara aceea, după ce mâncară la restaurant, Felix îi propuse să caute un club. Era genul de om care își trăise viața la intensitate maximă și iubea distracțiile, cârciumile, discotecile... Clara însă nu mai fusese într-un club din tinerețe, practic de foarte mult timp. Era o iubitoare a dansului, chiar se pricepea foarte bine. I se păru interesantă inițiativa și o acceptă curioasă să vadă dacă va mai face față provocării.

Clubul se afla pe malul mării, iar în apa întunecată se reflecta o explozie de lumini colorate

și intense. Felix intră la brațul Clarei, el îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri și o cămașă impecabilă, albă, ea pe tocuri ametoitoare și cu o rochie fluidă, care i se lipea de piele în briza nopții.

Erau clișeul perfect și Clara glumea mereu pe seama acestui aspect. Mai ales, pentru că Felix era blond, cu ochi albaștri și cu o anatomie aparte, specifică estului, iar italienii, de principiu, îl credeau rus. Erau așadar imaginea firească a magnatului rus cu iubita mai tânără, „un clișeu umblător”, așa cum se amuza femeia să-l definească.

La bar, o coadă imensă. Clara resemnată și corectă, dădu să se așeze la rând. Felix o trase blajin de mână și se îndreptă convingător spre barman. Se rezemă de tejghea și, fără prea multe introduceri, ceru două pahare de cranberry vodka. Băiatul de la casă îi privi pe cei doi și se conformă fără niciun comentariu. Clara avea impresia totuși că ceva îi scapă. Un truc, ceva, o magie pe care ea nu o putea înțelege. După ce Felix îi lăsă băiatului de la casă bacșiș dublu față de prețul băuturilor, se putea considera că aveau chelnerul lor privat. Muzica era antrenantă și la modă, așa că femeia începu să danseze și, în scurt timp, realizează că era ca mersul pe bicicletă. Nu uitase cum se face și, în curând, multe priviri se ațintiră asupra cuplului. Ba chiar se treziseră cu mult loc în jurul lor. Clara se unduia lasciv pe lângă iubitul ei, cu spatele la toți ceilalți, ca și cum lumea începea și se sfârșea cu el, iar Felix nu știa unde să mai pună atâta bucurie. Simțea, după mult timp, că parcă ținea universul în brațe.

— De când nu ai mai fost într-un club?, și-a întrebat partenera.

— De mai mult de 10 ani, râse Clara.

— Draga mea, jur că nu ai pierdut nimic. Adică tu între timp ți-ai făcut o carieră, ai un copil minunat și, crede-mă, zici că ești de aici. Fetele

astea care își petrec viața prin cluburi au pierdut ani buni pe nimic...

Și Felix o sărută cu nesăț. În noaptea aceea ajunseră la hotel și cu marea în brațele lor se iubiră chiar pe balconul camerei. Martori le stăteau doar luna și orizontul mării ce părea nesfârșită. Chiar și munții aplecaseră respectuoși privirea ca să le ofere intimitate.

A doua zi, debută cu o grămadă de sărutări datorite lui Felix, asta pentru că era ziua lui de naștere. El ținuse să-i spună încă din țară, de dinainte să plece, ca nu cumva să-i cumpere vreun cadou, pentru că nu voia ca ea să cheltuie niciun ban pentru el. Însă, Clara se gândise să-i ofere măcar o mică și ingenioasă surpriză. Sau cel puțin așa o considerase ea când îi venise ideea. Cumpărase din România lumânările cu cifrele vârstei lui, cu gândul să comande o prăjitură mică la restaurant și să i-o ofere ca tort. În seara aceea, luă lumânările la ea și spera că va găsi contextul potrivit ca să organizeze surpriza. Ca de obicei, îi întâmpină chelnerul care îi servise în fiecare seară și care deja îi simpatiza mult. Clara se simți oarecum liniștită, crezând că va fi mai simplu dacă îl cunoștea deja pe cel care îi servea. După ce mâncară, Felix observă o oarecare neliniște din partea iubitei sale și încerca să-și dea seama ce o generase. Deși se învățase oarecum cu faptul că femeia de lângă el era cu adevărat deosebită și, oricât ar fi fost de obișnuit să estimeze repede oamenii, recunoștea în sine că ea îl puna în încurcătură. De aceea devenea ușor tensionat când îi sesiza schimbările de stare și când situația părea că îi scapă de sub control.

— Mă duc la baie, spuse femeia și se și ridică grăbită de pe scaun, cu geanta în mână.

Trecând pe lângă el, îl sărută cu blândețe, apoi se îndreptă către toaletă. Pe drum, însă, îi făcu un semn discret chelnerului. Nu atât de discret, încât să nu fi fost sesizat de Felix, care turbă. Cei doi

dispărură împreună după peretele care ducea spre baie. Nu trecură două minute și Clara se înființă oarecum fâstâcită. Această atitudine a ei îl înfurie și mai mult pe Felix.

— Unde ai fost? o întrebă tăios

Clara nu era obișnuită cu acest ton al vocii lui și se sperie puțin.

— La baie.

Femeia nu știa să mintă, iar de data aceea nu considera deloc că era în postura unei mincinoase, pentru că nu făcuse nimic rău, doar organizase o surpriză pentru bărbatul pe care îl iubea.

— Mă crezi prost? Te amuzi cu chelnerul nostru chiar sub ochii mei?

Clara rămase blocată. Nu se aștepta la o asemenea reacție din partea lui Felix, se simți nedreptățită și deveni brusc rațională, deci mult mai dură:

— Nu înțeleg ce vrei să spui! Vrei să-mi explici această atitudine?

Și pe Felix îl surprinse iritarea ei. Încă se cunoșteau, se estimau și se contraziceau întru recunoaștere.

— Da. Ți explic. Te-am văzut cum i-ai făcut semn și ai dispărut cu el.

— Da. Așa este. Dar știi de ce? Voiam să îi fac iubitului meu o surpriză de ziua lui. Și asta probabil că e un lucru rău după părerea ta.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

Felix nu putea să se simtă confortabil cu tonul vocii ei, care de obicei era unul dulce și plin de sensibilitate, iar acum devenise tăios ca lama de cuțit.

— Păi, uite... eu am adus cu mine din România niște lumânările pentru ziua ta și acum voiam să-ți fac o surpriză și să comand o prăjitură, iar pe chelner l-am rugat să o aducă împreună cu lumânările respective, să ai și tu tort de ziua ta!

Felix simți că începe să transpire. Nu știa pe cine să fie mai întâi furios. Pe ea, pe el însuși sau

pe chelner.

— Uite cum facem, îi propuse Clara. Eu o să stau aici nemișcată și vei vedea că se va întâmpla exact cum ți-am spus. Ca să nu zici cumva că am aranjat eu lucrurile, dacă mă ridic de la masă. Vei avea astfel confirmarea că așa e.

Nu trecură nici 10 minute și chelnerul veni cu prăjitura și lumânărelele. Felix bombăni ceva care semăna cu un „Mulțumesc”, la urările adresate de chelner și ceru nota de plată. Seara se încheie cu o tăcere apăsătoare, iar în pat fiecare stătea cu gândurile sale în suflet. Clara nu estimase nicio secundă că el avea să reacționeze așa la surpriza ei, i se nășteau întrebări și îndoieli, ba chiar era indignată de atitudinea lui. Cum putea el crede că ea flirta cu chelnerul? Cu el acolo? Cu un chelner cunoscut pe loc? Nu învățase nimic din propria experiență, că se străduise un an să o scoată în oraș? Chiar o considera așa o femeie ușoară? Ce fel de lume era aceea a lui, care îl obișnuise cu asemenea perfidie? Întrebări multe în noaptea aceea de ambele părți ale patului. Și Felix stătea în mintea lui și decanta întâmplarea. Era supărat pe sine, pentru că lăsase să iasă la suprafață o latură pe care dorea să o țină sub control. Era un bărbat gelos, dar și foarte orgolios, care ținea mult la imaginea sa și, normal, nu iubea situațiile în care se simțea descoperit sau vulnerabil. Din păcate, asta era una dintre acele conjuncturi și, tot din păcate, banii nu-l ajutau în niciun fel.

Cei doi îndrăgostiți trecură destul de repede peste acel episod, deși niciunul dintre cei doi nu îl uită, și vacanța se încheie liniștit.

Reveniți în țară, fiecare se întoarse la treburile de zi cu zi. Seara alergau împreună pe stadion sau mergeau la sală și petreceau unele nopți împreună, încercau să se descopere, să se acomodeze și să armonizeze cele două lumi din care proveneau.

Într-o sâmbătă seara merseră din nou la restaurantul primei lor întâlniri. Chelnerii au

mustăcit când i-au văzut, în primul rând pentru că erau împreună și, în al doilea rând, pentru că, se gândiră ei, probabil îi va aștepta din nou o noapte lungă. Însă, Felix, amuzat, îi asigură de la începutul serii că nu se va mai întâmpla ca data trecută. Cei doi mâncară pește și fructe de mare, apoi pe la unu noaptea se îndreptară spre mașina neagră, de lux.

Deja restaurantul era gol, întunericul îi îmbrăca în siguranța anonimatului. Afară ploua infernal și cei doi alergară până la mașină și se urcară grăbiți. După ce înaintară o vreme pe aleile întunecate ale parcului ce străjuia restaurantul, se priviră în ochi o clipă, două, începură să se sărute flămânzi unul de celălalt, apoi, fără nicio vorbă în plus, coborâră din mașină în ploaia torențială. Picăturile reci le biciuiau corpul și se pătrunseră chiar acolo, pe capota bolidului de lux ce strălucea metalic în noaptea de vară. Se prăbușiră apoi pe scaunele de piele din mașină, uimiți chiar și ei de îndrăzneala de mai devreme. Felix conduse o vreme în tăcere și ea observă că el nu urma drumul spre casă. Îl privi întrebătoare.

— Mă gândeam, dacă nu te deranjează, să mergem puțin și într-un club. Nu am chef de mers acasă.

Clara nu obiectă nimic și își urmă iubitul.

Clubul se afla sub cerul liber, pe marginea unei piscine, iar atmosfera era incendiară, plină de fumul ringului de dans, care învăluia animatoarele cocoțate pe cuburi. Felix părea în largul său în acest mediu, cunoștea cutumele locului și se simțea total integrat. Se îndreptă spre bar și comandă două cocktailuri. Clara bău puțin, apoi abandonează paharul pe marginea tejghelei. Felix mai ceru încă unu. Când iubitul ei o întrebă dacă știe cumva pe unde îi e telefonul, ea, cunoscându-l ca pe un om al controlului, consideră că e momentul să-l ia de acolo. Băuse destul și fusese deja o noapte foarte plină. Îl luă de braț cu blândețe, el

râdea, era amuzat de atitudinea ei protectoare și nu se potoli nici când ea, îngrijorată, îi întrebă pe unde or fi cheile de la mașină. Îndreptându-se spre ieșire, Clara încerca să-și aducă aminte ce se întâmplase cu mașina la venirea lor acolo. De obicei, nu era atentă la aceste detalii, mai ales că peste tot Felix lăsa cheile oamenilor din parcare localurilor pe care le frecventau. Își făcu o mie de scenarii, se gândi să-l întrebe de mașină pe bodyguardul de la ușă sau să cheme un taxi și să lase mașina acolo... Surpriza a fost cu adevărat mare când zări bolidul negru al lui Felix tras deja la scară, cu un bărbat în costum la volan, cu motorul pornit, în timp ce un altul le deschidea portiera:

— Domnule Paraschiv! Doamnă...

Clara rămase mută văzând desfășurarea de forțe de care era capabil iubitul ei și estimă, din comportamentul oamenilor, cam cât de cunoscut era el în acel mediu și, mai ales, câți bani lăsase pe aici de-a lungul timpului.

Toamna veni curând și Clara se gândi că ar fi momentul să-l cunoască și Anabelle pe Felix. Era prima oară când îi prezenta pe cineva și, deși repetase de multe ori în gând cum să gestioneze situația, Clara tot avea emoții. Dar, de multe ori, copiii surprind prin puterea lor de înțelegere, care depășește adesea pe cea a adulților, asta și pentru că firescul este mult mai aproape de natura lor. Clara și Felix stătură mult de vorbă înainte de marele moment, pe care amândoi îl considerau important. El dori să afle multe despre fetița înainte de a face cunoștință cu ea. Au hotărât să meargă toți trei la cățărat în copaci, într-un parc de distracții în afara Bucureștiului. S-au urcat în mașina lui Felix, el la volan, iar Clara și Anabelle în spate împreună. Inclusiv aceste amănunte de așezare fuseseră decise dinainte, cu atenție și grijă. Fetița își bălăngănea picioarele pe bancheta din spate, prinsă în centura de siguranță a mașinii. În

atmosferă se simțeau bătaile alerte ale inimilor celor doi adulți, dar și seninătatea precaută a copilei, care își vedea mama puțin tensionată, deși nu înțelegea de ce. Ce se întâmpla oare?

Când făcuseră cunoștință, Felix îi sărutase mâna, ca unei adevărate domnișoare, iar Anabelle răsese fără nicio urmă de sfială. Avea 5 ani și încă lua întâmplările în cel mai firesc mod posibil, fără complicațiile pe care adulții le adaugă din cauza dezamăgirilor și a zgurilor pe care le poartă în suflet. Felix se interesase din timp și setase radioul din mașină pe frecvența unui post pentru copii. Așa că, din boxe răsună o muzică veselă și cristalină, în totală contradicție cu starea emoțională a celor doi adulți.

— Anabelle, îți place muzica?

— Da. E foarte frumoasă. Am învățat multe cântece ca astea la grădiniță...

— Îți place să te cațeri prin copaci?, continuă Felix, poticnit, conversația.

— Daaaa... Știi, acolo sunt mai multe trasee și eu cred că sunt prea mică pentru unele dintre ele... Dar nu e problemă, mă cațăr unde am nivelul.

Clara urmărea cu sufletul la gură dialogul dintre cei doi și își dorea mult să se întâmple o minune, astfel încât cele mai importante persoane din viața sa să se înțeleagă... Discuția continuă pe un ton jucăuș și parcă întreaga atmosferă se relaxă. Între râsetele cristaline sau amuzate, printre poveștile savuroase de la grădiniță și întrebările amuzante ale bărbatului, deodată veni și momentul greu al zilei, mai devreme și mai neașteptat decât estimaseră vreodată cei doi adulți. Anabelle se uită fix la bărbatul concentrat atât la drum, dar mai ales la examenul pe care tocmai îl dădea, și întrebă cu o ușoară emoție în glas, poate prima oară de când se urcase în mașina de lux:

— Felix, tu crezi că ai putea fi un tată bun pentru mine?

Felix simți că transpiră rece, instant, din cap până în picioare și că întreg universul îi stătea pe umeri. Cel puțin Universul fetei cu ochi albaștri se afla acum în palmele lui.

— Anabelle, vezi tu, eu o să mă străduiesc să fiu un tată cât mai bun, dar simt că, dacă îmi vei da și tu o mână de ajutor, îmi va fi mult mai ușor.

Fetița, întâia dată de când porniseră la drum, îl privea cu multă atenție și concentrare. Apoi, după răspunsul lui Felix, fruntea fragedă i se relaxă:

— Sigur că te ajut. Nu e nicio problemă!

— Știi, Anabelle, și eu am o fetiță. Numai că e mai mare.

— Cum o cheamă?

— O cheamă Greta și are 17 ani.

— Și unde e?

— Locuiește deocamdată în alt oraș. Dar, dacă va veni aici, ai vrea să o cunoști?

— Normal!, răspunse firesc Anabelle.

O tăcere apăsătoare se lăsă între cei trei pasageri ca înaintea unei deliberări grele. Anabelle lăsă geamul mașinii în jos și scoase căpșorul blond. Vântul îi scutură cărlionții: „Sunt un unicooooorn cu pantaloooooni!!!!!!!!”, strigă fetița râzând entuziasmată... Apoi, continuă să urmărească fascinată peisajul gonind odată cu mașina de lux, care adunase acum la bord toate visurile lor. Oare, aveau să se împlinească?!

Iarna îi găsi cu dorințele pe tâmpile și cu multe speranțe în suflet. Se apropia Crăciunul și, totuși, afară domnea o primăvară greu de deslușit.

— Vreau să-ți iau un cadou frumos de Crăciun, îi spuse Felix.

— Nu e nevoie, dragul meu. Eu am aflat deja că Moș Crăciun nu există... shhhhh...

Bărbatul râse, dar continuă:

— Nu! Vreau să-ți cumpăr ceva valoros, dar aș vrea să mergem împreună ca să nu greșesc...

Pe Clara o copleșea situația și simțea că el insistă să o înghesuie cu tot dinadinsul în tiparele

lui strâmte, cu multe cadouri scumpe. Astfel, după ce ar fi căpătat certitudinea că deține controlul total, ea simțea că nu era decât începutul sfârșitului.

El tânjea după siguranța pe care i-o ofereau banii, ea știa că nu trebuie să pice în această capcană, dacă își dorea ca această poveste de iubire să aibă un viitor. Era un moment important, fundamental în definirea principiilor pe baza cărora avea să funcționeze relația. Fiecare trebuia să decidă ce vrea cu adevărat și cum se poziționau unul față de celălalt.

În acea dimineață de decembrie, Calea Victoriei din București era inundată de o lumină blândă, fără nicio legătură cu data din calendar. Era weekend, iar strada părea cu atât mai stranie, cu cât era nefiresc de goală. Așa că Felix și Clara hotărâseră să facă o plimbare pe jos. Anabelle împingea cuminte un cărucior mare de păpuși, cu un coviltir amintind de landourile elegante pe care le puteai vedea odinioară, într-o altă epocă, pe aceeași stradă. Cei trei mergeau încet, învăluiți de soarele timpuriu. Clara și Felix la braț, iar Anabelle în fața lor uitându-se din când în când în urma ei, ca să se asigure că erau acolo. Clara acceptase invitația lui Felix la cumpărături, ca să nu mai dezlănțuie vreo ceartă furibundă, dar nu era foarte convinsă că va accepta un cadou exagerat. Luară la rând toate magazinele de lux. El, cu speranța că ea va suspina sau măcar va tresări când va vedea vreo bijuterie, o haină de blană sau vreun alt accesoriu scump. Ea, cu speranța că va reuși să aplaneze un conflict ce mocnea între ei. După ce parcurseseră jumătate de bulevard, Felix începu să se simtă ușor iritat, dându-și seama că iubita lui nu avea niciun gând să aleagă ceva. Zări magazinul de firmă, celebru pentru cele mai frumoase bijuterii și cele mai valoroase ceasuri din oraș. Acolo avea să găsească negreșit ceva care s-o bucure și s-o tenteze pe ea. Intrară, fiecare cu gândurile și speranțele sale.

— Uau, mami, ce strălucitoare sunt colierele astea! Sunt de prințese?, întrebă Anabelle.

Cei doi se amuzară de reacția fetei care strângea la piept bebelușul luat din cărucior. Izbucniră în râs chiar și vânzătorii serioși și eleganți.

Clarei îi sări în ochi ceva absolut fabulos: un ceas Hublot foarte deosebit, diferit față de standardele brandului ultracunoscut. Era delicat, destul de subțire și cu stil, gri și cu marginile teșite, singura trăsătură care amintea de marca respectivă. Felix îi surprinse privirea și înțelese că era fascinată:

— Ți place acest ceas?

Clara tresări când auzi în spatele ei vocea iubitului.

— Hmmm... așa și așa... își temperă femeia entuziasmul și întoarse discret eticheta cu zerouri amețitoare.

— Nu e nevoie să faci calcule. Doar să-ți placă...

Clara își exersă brusc matematica înțepenită și trase concluzia... 10.000 de euro... Îi scăzu, deodată, glicemia...

— Hai să-l încerci, ce spui?

— Nu, e ok. Doar ne uităm.

— Clara, nu-mi vine să cred că nu vezi nimic care să-ți placă în acest magazin...

— Nu, chiar nu văd... încercă femeia să-și ia o atitudine cât mai relaxată și mai convingătoare.

Nu-și permitea să cadă în capcana-clișeu a cadourilor scumpe și a unei colivii de aur. De aur, e adevărat, dar, totuși, o colivie...

Felix se uită lung la iubita sa și putea intui dincolo de atitudinea ei aparent relaxată, tensiunea și lupta care se dădea în ea între dorința de a avea un obiect rafinat și de preț și puterea de a pune limite clare în această relație.

— Nu-ți place nimic de aici, așadar?

— Nimic în mod deosebit, răspunse iubita lui uitându-se în continuare în jurul ei.

— Atunci ar trebui să le spui și domnilor vânzători aici prezenți că nu-ți place nimic din ce au dâșii în magazin.

— Vrei să fac asta?

— Da. Chiar vreau, întări Felix oscilând între a se amuza de încăpățânarea iubitei sale și a se enerva pentru refuzul ei dur.

Clara se întoarse zâmbitoare și caldă spre cei doi vânzători, care urmăreau un spectacol nemaivăzut de ei până acum:

— Nu-mi place nimic în mod deosebit din acest magazin, dar apreciez mult amabilitatea dumneavoastră și vă mulțumesc.

Apoi se întoarse la fel de zâmbitoare și formală către iubitul său:

— Mergem, dragule? S-a făcut târziu și Anabelle trebuie să mănânce în curând.

Cei trei ieșiră într-o liniște apăsătoare din magazinul de lux, lăsând în urma lor o întâmplare de pomină, pe care cu siguranță vânzătorii nu aveau să o uite prea curând.

Urmă o primăvară liniștită, cu multă muncă, dar și cu vacanțe scurte, furate prin weekenduri, ba la Roma, ba la Barcelona sau la munte. Cu Felix era un ritm frenetic, el se dovedea excesiv în multe privințe, iar Clara se străduia să îmbine relația cu el, cu Anabelle și naveta între multele case pe care le frecventa. Era prima oară când o integra pe fiica sa în viața de cuplu și asta necesita un consum de energie în plus.

Ca să consolideze această legătură, care se înfiripa între fetiță și bărbatul din viața ei, hotărâră să plece toți trei la Legoland, în Germania. După un zbor care decolase cu trei ore întârziere de la București, au ajuns la München seara târziu. Au închiriat o mașină sport, puternică și automată așa cum își dorise Felix și porniseră spre Günzburg. Ajunseră aproape în toiul nopții, rupți de oboseală,

se cazară la hotelul rezervat de Clara, undeva la marginea oraşului, în mijlocul unui câmp, vizavi de o benzinărie, dar foarte aproape de parcul de distracţii. Felix o bombăni puţin când văzu împrejurimile pentru că prefera să se cazeze în centrul oraşului unde mergea, însă hotelul de 5 stele măcar îi satisfăcea standardele. După ce se înţelesesă într-o engleză aproximativă cu băiatul de la recepţie, care le oferă cheia de la cameră, Anabelle adormi în drum spre pat, iar cei doi adulţi se gândiră cum să facă rost de ceva de mâncare. Fetiţa gustase ceva în avion şi prin aeroport, dar ei doi nu apucaseră să mănânce nimic. După mai multe încercări de a comanda ceva prin telefon în cameră, îşi dădură seama că Germania era într-adevăr ţara cu nişte reguli clare şi fără abateri, aşadar programul era unul strict, iar foamea lor îl depăşise fără îndoială. Uitându-se pe geam, Clara văzu benzinăria:

— Felix, ce-ar fi să dai o fugă până la benzinărie? Poate găseşti acolo ceva de mâncare, o salată...

— E o idee foarte bună, având în vedere că e şi singura, spuse Felix şi plecă plin de speranţe.

Clara intră în baie să facă un duş, dar nu apucă să se bucure prea mult de apa caldă şi relaxantă, că telefonul mobil sună:

— Adu-mi aminte să nu mai venim niciodată în această ţară!, se auzi sfârşită vocea lui Felix. Iubita mea, ăştia nu au decât cârnaţi, pâine şi nişte produse de patiserie sleite. Nu cred că avem ce mânca. Ceva idei?

Clara stătu câteva secunde pe gânduri, apoi râse de ce-i trecuse prin cap:

— Ia o sticlă de vin şi vino. Vinul conţine zahăr şi alcool. Ne va trece foamea şi petrecem şi o seară frumoasă. Întoarce-te în cameră ca să vezi ce am descoperit.

Femeia dădu la o parte perdeaua şi dincolo de fereastra înnoptată văzură o terasă. Deschiseră

geamul, săriră afară și întâlniră cerul plin de stele pe care îl puteai vedea numai la țară... Felix și Clara băură un pahar cu vin sub stelele acelea strălucitoare, în aerul curat al transparenței clare și adormiră îmbrățișați. A fost, probabil, una din cele mai frumoase seri petrecute împreună...

Urmară două zile de marș neîntrerupt prin parcul de distracții, practic, erau primit la intrare dimineața și ultimii clienți seara. Anabelle era în al nouălea cer. Alerga cât era ziua de lungă, nu obosea să se mire, să se entuziasmeze și să se bucure. Felix le lăsase și plecase să vadă niște mașini la o reprezentanță, apoi seara mâncaseră împreună în Günzburg. Era un orașel cochet, cu străzi pietruite, fântâni arteziene în centru și restaurante mici, cu mâncare gustoasă.

În ziua plecării, au vrut să viziteze și orașul München. Însă avură parte de o ploaie torențială care se abătuse asupra orașului aproape gol. Era o zi de duminică, iar străzile erau gri, ude și absolut pustii. Totuși, mai aveau mult până la ora decolării, așa că parcară mașina și porniră prin aerul umed ca să caute un restaurant. Găsiseră unul plin ochi, așa că așteptară aproape o oră ca să facă rost de o masă. Noroc că Anabelle se distra cu jucăriile de la Legoland, achiziționate cu generozitate de Felix, așa că trebuiseră să domolească doar nerăbdarea și foamea lor. După ce terminară de mâncat, hotărâră că cea mai bună decizie era să pornească spre mașină, chiar dacă mai aveau ore bune până la decolare. Mergând prin ploaia torențială, tot căutau cu privirea un magazin, un loc unde să mai facă o pauză de la ropotele nemiloase. Zăriră o lumină undeva ce părea un magazin. Asta, pentru că avea o vitrină. Destul de minimalistă și futuristă. Primul intra Felix, urmat de Clara care o ținea strâns de mână pe Anabelle. Locul părea pustiu, înăuntru se aflau o masă de epocă, din marmură masivă, și câteva fotolii foarte elegante, îmbrăcate în catifea vișinie. Nici nu își dădeau seama ce era exact acel

loc, dar avea o primă și importantă calitate: era deschis și le oferea un adăpost chiar somptuos pentru tunetele și trăsnetele de afară. Într-un colț, Felix zări un manechin bărbătesc cu un costum impecabil. Se apropie curios să vadă marca și materialul. Un bărbat nu foarte înalt, cu un ușor început de chelie, apărut brusc în spatele lor, li se adresă într-o engleză aproximativă:

— Vă pot ajuta cu ceva?

Felix se întoarse și cei doi bărbați se măsurară din cap până în picioare cu mare atenție. Între timp, Anabelle trânti din greșeală păpușa udă de la ploaie pe masa de marmură. Zgomotul provocat fu imediat urmat și de o apostrofare din partea Clarei:

— Anabelle, fii atentă, te rog!

Domnul tresări:

— Sunteți români?

— Și dvs. sunteți român?, exclamă și mai uimit Felix.

— Mathias Petrescu, spuse bărbatul și întinse mâna.

— Felix Paraschiv. Ele sunt Clara și Anabelle... familia mea, adăugă Felix și îi făcu cu ochiul fetei cârlionțate, care îl privea zâmbind. Apoi îi dădu un cot iubitei sale, ca pentru a marca momentul.

— Ce este aici? Vindeți costume?, întrebă Felix curios.

— Este atelierul meu de croitorie. Executăm costume bărbătești, dar și rochii pentru doamne. Este afacerea mea și a soției mele.

Și, de după o perdea ce lăsă să se vadă un depozit, apăru o femeie înaltă, suplă, extrem de frumoasă, și vizibil mai tânără decât soțul ei.

— Monica! Soția mea, o prezentă Mathias.

După restul de prezentări politicoase, Felix dori să afle povestea croitoriei de lux, situate chiar în centrul orașului München și deținute de un român.

— Eu am plecat acum mulți ani din România și, în timp, mi-am început afacerea cu haine aici.

Colaborez cu cele mai mari firme din lume, Scabal și Eton pentru bărbați și, de când a apărut Monica în viața mea, am adăugat timid și articole de damă.

— Faceți costume Scabal?

Clara recunosc în ochii lui Felix acea scânteie de neconfundat atunci când ceva îi capta atenția.

— Sigur. Sunt cel mai cunoscut croitor din München și nu numai. Dacă vreți, vă pot arăta ce am pe stoc.

— Da. Aș vrea. Îmi plac mult hainele de la Scabal. De Eton doar am auzit.

Mathias începu să scoată din spate cămăși, sacouri, ba chiar și niște rochii. În plus niște cataloage groase cu mostre de materiale pentru costume. Felix era ca un copil în parcul de distracții. Studia fiecare piesă cu atenție și bucurie.

— Ce mărime purtați? întrebă croitorul.

Felix se uită în oglindă zâmbind și răspunse:

— Nu știu. Acum o vreme cântăream cu 50 kg mai mult. Încă nu m-am obișnuit cu noile dimensiuni.

Mathias nu apucă bine să schițeze reacția de uimire amestecată cu admirație, că se auzi clar și tare vocea Clarei:

— Anabelle, nu pune mâna pe rochii. Acestea nu sunt jucării...

Fetița încremeni la auzul vocii mamei sale, însă Monica începu să râdă și se apropie de Anabelle, care se uita în jur panicată ca să estimeze daunele provocate.

— Vrei să vii cu mine în depozit, să alegem niște materiale pentru păpușile tale?

Anabelle primi scurt încuviințarea mamei sale cu o mișcare lejeră din cap, însoțită de un zâmbet de încurajare și porni după femeia înaltă și zveltă. Felix probă mai multe cămăși, unele elegante, cu revere ample și croială dreaptă, altele cambrate și casual. Și, de fiecare dată, căuta cu privirea aprobarea iubitei sale sau, mai bine zis, a părerii

oneste, care îl echilibra și îl ajuta să se poziționeze corect în lume.

După vreo două ore, mii de euro cheltuite și două plase de haine împachetate cu grijă, Felix, Clara și Anabelle ieșiră în ploaia care părea mai blândă acum. Fetița cu ochi de cer ducea mândră în mână păpușa ei, îmbrăcată în mătăsuri scumpe, cu o trenă lungă și elegantă.

După ce s-au întors de la Legoland, au hotărât să locuiască o vreme la ea în apartament, unde să stea toți trei. Însă el, frustrat că trebuia să plece în fiecare dimineață acasă, să se îmbrace în costum pentru a ajunge la timp la serviciu, devenea ușor iritat. În oricare dintre situații era complicat, când pentru o parte, când pentru cealaltă. Însă, serile erau plăcute în trei, cu râsete, baia fetei apoi momentul de „Noapte bună”, în care fiecare povestea ce a făcut în ziua respectivă. În weekenduri însă o lăsau pe Anabelle cu bunicii și mai evadau. Clara era conștientă de nevoia lui de ieșiri și de distracții care făcuseră parte dintotdeauna din viața lui. Așa că, valsa între lumi și nevoi și era fericită de o familie ce părea că se întrupează timid și fragil, însă, chiar și așa, începea să capete contur și realitate.

Vara adăugă în viața lor un alt oraș, încă o casă și pe fiica lui Felix, Greta. Venise vremea să întregască tabloul relației lor complicate. Dar și norii aveau să se adune deasupra poveștii lor fragile.

VILA

Un oraș de provincie din România. O dimineață de sâmbătă. Bolidul de lux al lui Felix unduia priceput pe străduțele înguste care străjuiau centrul. Vila, în forme futuriste, se înălța singulară între casele bătrânești de pe stradă. Cu atât mai semeață, mai impunătoare și mai opulentă se distingea în cartierul central, dar îmbătrânit al orașului de provincie, care acum încerca să renască încet-încet. Limuzina opri în fața casei la dungă, exact între cei doi copaci către străjuiau intrarea.

— Nu bagi mașina în garaj?, întreabă Clara zărind un ditamai avertismentul pe gard: „Nu parcați! Garaj!”

— Nu! Nu o duc în garaj!. Să știe lumea că am venit și că sunt în oraș, răspunse Felix.

Bărbatul avea un mod aparte de a epata, uneori o naivitate exagerată și un mod copilăresc, care intrau în conflict cu abilitățile sale manageriale sclipitoare. Clara își înecă un zâmbet și se dădu jos din mașină. Ridică privirea, ca să evalueze corect situația. Dincolo de gardul solid de beton, care ascundea, proteja, dar în același timp completa comoara din spatele său, se înălța o construcție monolit, ca un cub rubik. Anabelle bătea cu mânuțele grăsuțe în geamul mașinii, semn al nerăbdării sale. Clara îi deschise portiera setată să se poată debloca doar din afară și fetița sări chiuind după drumul lung și obositor. Felix scoase cheile din buzunarul portierei și deschise poarta. Curtea nu era mare, dar, evident, bine îngrijită. O cărare de piatră ducea în spatele casei, la cealaltă intrare și era străjuită de flori colorate și aranjate într-un model armonios. Scările de marmură duceau la ușa solidă pe care era lipit un sticker: „Acest imobil este sub pază firmei BGS!”.

— Este adevărat ce scrie aici?

Felix zâmbi mândru:

— Da. Dacă nu tastezi codul corect după ce deschizi ușa, în câteva minute sună să vadă dacă totul e ok, apoi în alte 7–10 minute sunt aici.

Anabelle se uita mirată când la mama ei, când la bărbatul care îi popula de câțva timp lumea...

— Mami, cine vine?

— Nu vine, mami, nimeni! Doar niște domni drăguți în caz că am avea nevoie de ei... Dar, stai liniștită, nu e nicio problemă.

Felix descuie ușa, tastă codul și, după sunetele care îi confirmau corectitudinea parolei, intrară. Holul era cât un teren de fotbal și lăsa să se întrevadă în plan secund alte spații imense. Pereții erau capitonati cu mahon, totul era masiv și dădea impresia de greu. Era elegantă atmosfera și foarte apăsătoare, ca și cum te-ai pregăti să trăiești și să înnoptezi într-un muzeu. Parchetul era unul masiv desigur, în ton cu restul nuanțelor de pe pereți și ale draperiilor grele de catifea grenă. Din holul imens se vedea scara care ducea la etaj, și, la parter, intrarea în bucătăria deschisă și alta către sufrageria somptuoasă. Candelabre. Canapele albe de piele. O masă lungă de lemn și scaune. O plasmă imensă lipită pe un perete. Un șemineu funcțional și niște tablouri deasupra. Din nou o scară. În jos, de data aceasta. Clara coborî neștiind unde duce. Nimeri în garaj, un spațiu mare pentru două mașini, ocupat de tot felul de acareturi. Apoi, din garaj, trecu într-un spațiu imens. Totul aici se măsura în dimensiuni ce depășeau media.

— Mamiiii, unde ești???, se auzi Anabelle din urmă alergând.

— Aici, jos, iubita mea! În... cum să zic... în altă bucătărie... cred...

Și Clara privi roată încăperea: două aragaze profesionale, ca de restaurant, o altă masă lungă și un șemineu, lângă care o stivă generoasă de lemne demonstra clar că fusese folosit. Geamuri mari lăsau să se vadă grădina: un petec de pământ cu

gazon, o bordură de trandafiri și câțiva copăcei firavi. Felix le găsi în grădină:

— Cum ți se pare casa mea?

Clara căută cel mai bun termen pentru a defini exact dimensiunea:

— Cum să spun?... Mare?

— Hai să vezi și etajul!

Anabelle și Clara urcară toate scările. Și pe cele care duceau la parter, apoi pe cele care duceau la dormitoare. Sus le întâmpină un hol. Mare. Cum altfel? Apoi, de-o parte și de alta, două dormitoare. Unul cu baie inclusă, al Gretei, fiica lui Felix, celălalt al lui. Cu un dressing divin, enorm. Și cu o baie generoasă cu duș, cadă și două chiuvete. Felix urmărea reacțiile iubitei lui cu mare atenție și bucurie, tot căutând să-i zărească încântarea. Clara era într-adevăr impresionată de eleganța, grandoarea și valoarea vilei lui Felix. Dar și oarecum mirată de spațiile largi, mult prea largi și perfect inutile. Era o casă spațioasă, luminoasă, construită cu materiale scumpe și de calitate, însă Clara se gândea de exemplu unde va dormi Anabelle la noapte. Adică, lipsa unei camere în plus pentru eventuali oaspeți, o puneă serios pe gânduri.

— Și, dacă vin prieteni pe la tine... încercă ea să închege o întrebare care îi stătea pe suflet, dar parcă nu voia să fie atât de directă încât să strice magia momentului, pe care vedea că Felix îl savura cu mândrie.

— Avem destul loc de petreceri, iubita mea! La demisol facem multe mese cu câți prieteni vrei!

— Dar dacă cineva ar vrea să rămână peste noapte?

— Să rămână peste noapte? De ce? La hotelul din capătul străzii, dragostea mea. Nu la mine acasă.

Văzând că probabil era prea subtilă, Clara îndrăzni să pună punctul pe i:

— Dar pe Anabelle unde o culcăm?

Felix își dădu brusc seama unde voia să ajungă iubita lui cu discuția:

— Da. M-am gândit și eu la asta. Ziceam să doarmă în aceeași cameră cu Greta. Să o împartă.

Anabelle își privi mama curioasă, ca să afle verdictul și din partea ei.

— Nu, Felix. Nu e ok. Greta e mare, are deja viața ei, programul ei. Nu poate dormi cu o fetiță de 6 ani.

Felix o privi pe-aia mică zâmbind:

— Stai liniștită, draga mea. Greta te va plăcea mult, vei vedea, și vă veți înțelege de minune, nu îți face griji. Tot ce e al ei e și al tău.

Anabelle îl privi bucuroasă și pe chipul său se putea citi fericirea de a fi parte din ceva. Ca de exemplu, dintr-o familie.

— Anabelle, nu e chiar așa...

Felix o fulgeră cu privirea.

— Draga mea, trebuie să respectăm lucrurile celorlalți, așadar și camera Gretei, iar tu nu ai de ce să intri acolo fără acordul ei. Sau să iei ceva fără să ceri voie! Sau să crezi că ai dreptul la lucrurile ei, explică răbdătoare Clara.

— Hai să vedem unde vrea Anabelle să doarmă!, detensionă Felix atmosfera. Ce zici, Anabelle, dormi aici în holul ăsta dintre cele două dormitoare? O să îți cumpăr azi un pătuț tare frumos. Și dacă îți va plăcea, facem o cameră aici pentru tine... ridicăm niște pereți, îi colorăm frumos și vei avea un loc numai al tău.

Fetița cârlionțată o privi pe Clara și îi făcu un semn discret. Apoi îi șopti la ureche:

— Mami, pot dormi cu voi?

Felix auzi întrebarea și se înmuie tot.

— Sigur că poate să doarmă cu noi!

— Nu cred că e indicat să doarmă chiar cu noi! Dar pentru început poate dormi în aceeași cameră cu noi în patul acela promis de tine. Deși știu că, din păcate, nu vom mai putea schimba prea multe după.

Trei ore mai târziu, Clara, Anabelle și Felix priveau mândri dormitorul tapetat în mătăsuri, cu patul matrimonial în centru și patul pliant de o persoană așezat perpendicular. Într-o casă imensă, elegantă și foarte bogată, urmau să doarmă toți trei înghesuiți ca în debara. Oare își dădeau seama de ironia subtilă a sortii?

FIICA

Nu trecu mult timp și răsună ușa masivă de la intrare.

— Tati, ești acasă? se auzi un glas mîeros de fetiță.

Felix tresări emoționat și își duse degetul la buze, uitându-se la Anabelle:

— E Greta!

Apoi, o luă de mână pe fetița cărlionțată și, urmați de Clara, coborâră la parter. În fața lor apărură o tânără nu foarte înaltă, cu părul de culoarea nisipului, lung și drept, cu pielea albă și ochi mari, albaștri. Era aproape privirea lui Anabelle, o privire albastră pentru care, de multe ori, oamenii îl considerau de la sine înțeles pe Felix tatăl ei natural. Greta semăna izbitor cu Anabelle și astea erau vești excelente pentru armonizarea unei familii. Fata se apropie:

— Bună, eu sunt Greta!

— Anabelle, răspunse fetița cu ochii parcă mai mari decât de obicei.

Apoi își privi tatăl și flutură încet din genele lungi:

— Tati, îmi dai și mie niște bani? Ies cu fetele diseară să mâncăm în oraș și să bem un suc!

— Sigur, Greta. Dar știi regula. Răspunzi la orice oră la telefon și la ora 23 ești acasă.

Cu o tentă ușoară de suficiență adolescentină, fata dădu aproape imperceptibil ochii peste cap, însă își înăbuși la timp reacția.

— Da, tati. Așa fac. Anabelle, vrei să-mi vezi camera?

— Siiiiiiigur!!! ropoti glasul cristalin al copilului care și țâșni pe scări în sus, încât niciunul dintre adulți nu reuși să o urmeze. Din capătul scării țipă fericită:

— Uite, Greta, ce pot face eu!

Și alunecă pe treptele capitonate, ca pe un derdeluș.

— Uuuuuuuuuuuuuuu!!!!

Clara zâmbi. În sfârșit casa somptuoasă și rece ca un muzeu își găsisese viața și glasul. De abia acum pereții vilei și spațiul acela grandoman începeau să capete amintiri.

MAMA LUI

— Clara, trebuie să mergem până la mama să luăm mâncarea. Mi-a făcut supă și grătar.

Cuvintele sunară atât de banal și profund mămos, încât femeia schiță fără să vrea un zâmbet. Îl mască însă repede într-un semn de aprobare și porniră toți trei către mașină.

Blocul se afla, bineînțeles, în centru. Unde altundeva ar fi putut să locuiască mama lui? Blocul vechi, cu 4 etaje, nu avea lift, așa că urcară pe scări până la ultimul. Felix apăsă clanța ușii de la intrare, care se dovedi descuiată și intrară într-un hol mic. Un miros de stătut și de vechi le inunda nărilor. Anabelle se strâmbă, dar cotul primit de la mama sa o făcu să-și îndrepte spatele și conduita.

— Mamă?, întrebă Felix agasat că femeia nu îl aștepta la intrare așa cum își închipuise.

Clara privi în jur. Era un apartament care parcă se oprise împietrit în timp, cândva demult și totul, mobila veche, pereții scorjiți și canapelele aduceau aminte de altă epocă și rămăseseră undeva, departe marcate de un anume moment al destinului.

— Mama nu a vrut să renovăm nimic după moartea tatei... șopti Felix încercând să explice situația, în fața mirării vădite a celor două.

Ușa bucătăriei se deschise cu un scârțâit sonor și în prag apără o siluetă. O femeie scundă, plinuță, cu părul alb ca neaua și tuns până la baza gâtului. Avea apariția și aparența bunicii din povești sau din reclamele la untdelemn.

— Bună ziua, Felix! Ai venit!

— Da. Noroc că era ușa deschisă, că altfel nu auzeai! Uite, mamă, ea e Clara. Și ea e minunăția de Anabelle.

Femeia o măsură din cap până în tălpi pe Clara, care se simți scanată și examinată mai abitir ca la casa de marcat.

— Bine ai venit, draga mea! Mă bucur să te cunosc, spuse mama lui Felix și se apropie să o sărute.

Însă Clara simți ceva nedefinit ca o răceală, ca o amenințare fină, dar se hotărî să creadă că doar i s-a părut și că totul era din cauza emoției. Femeia o sărută și pe Anabelle și le pofți în bucătărioara mică și inundată de căldura cuptorului.

— Hai, luați loc. Făceam maioneză pentru salata bouef. Știi, eu o fac cu mâna, nu folosesc mixerul. Așa să faci și tu dacă vrei să obții o maioneză sănătoasă.

Clara tăcu, pentru că nu voia s-o impresioneze negativ din prima și să-i destăinuie faptul că ei nu-i plăcea să gătească, nu se pricepea și nici nu avea vreun fel de înclinație către așa ceva. Preferă să zâmbească recunoscătoare pentru sfatul neprețuit și să tacă.

— Mamă, n-avem timp să stăm, interveni Felix care nu avea multă răbdare în general, iar acum, în plus, simțea că iubita lui se află oarecum la ananghie și dorea să o salveze de la discuția culinară, care se putea dovedi letală. Am venit să iau mâncarea și să le cunoști pe Clara și pe Anabelle. Te așteptăm mâine pe la mine, la vilă, la un grătar, ca să stăm la palavre. Ai împachetat, sper, ce ai să ne dai.

Femeia, roșie la față de la căldura inumană din bucătărie, dar și de la efortul de a se mișca repede spre a-și satisface fiul, se uită în jur ca să se organizeze cât mai eficient. Într-un colț al bucătăriei erau niște plase de rafie, aranjate cu grijă.

— Uite! Acolo!

Felix se uită în plasele indicate de mama sa și se cruci:

— Ai lăsat supa în oală? Dacă mi se varsă în mașina de o sută de mii de euro, o să regret că nu m-am dus la cârciumă!

— Mamă, era prea caldă. Dar dacă ai puțină răbdare, pun supa imediat în borcane.

— Păi, nu știai, dom'le, că vin?

— Știam, dar acum am terminat-o de făcut. Am zis să fie cât mai proaspătă pentru fiul meu. Dar am greșit, se vede treaba, zise cu un ton tăios privindu-și băiatul pe deasupra ochelarilor.

Clarei îi era din ce în ce mai limpede că nu i se păruse mai devreme și că era puțin crivăț în dulceața primirii. Așa că se gândi să fie de folos și-l înghionti pe Felix cu scopul de a-l tempera. În fond, era o femeie bătrână care se străduia să-și facă, în felul său și după puterile sale, fiul fericit.

— Doamnă, vă ajut eu să punem ciorba în borcane!

— Stai liniștită, draga mea, am un fiu tare nerăbdător, sper ca măcar tu să știi să-l mai calmezi.

Clara își înghiți cuvintele ca să contracareze situația și așteptă docilă finalizarea operațiunii de trecere a supei din oală în borcanele bine închise. În drum spre mașină, cu mâinile pline de plase de rafie, femeia simți nevoia să puncteze:

— Felix, fii și tu mai înțelegător cu mama ta. A muncit toată ziua ca să-ți facă de mâncare. Cred că merita un mulțumesc!

— Stai liniștită, că mama are tot ce-i trebuie, nu-i lipsește absolut nimic și asta datorită mie.

— Banii, din nou. Tu crezi că totul se poate cumpăra pe lumea asta?

— Normal că da. Fiecare om are un preț, mai mic sau mai mare. Nu există altfel. Iar eu, care am bani, sunt cel care dictează și dețin puterea și controlul. Pe de altă parte, să știi că mama contează mult în viața mea. De multe ori mă cert cu ea, dar mereu ajung la concluzia că are dreptate și de multe ori fac cum zice ea. De aceea, ai grijă, te rog, încearcă să ai o relație cât mai bună cu ea, nu știu ce m-aș face dacă ea nu ar fi de acord cu iubirea noastră... Știi, în prima vacanță pe care am

făcut-o noi împreună în Sicilia, mi-a zis: „Ia bani mulți la tine, ca să-i faci fetei un cadou frumos!”. Și pentru mine asta a fost un semn foarte bun, că tu meriți mult, așa cum credeam și eu.

Clara ar fi trebuit să se simtă flatată, probabil, dar nu simțea decât o durere de cap și o îngrijorare, pe măsură ce puzzle-ul se contura din ce în ce mai bine. Acum descoperea și cealaltă față a bărbatului de care se îndrăgostise și înțelegea mai multe despre viața lui, cu tot ce însemna el.

Seara, au petrecut-o acasă. Foarte neobișnuit pentru Felix, înțelese Clara chiar de la el:

— De-ar ști prietenii mei că eu vineri seara stau acasă, cred că ar râde de mine sau ar zice că m-am îmbolnăvit, comentă bărbatul întins pe canapea, având în brațe femeia iubită, în timp ce Anabelle își îmbrăca păpușile pe covor, alături de ei. Greta era în oraș cu prietenele ei.

— Dar trebuie să recunosc că e chiar plăcut. Tu mă faci să mă simt acasă, mai adăugă Felix sărutându-și partenera.

Clara știa că viața lui fusese o haiducie și o petrecere continuă și se bucura că acum descoperea liniștea unui cămin.

— Mâine avem musafiri, spuse Felix. Vin mama, sora mea și mulți prieteni.

— Sigur! Vom organiza un grătar și toți ne vom simți bine, îi răspunse ea sărutându-l apăsător.

Și, parcă, în acel moment, acolo, în îmbrățișarea lui, femeii i se părea imposibil ca pentru ei, în viitor, să vină altceva decât fericirea.

Sâmbătă dimineața, Clara deschise ochii și prima imagine a fost cea a ferestrelor imense care lăsau să intre în cameră lumina timidă a zorilor. Cristalele lustrei împărțeau multe luminițe și reflexii pe pereți și pe parchet. Lângă fereastra luminată, în pătuțul pliant, Anabelle naviga în vise și pe chipul ei îngeresc se putea citi inocența fericirii. Clara întoarse încet capul ca să nu-l trezească pe Felix. Bărbatul acela puternic și

încăpățânat părea așa de liniștit și era atât de drag acum, inundat de razele dimineții și ea nu se putu abține să nu-l mângâie, ca și cum s-ar fi grăbit să se bucure de priveliștea respirației sale regulate. Felix deschise ochii albaștri și privirea i se umplu de fericire când o zări pe Clara:

— Iubita mea...

Astfel de dimineți sincere și liniștite, în care erau doar ei doi și iubirea lor, fără graba ceasului deșteptător, departe de toate realitățile, casele, orașele și responsabilitățile din viața de zi cu zi erau rare. De aceea, știau să le prețuiască și astfel de momente îi încărcau, ca să poată face față tuturor complicațiilor din traiul lor cotidian.

Ziua continuă într-un ritm alert, se grăbeau să termine toate pregătirile pentru petrecerea de după-amiază, eveniment care marca și intrarea oficială a Clarei în comunitatea mică a orașului de provincie, unde Felix era foarte cunoscut. Însă ea alege să nu se gândească prea mult la importanța momentului și să se relaxeze, astfel încât să fie cât mai naturală și mai firească. Până la urmă, nu trebuia să demonstreze nimănui nimic. Sau, cel puțin, așa credea ea că stăteau lucrurile.

Demisolul vilei deveni neîncăpător. Dintr-un grătar banal cum se anunțase, se treziră deodată în mijlocul unui adevărat eveniment monden local, pentru că oamenii erau curioși să vadă cum arăta, cine era iubita de la București, vedeta vezi-Doamne, care îi furase inima, liniștea și îi acaparase viața unuia dintre cei mai râvniți bărbați autohtoni. Clara se comportă civilizat, ușor reținut în fața valului de curiozitate, își monitoriză constant fiica să nu simtă și ea presiunea ce se crease, ba chiar surprinse la un moment dat un schimb de replici, urmat de priviri fugitive între câteva „prietene” și mama lui Felix. Le observă în treacăt, dar nu le dădu importanță, considerând că mama lui avea discernământul necesar și bucuria

de a-și vedea fiul fericit, lucru care spera să conteze în primul rând.

Seara se încheie târziu, cu multă mâncare, băutură și multă oboseală pentru Clara. Felix era încântat de reacția prietenilor săi care îl invidiau pe capete pentru „noua achiziție” prețioasă, ceea ce nu se putea spune și despre femei, care își exprimaseră părerea că nu va dura, deci și invidia pentru cuplul care părea desprins din povești. Ea, frumoasă, inteligentă și aproape vedetă! El, bogat, acum slab și foarte în formă! Ei, foarte îndrăgostiți!

Sau cine știe... asta mai puțin văzuseră sau mai puțin conta în mica lor lume de provincie unde bârfele erau la ordinea zilei...

OPERAȚIA

Felix nu răspunse la telefon când Clara îl sună insistent. Așa că femeia se urcă în mașină și porni spre centrul Bucureștiului. Îl găsi pe iubitul ei în sufragerie, pe jos, căutând de zor printre acte.

— De ce nu-mi răspunzi la telefon?, întrebă nervoasă femeia, proțăpindu-se în fața lui.

Felix îi evită privirea, cătrănit și total schimbat față de cum îl știa ea. Nu era tradiționalul răsfăț pe care îl mai întâlnise pe parcursul relației lor și din cauza căruia se mai certau uneori. Realiza că era ceva cu adevărat serios. Se așeză lângă el și încercă să-și dea seama ce erau hârtiile din jurul lui. Bărbatul era cu adevărat căzut în sine, foarte supărat și preocupat. Ea îl mângâie cu multă răbdare și tandrețe:

— Ce s-a întâmplat? Îmi spui?

Se vedea pe chipul său că făcea eforturi să comunice, însă îi era foarte greu.

— Uite, eu am mai avut niște probleme de sănătate în trecut și acum mi-au revenit, iar de data asta, cred că mult mai rău decât înainte.

— Ce s-a întâmplat? Ce ai?

— Nu pot să vorbesc așa ceva cu tine...

Mintea Clarei imagina deja o grămadă de scenarii, se gândea la cele mai rele lucruri din lume, deși știa că iubitul ei își făcuse o mulțime de analize atunci când slăbise sub îndrumarea unor specialiști nutriționiști, care îl evaluaseră pe toate părțile. Oare despre ce era vorba acum?

Bărbatul din fața ei se tot fâțâia pe covorul pufos și încerca să-și găsească astfel cuvintele.

— Uite, cred că nu e ceva grav, dar ar putea deveni. Am o piele foarte sensibilă și, când eram mic, am avut un fir de păr crescut în obraz și ai mei m-au dus să mi-l scoată chirurgical... Încă mai am semnul pe față. Acum, însă, am aceeași problemă într-o zonă mai delicată.

Clara încercă să-l încurajeze din priviri, că nu e nimic în neregulă și că astfel de probleme își găsesc rezolvarea în doi...

— Exact pe unde, așa?

— Nu-ți arăt în niciun caz... preîntâmpină Felix orice asalt sau încercare a iubitei sale... Trebuie să plec acasă la mine, la mama, în plus acolo e un chirurg care l-a operat pe tata și în care am încredere...

— Stai așa... tu vrei să conduci 300 de km ca să te vadă un doctor? Nu vrei mai bine să mergem aici, în București, la un specialist? Și hotărâm apoi ce e de făcut...

— Ce-ți pasă ție? Tu mă duci oriunde, pentru că te doare în cot de mine... izbucni el nervos.

Clara își dădea seama că atitudinea nepotrivită a iubitului ei era declanșată de frustrările și durerile pe care le avea, dar mai ales de ipohondria lui caracteristică. Respiră adânc, se concentrează să-și adune toată răbdarea de care era capabilă ca să poată gestiona situația. Felix nu vru să-i arate exact despre ce era vorba, în plus, spre seară, starea lui se înrăutăți. Atât fizic, dar mai ales psihic. Încolăcit pe canapea de durere și puțin febril din cauza infecției, bărbatul se apropia cu pași repezi de o stare de disperare, care pe Clara deja o îngrijora și o făcea să ia măsuri. Și încă repede. După o discuție la telefon cu mama lui și o alta cu chirurgul de provincie, luă o decizie. Mai bine spus, el luă o decizie.

— Măine dimineață mă așteaptă chirurgul la spital. Este de gardă și la 8 trebuie să mă vadă.

Clara își dădu seama că nu era altceva de făcut. Cel puțin nu din punctul lui de vedere. Așa că se conformă.

— Vrei să plecăm în seara asta sau mâine dimineață devreme?

Felix o privi și fu prima oară de la izbucnirea problemei când apăru o sclipire de tandrețe în priviri.

— Iubita mea, iartă-mă, știu că sunt imposibil în astfel de momente...

— E ok, înțeleg... Având în vedere că ești în suferință, înțeleg... sau cel puțin încerc...

— Ok. Crezi că poți să conduci tu? Nu cred că sunt capabil. Sper ca măcar să fiu în stare să stau în dreapta.

— Nu vrei să mergem cu mașina mea? Mi-ar fi mai ușor...

— Exclus. Ești iubita mea și eu am încredere să te las să conduci mașina mea. Ba, chiar îmi face plăcere... Iubita mea frumoasă la volan, la înălțime, deasupra tuturor, într-o mașină de lux...

— Sau nu vrei să fii văzut la tine în oraș decât în mașina ta de lux...

— Da, și asta printre altele, zâmbi Felix. Mă cunoști din ce în ce mai bine, draga mea.

Clara se feliicită în gând pentru perspicacitate și respiră adânc:

— Ok. Conduc eu și mergem cu mașina ta. Când plecăm?

— Hai să dormim puțin și plecăm mâine în zori, devreme, la 4.

Zorii îi prinseră pe autostradă. Felix se ghemuise tot de durere. Nu putea sta în fund, pentru că în acea zonă se afla abcesul, așa că dăduseră pe spate scaunul de piele confortabil al mașinii de lux. Dar, cu toate acestea, Felix încă găsea puterea să o critice din dreapta pe iubita sa aflată la volan:

— Mergi de parcă te plimbi. Bagă piciorul în accelerație, fir-ar a naibii de treabă! Ce o să zică ăștia din trafic??? Mergi cu o mașină puternică de parcă ai conduce un Trabant.

Clara i-ar fi zis câteva lucruri destul de tăioase și dure ca de exemplu: „Conduc ca să-ți salvez ție fundul! La propriu!” Sau „Nu te mai purta ca un copil răsfățat!”. Dar tot ce prefera să spună cu voce tare era:

— Nu îl ucide acum. E în suferință. Nu îl da jos din mașină, deși ar merita pe deplin!

La auzul acestor cuvinte, el izbucni în râs și astfel atmosfera se mai detensionă fără ceartă. Felix plăti generos portarul de la spital, astfel încât să îi lase să parcheze chiar la intrare. Apoi urmă o ceartă scurtă legată de cum parcase Clara mașina, dacă era sau nu la dungă și, deși suferind și îngrijorat, Felix, cu ultimele puteri, verifică din toate unghiurile dacă mașina lui prețioasă se află cumva în vreun pericol. Clara îl așteptă răbdătoare să termine de cercetat situația și, după ce se declară mulțumit, porniră pe scări spre etajul al treilea, unde era chirurgia.

Doctorul era șeful clinicii de chirurgie din cadrul spitalului și îi întâmpină la ușa cabinetului său. Era un bărbat bondoc, rotofei, roșu la față, nu știa exact dacă tocmai se dăduse jos de pe banda de alergat sau pur și simplu „pleznea de sănătate”...

— Bună ziua, domnule Paraschiv! Ce ați pățit?

— Bună ziua, domnule doctor! Cred că ceva destul de serios...

— Haideti să vedem despre ce e vorba!

Doctorul se uită întrebător spre femeia care-l însoțea pe pacient, iar Felix se grăbi să îndrepte situația.

— Ea este Clara, iubita mea.

Doctorul o salută și intrară toți trei în cabinet. Cu mânușile de unică folosință în mâini, medicul îi invită pe patul de consultații. Felix cu greu se conformă, pentru că simțea că rușinea îi paraliza corpul. Și nu atât față de chirurg, care era obișnuit cu imaginile de acest fel, cât mai ales față de femeia iubită, pentru care nu putea să apară altfel decât bărbatul îngrijit și ferchezuit mereu. Își lăsă pantalonii în vine și se așeză pe burtă pe patul de spital. Chirurgul se apropie și începu să analizeze serios situația. Clara icni la vederea furunculului, dar mască totul cu grijă, ca să nu-și pună iubitul

într-o situație delicată. De-abia acum înțelegea de ce el nu dorise să îi arate problema. Însă femeia se gândi că un lucru important era, fără îndoială, să îi stea aproape. Excrescența tare și purulentă de pe pielea bărbatului era vizibilă și destul de elocventă pentru gravitate, așa că, fără să stea prea mult pe gânduri, chirurgul dădu verdictul:

— Trebuie operat!

Felix oftă. Nu putea nega că îi era frică, însă, pe de altă parte, știa că numai așa putea rezolva infecția și durerile înfiorătoare.

A doua zi, în zori, după o noapte în care încercaseră să doarmă cât de cât, ca să fie odihniți pentru ziua grea care îi aștepta, Clara îl duse la spital pe Felix, asistă la pregătirile pentru intervenția chirurgicală și îl conduse până la intrarea în blocul operator, încurajându-l încontinuu. Ușile batante se închiseră în urma târgii și, pentru femeia rămasă pe holul insalubru al spitalului de provincie, începu așteptarea.

După operație, aflat deja în salon, Felix deschise ochii și zări chipul iubitei sale lângă el. Imaginea aceasta nu avea s-o uite niciodată, pentru că o asimila mereu cu senzația plăcută de a fi împreună și în siguranță.

— Cum te simți?

— Amorțit, oarecum... răspunse bărbatul încercând să se miște.

— Nu cred că e o idee bună să te miști, îl mângâie ea.

— Ai vorbit cu medicul? Cum a decurs operația?

— Da. Am vorbit imediat după ce a ieșit. Totul a decurs perfect. Am înțeles însă că a trebuit să taie o bucată consistentă de carne ca să elimine toată infecția și ca să nu mai existe posibilitatea să se refacă vreodată...

— Aoleu... și, instinctiv, Felix duse mâna în zona operată.

— Ești pansat, îți dai seama... Doctorul crede că urmează o perioadă de refacere de vreo 3 luni până când va crește la loc carnea lipsă și se va închide rana...

— Trei luni??? Nu cred... exagerezi tu...

Clara ridică din umeri și privi pe geam atmosfera sumbră de afară. Veneau vremuri complicate și ea deja știa asta...

Sala de pansamente era o cameră cu pereții scorjiți și înnegriți de timp, cu câteva paturi insalubre, cu saltele denivelate. Felix apăru în pragul salonului șchiopătând ușor. Trecuseră deja trei zile de la intervenție și trebuia să se întoarcă la București. Clara îl sprijinea cu multă blândețe și calm. Chirurgul o rugase să fie și ea prezentă la ultimul pansament înainte de externare, ca să vadă care este procedura și, la o adică, să se poată descurca și singură acasă, dacă va fi necesar. O asistentă grăbită îi invită pe unul dintre paturile dejghinate ale spitalului de provincie, nu înainte de a întinde deasupra o folie de unică folosință găsită cu greu într-unul dintre sertarele biroului. Asta, ca răspuns la privirea speriată a lui Felix, care rămăsese în picioare, drept și împietrit în mijlocul camerei.

Doctorul apăru cu zâmbetul său etern optimist și obrajii bucălați:

— Bună dimineata, copii! Cum ne simțim astăzi?

— Bine, răspunse Clara cu o voce optimistă, care se potrivea perfect cu veselia proverbială a doctorului, dar și pentru că voia să mascheze în fața iubitului starea tensionată. Nu văzuse până acum rana și nu știa la ce să se aștepte. Felix o privi încruntat. Ce o fi apucat-o tocmai acum veselia asta absurdă când el suferea atât?

— Sunteți gata, domnișoară, să învățați tainele pansatului?

— Da, sigur, răspunse Clara concentrată.

Oricum, era conștientă că, pentru ea, în acea situație, nu exista posibilitatea să nu fie pregătită... Ca de fapt, în toată viața ei...

Chirurgul îi oferă o pereche de mănuși chirurgicale și o invită lângă el. Tifonul se desprinsese ușor de pe rana proaspătă și carnea se crăpă în fața ochilor ei fără nicio pudoare. Felix, întins pe burtă, icni de durere, iar Clara își ținu respirația ca și cum asta ar fi ajutat-o să reprime starea de vomă care îi inundase pieptul. Respiră adânc și ascultă docilă sfaturile doctorului:

— E foarte important să cureți rana cu betadină și fașă sterilă. Cu grijă. Este esențial să nu se infecteze. Deschizi ușor rana, nu o lași să se lipească... trebuie să așteptăm să îi crească la loc carnea dinăuntru.

Clara simțea broboane de transpirație pe șira spinării și cum îi creștea pulsul. Îi tremurau mâinile, dar precizia mișcărilor era foarte bună, iar doctorul remarcă asta încântat.

— Domnule, iubita ta este foarte talentată... chiar se pricepe...

În drumul spre București, care dură trei ore, Felix dormi puțin și Clara era bucuroasă că nu mai beneficia de tratamentul plin de urlete și reproșuri la adresa modului în care conducea... Ajunseră în apartamentul luxos al lui Felix undeva spre miezul nopții și Clara îl ajută să se dezbrace. Îl mângâie până când îi simți respirația regulată, care îi demonstra că adormise. Deși trebuia să se trezească devreme ca să plece la serviciu, femeia nu avea niciun chef să doarmă. Ieși pe balconul care îi oferea o priveliște superbă asupra întregului oraș luminat la ora aceea târzie din noapte. Nu fumase aproape niciodată în viața ei, dar acum chiar simțea nevoia. Scotoci prin buzunarele lui Felix și găsi pachetul cu desene odioase, menite să te țină departe de acest viciu. Mulțumi în gând viciului iubitului și trase cu nesaț din țigara proaspăt aprinsă. Își privi mâinile ostenite, cu

veneace acelea care îi ieșeau în evidență de fiecare dată când slăbea prea mult. În fața ei, orașul se manifesta plenar și ea îl privea fără nicio reacție, de la balconul apartamentului central. Se simțea amortită și obosită. Foarte obosită. Și nu de nesomn. Ci de prea mult trăit. De prea mult.

VIAREGGIO

Urmără trei luni de coșmar, între fricile lui de a nu se infecta și fricile ei de a-l pansa cât mai bine. Felix, pe cât era de sclipitor în domeniul său și în finanțe, pe atât era de primitiv, superstițios și fricos și refuza să se dea pe mâna altcuiva în afară de chirurgul care îl operase și de ea. În primele două săptămâni făcuse eforturi supraomenești ca ori să îl aducă pe doctor în Capitală cu șofer ca să îl panseze ori făcea el drumul infernal de trei ore până în orașul natal. Apoi „onoarea” îi reveni Clarei care deja devenise imună la sânge și puroi și la rana aceea crestată până în plăsele. Trei luni. Nici mai mult nici mai puțin, exact cum spusese doctorul și ei refuzaseră să creadă așa ceva. Întreaga lor viață de cuplu fusese dată peste cap și Clara înțelegea perioada dificilă prin care treceau, închidea ochii la multe crize de panică și de nervi din partea lui și încerca să echilibreze situația.

În puținele momente de luciditate, Felix recunoștea devotamentul neprețuit al iubitei sale și-i mulțumea. Apoi o lua de la capăt.

După trei luni de chin, drumuri, pansamente, antibiotice și efort, au hotărât că e momentul pentru o vacanță bine meritată de amândoi. Italia era mereu alegerea Clarei atunci când era întrebată unde i-ar face plăcere să meargă, iar Felix acceptă cu drag să îndeplinească dorințele femeii din viața lui.

Aerul inconfundabil al Toscanei îi întâmpină chiar de la scara avionului. Clara își umplu plămânii cu mirosul acela aparte. Era ceva în Italia și mai ales în această zonă, ceva ce ea nu putea explica, dar simțea de fiecare dată când venea aici. Era un sentiment de bine, de ce înseamnă acasă, un fel de echilibru fin, minuțios pe care îl regăsea doar acolo. Poate că doar ea simțea așa, ea, care avea o relație aparte cu această țară de care o legau

misterios nu numai limba cunoscută la perfecție, dar și o grămadă de amintiri. Taxiul care îi ducea la destinație urma conștiincios străduțele sinuoase dintre dealuri, fără să-i pese de măreția locurilor, însă, Clara privea cu nesaț minunățiile din jurul ei cu bucuria primară a omului care în sfârșit respiră.

— Îți place, iubita mea? o întreabă Felix aproape gelos pe lipsa ei de interes față de el chiar și pentru câteva clipe.

— Daaaaa, se răsfăță molatic femeia, lipindu-se de brațul iubitului. Aici mi-ar plăcea să trăiesc.

Felix o privi uimit:

— Aici, la țară? Nu cred... o să-ți lipsească haosul și freamătul orașului.

— Dacă o să-mi lipsească, o să merg la Florența să mă satur de haosul locului. Dar în rest, mi-ar plăcea să găsesc o căsuță între dealuri și să mă pensionezez liniștită aici.

Felix acceptase cu greu să stea câteva zile la Florența, asta pentru că el iubea soarele și, oriunde mergeau în vacanță, își dorea să stea ore-ntregi la plajă, să se bronzeze. De aceea, din punctul de vedere al Clarei, nici nu mai conta foarte mult destinația, pentru că tot pe plajă stătea.

În sfârșit, se bucură de cele trei zile acordate de iubitul ei pentru un oraș așa de măreț, se plimbară pe străduțele pietruite, pe Ponte Vecchio plin de tarabe și ateliere vechi, care funcționau încă din vremea Renașterii. Au mâncat într-un restaurant cochet, dar extrem de scump și plin de delicatese. Și pentru că Felix era fumător, au cerut să stea afară. Proprietarul și ospătarul se conformară imediat și deschiseră terasa doar pentru ei. Terasa era, de fapt, o curte interioară mică și fermecătoare. Masa era din fier forjat, cu picioarele împletite și scaune incomode, dar care, odată adăugate pernele moi în care te afundai, deveniră brusc confortabile. Curtea era plină de plante cățărătoare și obiecte vechi. Era o atmosferă antică și fascinantă, pe care ei o asortară pe dată cu

o friptură „alla fiorentina” și cu un vin roșu inedit. Clara nu avea să uite prea curând acea seară magică, acel restaurant straniu, dar atât de frumos, apoi plimbarea pe străduțele strâmte și discrete ale orașului-muzeu. Nu avea să uite nici cum făcuseră dragoste sub privirile de lună plină ale cerului care trona deasupra balconului de la camera lor. Parcă operația lui, emoțiile cunoașterii familiilor și toate greutatea pe care le înfruntaseră împreună erau atât de departe și de palide atunci, în acea noapte magică.

Plecară curând în căutarea unei stațiuni la mare. Însă vremea era potrivnică, înnorată și ploioasă. La Florența se interesaseră unde se găsea plaja cea mai apropiată și cea mai frumoasă și, după îndelungi deliberări, porniră spre Viareggio. Era o stațiune nu foarte mare, destul de dezolantă și deloc animată, așa cum erau deja obișnuiți în cizma italică. Se aflau în preajma celei mai mari sărbători religioase pentru italieni, Ferragosto, de aceea era aproape imposibil să găsească o cameră, fie și pentru câteva seri într-un hotel care să satisfacă exigențele înalte ale lui Felix. Clara îl simțea deja nervos și încerca să destindă cât de cât atmosfera, astfel încât să nu se ajungă la certuri absurde, în care ea izbucnea la atitudinile lui de copil răsfățat, iar el o acuza că nu-l înțelege. Și, după principiul „Dacă nu avem pâine, mâncăm cozonac”, istoviți de atâta căutare, găsiră, în sfârșit, cazare la hotelul din centru, un colos de 5 stele, cu nume răsunător, Hotel Principe di Piemonte. Negăsind nimic mai bun sau mai decent, se mulțumiră cu apartamentul princiar, singurul rămas disponibil la acea dată, probabil din cauza prețului exagerat. Dar Felix obosise de atâta mers, era exclus să pornească acum în căutarea altei stațiuni, așa că acceptă amuzat această extravaganță neprogramată. Însă nici nu rată ocazia să-i arunce iubitei câteva reproșuri, legate de dorința ei de a sta la Firenze mai întâi câteva

zile, care, probabil, îi întârziaseră în găsirea plajei perfecte. Dar Clara trecu peste, ca să nu pornească un război inutil. Uneori, Felix avea chef de ceartă sau de un conflict sau măcar de o provocare, așa că ea încerca să facă față acestei nevoi, fără daune prea mari. Hotelul era absolut fabulos: pereții tapetați cu mătase, patul enorm, ca și întregul apartament în care puteai juca relaxat o partidă de fotbal, iar la ultimul etaj, pe acoperiș, trona imperială o piscină din care puteai vedea întreg țărmul. Cei doi îndrăgostiți petrecură după-amiaza pe acoperișul hotelului, unde aveai impresia că ții întreg pământul în palme, apoi, după un duș revigorant, merseră la recepție. Ca de obicei, când ajungeau într-un loc nou, cu totul necunoscut pentru ei, Felix întreba la recepție care erau cele mai reprezentative și mai rafinate restaurante ale locului și, din descrierea oferită, alegea fără să greșească cel mai bun local pentru cină. Așa se întâmplă și acum, însă cei doi constatară că, de data aceasta, oferta era foarte slabă. El se decise pentru un loc care părea interesant și porniră spre adresa indicată. Clara, îmbrăcată într-o rochie colorată și vaporosă, scurtă și obraznică în procentul corect, asortată cu sandale aurii, cu tocuri ametoare, Felix, cu pantaloni impecabil croiți pe trupul său de invidiat și tradiționala cămașă albă, clasică dar cu revere casual, care o diferențiau mult de cele elegante, speciale pentru costum.

— Hai să mergem pe jos, să facem o plimbare. Vrei?, o întreabă Felix luând-o de mână și privindu-i admirativ silueta ce se întrevedea delicat și senzual prin materialul rochiei.

Clara știa că el nu alergase de câteva zile și nu făcuse niciun antrenament în afară de înot, de aceea înțelegea exact ce însemna pentru el acea propunere. Așa că acceptă, fără să protesteze sau să comenteze ceva, deși inițial se uitase sugestiv și cu subînțeles la perechea de sandale nepermis de

înalte, poate-poate s-o milostivi și el de ea... Felix o lipi de trupul lui și o sărută cu poftă:

— Te-ai îmbrăcat foarte frumos în seara asta, așa că nu te voi dezamăgi și promit ca, după cină, să te duc undeva special. Va fi o surpriză.

Clara zâmbi și porni cu grijă pe aleile pietruite ale orașelului. Restaurantul era unul mic, dar elegant. Câteva mese într-un spațiu neconvențional, însă mâncarea depășea așteptările, iar patronul era un personaj absolut simpatic. Chiar la un moment dat, se așeză la masa lor ca să le recomande un desert special din partea casei.

— Știți cumva un club, pe aici, pe aproape, care este al lui Briatore? întrebă Felix după ce tocmai ciocniseră un pahar de vin roșu.

Bătrânelul îl privi uimit.

— Da. Îl știu, dar puțini turiști străini au habar de existența lui.

Clara zâmbi mândră de cunoștințele indubitabile ale iubitului ei în domeniu. Felix jubila, pentru că orgoliul său tocmai fusese hrănit corespunzător și deja se gândea la un bacșiș la fel de corespunzător pentru bătrânelul proprietar.

— Twiga se numește și se află la vreo 30 de kilometri distanță de aici.

— Știți cumva pe cineva care să ne ducă până acolo? Vreun taxi, ceva?, întrebă Felix și Clara putea citi în ochii lui nerăbdarea pe care i-o provoca acest gen de întâmplări.

Bătrânelul începu să râdă:

— Nu prea cred că taxiurile acceptă, dar v-aș putea duce eu...

— Nu e cazul, zise inițial Felix, gândindu-se la distanța destul de mare dus-întors.

Însă bătrânelul insistă. Era ceva între cei doi îndrăgostiți, o anumită eleganță și bucurie, care îi aducea aminte patronului de soția sa decedată acum câțiva ani și de căsnicia lor reușită, dar încheiată prea devreme. Cât timp bătrânelul se pregăti de plecare, Clara îl trase deoparte pe Felix:

— Cum o să ne întoarcem de acolo? La asta te-ai gândit?

Felix râse cu poftă și o sărută îndelung. Chiar și după doi ani de relație, încă îl amuza copios acea naivitate a ei absolut dezolantă pentru care el o adora. În acele momente ieșeau la iveală candoarea și vulnerabilitatea, oglindite în privirea ei impacientată, care părea să nu mai găsească soluții în situații banale pentru el. În schimb, Clara știa să fie extrem de lucidă și incredibil de puternică în împrejurări limită, în care el deznădăjduia. Practic, se completeau perfect, iar în acest fel ciudat, se armonizau.

— Facem autostopul, răspunse el râzând. Te scot pe tine la înaintare, la cât ești de sexi în seara asta...

Clara îl lovi ușor pe spate, cu tandrețea și bucuria de a se simți mereu în siguranță și protejată alături de el...

În fața clubului, Clara și Felix au coborât din Fiatul vechi al patronului de restaurant și au fost întâmpinați de o mulțime însemnată de tineri care așteptau răbdători la coadă, ca să aibă acces la tărâmul promis al distracției. Clara privi hoarda din fața lor, apoi își constată picioarele umflate, care deja pulsau. Felix era încântat ca un copil în fața bradului de Crăciun și, mai ales, nu părea deloc descurajat de situație.

— Ți place? o întrebă entuziasmat pe Clara.

Femeia nu știa exact ce ar trebui să îi placă mai întâi. Gleznele umflate care strigau după ajutor? Sau, poate, perspectivele sumbre de a aștepta la intrare o oră? Sau clubul pe dinafară care arăta că o cazemată futuristă? Neștiind ce să răspundă exact, încercă să-și exprime îngrijorarea, fără însă să-i strice partenerului cheful de distracție.

Știa bine că el era dependent de veselia și de buna ei dispoziție și nu voia să distrugă seara minunată de care se bucuraseră până atunci:

— Cum vom intra?

Felix râse, o luă de mână și se îndreptă spre ieșire, unde, în mod evident, nu era nimeni. Un bărbat înalt, exagerat de musculos și exagerat de echipat cu aparatură de comunicare, străjuia ieșirea din club. Felix se apropie de el și, într-o italiană șubredă, îi spuse bodyguardului:

— Bună! Știi, eu nu sunt de pe aici și aș vrea să intru la club. Crezi că m-ai putea ajuta?

Bărbatul le aruncă o privire albă și, fără nicio inflexiune a vocii, le spuse:

— Nu vă pot ajuta. Intrarea în club este în partea cealaltă.

Felix nu primi vestea cu iritare sau nemulțumire. Înțelegea și simțea perfect oamenii, ca un abil om de afaceri ce era și, instinctiv, se obișnuise să-i ia așa cum erau, fără să le ceară mai mult decât puteau. Așa că nu se enervă, dar nici nu renunță vreo secundă la șansa pe care o zărea clar la orizont, aceea de a intra cât mai repede în clubul de lux. Se uită în jur și observă câțiva metri mai încolo, după niște aranjamente florale, un domn mai puțin musculos și mai puțin utilat cu tehnică de comunicare, deci mai capabil să înțeleagă și să decidă. Felix i se adresa în aceeași italiană șarmantă, de turist străin. Bărbatul îi privi din cap până în tălpi, iar Clara se simțea aproape un clișeu umblător: el, omul de afaceri rus, putred de bogat și neînduplecat, ea, femeia trofeu, frumoasă, cu forme apetisante sub rochia ușoară și pe tocuri înalte, cât să-l depășească și pe el în înălțime. După o evaluare scurtă, după criterii numai de el știute, bărbatul cu aparență de șef, zise:

— Puteți intra!

Și le arătă practic ieșirea. Un alt bărbat, îmbrăcat lejer de data aceasta, aștepta lângă ușă.

— 50 de euro, le comunică el prețul...

Felix scoase o bancnotă nou-nouță de 500 de euro și i-o întinse. Tinerelul icni de surpriză și îi privi mai atent pe cei doi. După ce recuperează restul, își luă iubita de mână și intră în hărmălaia clubului

plin de aburii alcoolului și a piscinelor care răsunau de muzica specifică locului. Făcură un tur al discotecii, cu adevărat impresionantă, apoi Felix observă că era ceva în neregulă cu Clara.

— Ce ai? De ce ești supărată?

— Practic, am picioarele distruse de sandalele astea incredibil de înalte! Felix se uită în jurul său și zări niște canapele pufoase.

— Stai jos aici!

— Tu nu vezi că scrie REZERVAT????

— Văd! Și ce dacă? Crezi că se vor supăra rău pe mine oamenii ăștia dacă le voi strecura mulți bani în buzunar?

Nu trecu nici măcar un minut și un musculos, având bine îndesată în ureche o cască, se prezentă lângă ei. Felix nici nu-l lăsă să deschidă gura, că îl și întrebă:

— Cât?

Musculosul începu să râdă:

— Masa este rezervată pentru zece persoane!

— Și eu te-am întrebat cât costă ca iubita mea prețioasă să stea aici?

— 400!

Felix scoase patru bancnote strălucitoare și i le înmână musculosului. Apoi se întoarse spre ea:

— S-a rezolvat, draga mea. Acum zâmbim și noi? Imediat vine și șampania!

Clara îl cunoștea foarte bine pe Felix și nu prea mai avea surprize nici plăcute, nici neplăcute. Dar, de fiecare dată, o amuza măiestria lui de a gestiona astfel de situații care îl validau, îi hrăneau nevoia de a ști că el contează și, mai ales, cât de mult valorează. Și valoarea pentru Felix erau banii.

La patru dimineața hotărârea să pornească spre Viareggio. Ca de obicei, hotărâ mai mult Clara, iar Felix se supuse fără comentarii, binedispus de atmosferă și de șampania consumată. Când ieșiră, situația i se păru Clarei dezolantă: o mulțime de oameni, pe care parcă o găsiseră și la venire, dar care, de data aceasta, se afla la ieșire, niște taxiuri

care nu făceau față și multă veselie a celor care, la final de seară, se simțeau euforici de la băutură și încercau, ca și ei, să găsească o soluție.

— Ce facem? întrebă lejer iritată Clara.

— Autostopul, răspunse râzând Felix. Așa cum ți-am promis, amore!!!!

O luă de mână și, hotărât, se îndreptă spre o mașină oarecare fără însemne de taxi. Deschise portiera și întrebă degajat:

— Ne duci și pe noi la Viareggio?

— Sigur! veni fără ezitare răspunsul.

Apoi Felix se întoarse către iubita sa:

— Tu crezi că nu sunt oameni care vor să facă și ei un ban cinstit?

— Or fi, dar ascultă-mă cu atenție! Să nu dea sfântu' să adormi în mașină și să mă lași singură cu individul ăsta dubios, care să ne ducă, poate, în vreo pădure, să ne tâlhărească și apoi să ne omoare...

— Bine! Stai liniștită. Dar, te rog, să mă lași doar pe mine să vorbesc și orice aș spune eu, să nu intervii! Ok?

Clara nu știa ce plan avea Felix, dar se lăsă încă o dată în grija lui, asta pentru că, într-adevăr, nu o dezamăgise niciodată în astfel de situații. Iubitul ei se urcă în față, lângă șofer. Ea, în spate.

— De unde sunteți?, începu individul o conversație nevinovată.

— Suntem ruși!, răspunse Felix fără să clipească.

Clara fu tentată să intervină și să-l contrazică, dar își aminti imediat de promisiunea făcută mai devreme și se abținu.

— Ruși? Super!, și individul se uită mai bine în oglinda retrovizoare la femeia de pe bancheta din spate. Apoi reluă discuția: Vodca, nu?, încercă el să devină simpatic.

— Da. Vodca ne place mult. Vodca și armele. Și eu mai sunt cum mai sunt, dar s-o vezi pe asta

mică cum trage cu orice fel de armă. Are o precizie de ți se face frică.

Clara icni, ca să nu pufnească în râs... Individul de la volan deveni brusc mai serios și parcă regretă întrebarea de mai devreme. Felix continua să delireze despre mafia rusească și despre cartelurile „de la el din țară”... Individul de la volan devenea din ce în ce mai mic în scaunul mașinii și din ce în ce mai tăcut. Curând, ajunseră la hotel și Felix întreabă amuzat privindu-l pe amărâtul de la volan, absolut terifiat de cele auzite.

— Cât îți datorăm?

— Nimic, domnule! Plăcerea și onoarea sunt de partea mea!

Clara își înăbuși râsul și odată ajunși în recepția hotelului, amândoi se prăbușiră în fotoliile mari și primitoare și izbucniră în hohote de râs. Din când în când unul dintre ei mai spunea câte o frântură de amintire, de replică și iarăși se porneau pe râs. Oricine ar fi văzut scena de la 5 dimineața din recepția hotelului s-ar fi crucit. Dar cei doi se simțeau fericiți și parcă nimic nu putea să le strice bucuria și raiul pe care, cu greu, cu multe eforturi și multă muncă, și-l creaseră în micro universul lor. Apoi, Felix o luă de mână și sărutându-se se îndreptară spre lift. Ascensorul se puse în mișcare și bărbatul îi trase încet fermoarul rochiei care cedă cuminte pe podea. Femeia, rămasă în lenjerie intimă din dantelă neagră, ieși din lift și se îndreptă spre apartamentul princiar de la ultimul etaj al hotelului de lux, urmată îndeaproape de buzele lui moi și avide care nu mai aveau răbdare... În lumina difuză a răsăritului, care deja colora cearceafurile de mătase, Clara și Felix începură să se bucure unul de celălalt, flămânzi ca și cum se vedeau pentru prima oară...

— Clara, vrei să faci un copil cu mine? îi șopti Felix complice la ureche.

Ea se opri o clipă, ca electrizată de propunerea lui, îl privi, râse și amândoi se lăsară în voia

plăcerii...

Era deja prânzul când cei doi se treziră. Noroc că trăsese draperiile înainte să se abandoneze somnului, astfel încât soarele îi lăsă să doarmă destul.

— Hei... Bună dimineața. Ce face domnișoara pasionată de arme?

Clara începu să râdă și să-l sărute încet, fără grabă. Adora aceste momente pe care le aveau în vacanțe, când niciunul dintre ei nu se grăbea și nici nu se uita la ceas.

— Deci? Ai vrea să facem un copil? Un băiețel? Ce spui?

Femeia se așeză pe pieptul lui și îl privi adânc.

— Mi-ar plăcea mult...

Felix o îmbrățișă și-i murmură la ureche, ca și cum ar fi împărtășit cel mai important secret:

— Ce mai aștepti atunci? La treabă!

Și un val de râsete și sărutări învălui camera cufundată în semiîntunericul generos.

CEARTA

Clara spăla salata în chiuveta bucătăriei de la demisolul vilei. Sufrageria imensă era, ca în orice sâmbătă după-amiază, destul de neîncăpătoare pentru atâția invitați pe care Felix adora să-i aibă în jurul său aproape în fiecare weekend. Scena aceea cu Clara în bucătăria sa, într-un firesc desăvârșit și ei, înconjurați de copii și de prieteni, era imaginea perfectă a ceea ce considera bărbatul a fi raiul. Se apropie de Clara și o îmbrățișă din spate așezându-și palmele pe pântecul ei.

— Îmi vei spune, nu-i așa, dacă se întâmplă ceva aici cu băiețelul nostru?

Clara, udă pe mâini, se smulse ușor din îmbrățișarea iubitului și se întoarse ca să-l privească în ochi.

— Hai să nu începem cumva să ne stresăm. Dacă e să se întâmple, va fi natural și de la sine... În plus, sunt convinsă că procesul de concepere îți place mult, nu?

— Ce băiețel?, interveni o prietenă pe care Clara o intuise cam răutăcioasă. Faceți un copil?

Toată lumea se întoarse către cei doi îndrăgostiți, care roșiseră și se uitau încurcați unul la celălalt. Ei doi tot vorbiseră despre acest subiect, evaluaseră toate posibilitățile și întorseseră pe toate părțile această dorință care acum le inunda sufletele, însă nu mai erau niște adolescenți și o astfel de decizie trebuia luată cu toată responsabilitatea și rațiunea. Știau că nu mai aveau mult timp la dispoziție din cauza vârstei și a ceasului biologic care le bătea. În tâmpie, dar și în suflet le sălășluia o iubire unică. Nu se gândiseră nicio clipă să împărtășească și celorlalți hotărârea lor. Așa că se aflau într-o situație pe care trebuiau să o gestioneze pe loc.

Anabelle, care mânca liniștită la masă, sări contrariată privindu-și mama cu un amestec incert

de reproș și bucurie tandră:

— Mamă, e adevărat că o să îmi faceți un frățior?

— Anabelle, vom vedea... încă nu e nimic sigur...

Pe de altă parte, Greta și mama lui Felix primiseră vestea cu o reticență rece:

— Tată, e adevărat?

Felix își privi fiica și mama și se simți oarecum încurcat de reacția lor. În întunericul semiobscur al camerei de hotel de la Viareggio ideea părea imbatabilă și extrem de potrivită pentru o poveste așa de frumoasă. Dar acum, în lumina rece a privirii celor două femei, totul căpăta conotații diferite. Totuși, Felix se scutură de îndoieli și se apropie de iubita sa, o luă în brațe și o sărută de față cu toată lumea, tocmai ca să-i înlăture orice îndoială.

— Cum va vrea Dumnezeu. Important e că suntem toți sănătoși și că noi doi ne iubim! Cred că e momentul să ne așezăm la masă!, mai adăugă Felix ca să detensioneze atmosfera încărcată, care cuprinsese demisolul vilei.

Din acel moment, prieteni și rude se împărțiră net în două tabere distincte. Câteva femei cu aere de divă de provincie securizară zona mamei lui Felix și o înconjură brusc cu păreri și șușoteli, fără să le mai pese de aparențe. Altele se apropiară de cuplul pus brusc și neașteptat sub lupă și le urară numai bine. Anabelle, la cei opt ani ai săi, simți nevoia să se lipească de mama ei, ca un copil de patru, care stă după fusta mamei. Clara înțelese însă imediat nevoia ei de tandrețe și de siguranță că, orice se va întâmpla, nimic nu avea să se schimbe între ele. De aceea, mai întâi se asigură că fetița ei va înțelege exact că nu există de fapt niciun pericol la orizont și că eventuala apariție a unui alt copil nu ar fi făcut decât să crească fericirea dintre ei, iar nu să o diminueze... Apoi, Clara se uită puțin în jur ca să poată evalua

daunele produse de o informație scăpată necontrolat și care putea aduce cu sine puternice mișcări tectonice. Sau nu. Se baza și pe tot ce sădise în sufletele celor apropiați, precum Greta și mama lui Felix. Greta se arătă, inițial, amuzată de situație și Clara nu depistă în reacțiile ei niciun semn negativ. Însă, mama lui Felix, deja la plecare, parcă nu mai avea aceeași căldură și bucurie pe care le exprima de obicei când interacționa cu iubita fiului ei și Clara intuitiv tenta de răutate amestecată cu viclenie, aspecte întrezărite la prima întâlnire. Dar pe moment, alungă gândurile negre și încercă să gândească optimist.

Seara, în liniștea dormitorului, Felix și Clara dezbatută întâmplarea de peste zi și se amuzară copios aducându-și aminte de unele reacțiile sau fețe ale diverșilor, însă luară în calcul la modul cel mai serios pe cei mai importanți din viața lor. Făcură un bilanț și se declarară mulțumiți de rezultat.

— Clara, nu vrei să ne căsătorim?, întrebă Felix precaut, alegând cu grijă cel mai tandru moment al serii lor, în timp ce o ținea în brațe și îi mângâia părul ondulat.

Știa că acest subiect era unul greu de atins cu iubita sa, pentru că ea întotdeauna susținuse că nu are sens să se mai căsătorească după primul eșec în acest domeniu. Felix și-ar fi dorit ceva mai multă siguranță în relația dintre ei și considera că, oricât de lipsit de importanță ar fi părut, un act oficial avea greutatea sa într-o relație.

Clara pară imediat întrebarea cu o atitudine relaxată și foarte sigură pe ea:

— E prea bine și frumos între noi și simți nevoia să strici ceva?

Felix râse și încercă să se împace cu dorința iubitei sale, în plus, se consolă că e doar o chestiune de încăpățănare cauzată de profunda decepție suferită la prima căsătorie. Fiecare avea în biografie câte o căsnicie, însă Clara era cea care

rămăsese traumatizată de teribila întâmplare cu mulți ani în urmă. El spera că, încet-încet, cu multă răbdare și perseverență, va reuși, cândva, să o convingă pe femeia vieții lui să facă acest pas. Cine știe... poate că avea să se întâmple odată cu eventualul botez al eventualului lor copil, care, deși în fază de proiect, isca deja valuri de reacții din cele mai diverse.

— Mi-ar plăcea să-ți cumpăr cel mai frumos inel la care ai visat vreodată și să ne căsătorim...

— Nu am putea să facem pentru moment doar partea cu inelul?, îl tachină Clara.

— Măine mergem să-ți alegi cel mai scump și mai fabulos inel!

— Nu e nevoie, dragostea mea mare, și tu știi asta...

Apoi, Clara își pecetlui vorbele cu un sărut pătimaș. Totul părea perfect între ei. Ireal totuși...

Magazinul de bijuterii se înălța semeț pe bulevardul plin de lume. Bărbatul o ținea strâns de mână și, deși încerca să nu dea momentului conotații prea solemne ca să nu o sperie, totuși el îl resimțea cu valențe de logodnă nespusă. De cum intrară, vânzătorul îl întâmpină ceremonios având în vedere că reprezenta o marcă extrem de prestigioasă și scumpă.

— Am dori să vedem inele de... de fapt cu diamante... spuse Felix încercând din răspuț să ocolească termenul de „logodnă”, care devenise tabu după ultimele lor discuții.

Clara, deși negase tot timpul importanța întâmplării de astăzi, se regăsea îmbujorată printre vitrinele strălucitoare, pline de bijuterii extravagante. Vânzătorul se dovedi nu numai expert în bijuterii, ci și în situații de tot felul și înțelese pe dată sfiala lor legată de un subiect ce părea sensibil. Încă nu putea spune cine putea fi „vinovatul” în acea situație, dar tindea să creadă că ea era cea reticentă la căsătorie. Își dădu seama că se confrunta cu o situație rar întâlnită, pentru că

visul oricărei femei era rochia albă de mireasă, nu? O privi mai atent pe femeia aceasta care admira fără grabă cele câteva tăvițe pline cu inele de aur alb și diamante. Era o doamnă, trecută clar de vârsta primei tinereți, deși privirea aceea luminoasă era cea a unei adolescente. Totuși, ridurile lejere și deloc cosmetizate de pe frunte și de la ochi trădau o persoană trecută prin viață. El era în mod vizibil mai în vârstă decât ea, deși nu cu mult. Elegant, impecabil, dar și foarte nerăbdător, din cum își frângea mâinile în timp ce-și privea iubita alegând inelul, îți puteai da seama că, pentru el, acea relație părea ultimul tren spre fericire.

— V-ați hotărât?, o întrebă vânzătorul aranjându-și mânușile albe cu care manipula bijuteriile pe catifeaua neagră, pregătită să primească inelele finaliste.

Clara zâmbi și se uită la Felix:

— Iubito, să nu te uiți la preț. Ia exact ce-ți place cel mai mult. Uite, ce zici de acest inel?

Era un inel masiv, cu o piatră enormă și o construcție interesantă care susținea diamantul.

— E prea mult, prea mare și prea încărcat!

Când intraseră în magazin, ceruseră să vadă inele cu diamante. Dar Felix se ferise să pronunțe cuvântul „logodnă”, ca să nu aprindă spiritele, de aceea încerca să sugereze inele care să nu inducă ideea. Dar, pe de altă parte, el iubea opulența, în timp ce iubita sa adora simplitatea delicată. Clara alese două inele, pe care le tot examinează și le tot cântărește din priviri, ca să se poată hotărî: unul cu forma unei verighete, plin de diamante mici, albe și negre și altul, cu o combinație ciudată de aur alb și galben, cu model geometric realizat din diamante negre. Era ceva la aceste diamante mici și negre care o atrăgea foarte mult. Pentru ea, diamantele negre erau ca o masă distinsă de paste cu trufe. Prea scumpe, dar în același timp de o eleganță rafinată inegalabilă. Până la urmă, alese

inelul în formă de verighetă, care i se potrivea prin simplitate. Nu-l observai de la ușă, de cum intrai, dar privind-o pe ea în ansamblu, îl remarcăi fără îndoială. Felix i-l așeză pe deget cu grijă, o sărută apoi cu drag și, cât timp plăti el, ea se tot învârti cu inelul pe deget admirându-se în toate oglinzile mai mari sau mai mici din magazin. Nu mai era o puștoaică, știa că acel inel însemna ceva important, însă pentru ea pecetluia angajamentul că vor continua să construiască împreună și că, cine știe când sau cum, ea îi va dărui un băiețel.

Weekendul sosi cu obișnuita petrecere de sâmbătă după-amiază, când demisolul vilei devenea mereu neîncăpător. Așa se întâmplă și acum, însă inelul strălucitor de pe mâna Clarei nu putu rămâne neobservat, ba chiar a creat imediat vâlvă. Una dintre scorpiile care se declara sus și tare prietena lor se apropie și, în gura mare, ca s-o audă și mama și fiica lui Felix, exclamă:

— Doamne, Clara! Vă căsătoriți!!! Spune-ne sincer! Așa e?

— Este un inel frumos, nu-i așa?, se hotărî Clara să se amuze pe seama curiozității stupide și nepotrivite a „prietenei din provincie”.

— Deci, așa este! Te-a cerut de nevastă?

Felix tocmai intra din grădină cu o tavă de fripturi aburinde, scoase chiar atunci de pe grătar. Văzând aglomerația nefirească din jurul iubitei sale, se gândi că vestea inelului proaspăt achiziționat luase amploare în „urbe”. Tocmai se pregătea să o salveze pe Clara dintre toate acele femei, când i se așeză în cale mama lui:

— Felix, e adevărat? Trebuie să aflu de la lume că te-nsori?

Bărbatul fu luat prin surprindere de atitudinea agresivă a mamei sale și încercă să pareze:

— Nu mă căsătoresc, mamă. E doar un cadou.

— Doar un cadou? Un ditamai inelul cu diamante?

— Care ditamai inelul, mamă???? E unul chiar firav și mic. Mă așteptam să fi ales unul mai opulent, dar o știi pe Clara... ea e finuță...

— Nu știu dacă e ditamai sau mic, n-am apucat să-l văd... dar așa am auzit eu... Nu știu cât de finuță e Clara asta, dar sigur e surprinzătoare. Mai plină de surprize și mistere decât am estimat-o...

Felix n-o mai auzi, pentru că fu preluat de valul de păreri și de felicitări din partea gloatei. Dar petrecerea fu stricată de apariția lui Anabelle plângând. Clara se smulse din gașca de prieteni și o luă deoparte pe fetița înlăcrimată.

— Ce s-a întâmplat, Anabelle?

— Mami, m-am certat cu niște copii și cu... Greta...

— Cum te-ai certat cu Greta? De ce?

— Păi i-am cerut ondulatorul de păr să-mi coafez păpușa și mi-a zis că nu mi-l dă, că-l stric. Eu am înțeles, mami, și nu am comentat. Dar fetița aia antipatică din gașcă a început să râdă de mine și atunci i-am spus eu vreo două...

— Cui?, întreabă impacientată Greta.

— Alexiei! Adică fetița aia nesuferită...

— Ei i-ai spus?

— Da!

— Ce i-ai spus exact de s-a supărat Greta?

— I-am spus că e o toantă, pentru că Felix mi-a spus mie că tot ce e al Gretei e și al meu și că deci, în concluzie, înțelegi tu, mami, eu pot lua ondulatorul când vreau eu, doar că nu am chef acum... Na! Asta i-am spus Alexiei. Dar nu am vrut s-o supăr pe Greta.

Clara nu consideră că e așa o mare tragedie, cum părea la început. Totuși, preventiv, o luă de mână pe Anabelle și, împreună, merseră în căutarea Gretei cu gândul să stingă din timp și fără daune aparentul conflict. Pentru că, până la urmă, erau doar niște copilării. Însă, se dovedește că Greta plecase între timp în oraș cu prietenii și cu

prietenele ei. Clara o calmă pe Anabelle și o sfătuiește să fie mai atentă altădată.

— Dar, mami, mai ții minte că Felix așa a zis prima oară când am venit aici? Nu mint! Chiar așa a zis: „Tot ce e al Gretei e și al tău!”.

— Da, Anabelle, e-adevărat, și eu îmi amintesc perfect, însă cuvintele nu trebuie luate mot-à-mot. Trebuie nuanțate uneori.

Ochii albaștri și mari ai fetei devin mari și mai mari:

— Cum adică? Dacă a zis asta, ce ar putea însemna altceva?

— Mda... e complicat de explicat. Vom discuta mâine despre toate astea. Fugi la joacă acum și ai grijă să nu mai dai de bucluc...

— Stai, mami, liniștită... Mă știi doar că sunt diplomată... las pe mine...

Clara râse cu poftă și pecetlui discuția cu Anabelle sărutând-o pe frunte. Apoi, se întoarse spre cuibul de viespi. Felix, asaltat de întrebări și de femeile care le puneau, o tot căuta din priviri pe iubita sa. Când o zări, în sfârșit, coborând de la etaj, o luă de mână și răsuflă ușurat:

— Să nu mă mai lași niciodată singur cu hienele de alături!

Clara râse.

— Sunt prietenii și prietenele tale... Și musafirii tăi nelipsiți în fiecare weekend. Nu știam că reprezintă un așa pericol...

— Habar n-ai...

— În plus, a trebuit să gestionez o situație sus între copii... S-au dondănit puțin Anabelle și Greta...

Felix se opri îngrijorat:

— Cum așa?

Clara îi povestește în amănunt întâmplarea, așteptând ca el să fie amuzat de situația stupid de copilărească...

— Mda... asta ne mai lipsea... După ce mama tocmai mi-a spus că mă simt foarte schimbat și

foarte îndepărtat de familia asta și că mereu o laud și o apreciez mai ales pe Anabelle... Păi, normal, e mai mică în primul rând, nu e a mea și trebuie să mă apropii și eu cumva de ea, să mă accepte lângă voi. În plus, e foarte adevărat că îmi place mult puștoaica, pentru că este exact stilul meu: combinatoare și descurcăreață... Unde e Greta?

— A plecat în oraș cu prietenii, răspunse Clara, căreia îi mai scăzuse din entuziasm văzând reacția lui și mai ales aflând de schimbarea bruscă din atitudinea mamei...

Foarte probabil, situația, în ansamblu, era mult mai complexă și mai gravă decât părea.

Seara, la culcare, Anabelle, ca niciodată, își luă mama în brațe și o strânse tare de tot... Ceva se întâmplase și se schimbase fundamental între toți cei implicați:

— Mami, nu crezi că suntem cam singure printre străini? Felix și Greta au toate rudele cu ei în weekenduri și toți prietenii sunt ai lor... Noi ne avem doar una pe cealaltă.

— Da, dar noi suntem cea mai tare echipă din lume și cea mai puternică. Suntem indestructibile...

— Așa este... cum spui tu, mami, dar tare singure mai suntem...

Instinctul de copil curat și naiv al fetei era ca un radar pentru Clara, care, din acea seară, deveni atentă și destul de neliniștită pentru întreaga situație. Părea că, deodată, totul prinsese o turnură neașteptată, mai ales după atâta muncă și efort depuse de ea și Felix ca să unească cele două realități.

— Hai, iubita mea, ai avut poate o zi grea! Mâine va fi mai bine și totul va reveni la normal, încercă Clara să o liniștească pe Anabelle, deși acum îngrijorarea o preluase ea.

Fetița cu cârlionți de aur se relaxă încet în brațele mamei ei, până când, în final ajunse împăcată pe tărâmul viselor de copil. Clara se

ridică cu grijă de lângă ea și se îndreaptă spre terasa răcoroasă, după ce aspersoarele automate, programate la anumite ore, își făcuseră treaba. Acolo îl găsi pe Felix fumând în întunericul proaspăt al serii. Se priviră unul pe celălalt și, fără să vorbească, știură că, din acea zi, nimic nu va mai fi la fel.

A doua zi, începură să estimeze daunele produse de faptul că ei, paradoxal și în ciuda lumii, erau fericiți. Fericiți ca oamenii, cu micile lor certuri, cu gelozii, cu amănunte de armonizat, cu timpi de sincronizat, cu două suflete fragede de îngrijit, cu două orașe și patru locuințe de gestionat. Dar ei își permiteau să fie împliniți în micul lor rai, mai degrabă construit de ei, decât găsit într-un Eldorado al fericirii. Pe Greta au găsit-o a doua zi înveninată de zvonurile unui eventual nou copil în viața tatălui ei, pecetluite de curând de un inel cu diamante, care, practic, le confirma. Dar, mai ales, o simțiră influențată de părerile adulților la care se raporta și care erau îngroziți de perspectiva creată pe neașteptate de doi oameni care, culmea, se înțelegeau și doreau să fie împreună!

La început, Clara avu naivitatea să creadă că poate rezolva această problemă firesc și îi explică Gretei, o copilă fragedă și influențabilă, că Anabelle nu avusese intenția să reacționeze nepotrivit, că era un copil care fusese rănit de alți copii și acționase, da, nepotrivit. Ba chiar o rugase pe Anabelle să-și ceară iertare. Cu toate aceste eforturi, totuși bulgărele de zăpadă continua să crească rostogolindu-se spre ei cu viteză supersonică. Atunci își dădu seama că toate acestea erau doar pretexte pentru a motiva acțiunile ulterioare de „salvare” a lui Felix, care, în mod absurd, la cei 45 de ani trebuia salvat de la fericire cu orice preț. Chiar și cu prețul sufletului curat al fetei ei prinse deja într-un război absurd care nu îi aparținea.

La rândul lui, Felix se arată furibund față de aceste „guri rele” care îi destrămau orice vis sau speranță, clădite cu greu și cu sacrificii împreună cu iubita sa. Dimineața o începu cu o vizită de curtoazie și, mai ales, strategică făcută mamei lui, factor decizional pentru mintea încă necoaptă a Gretei, dar, în același timp, o voce puternică și pentru el însuși. Bătrâna cu părul alb îi deschise ușa încet, parcă târșâind cu ea cimentul rece al holului de la blocul vechi. Dar central. Se uită cu subînțeles peste umărul lui, iar Felix, deja nervos și deranjat de atitudinile mamei sale izbucni de la intrare:

— Nu e și Clara cu mine! Am venit să vorbim și să rezolvăm situația.

Femeia luă capul fiului între mâinile zbârcite și muncite și-l sărută pe frunte:

— Știam eu că băiatul meu este ascultător...

— Să nu cumva să crezi că am venit să o trădez pe femeia vieții mele! Să nu îndrăznești asta!, se aprinse imediat fiul răzvrătit.

Bătrâna nu se arată deloc surprinsă de reacția lui și zâmbi, pentru că în mintea ei îl cunoștea foarte bine și știa exact pe ce butoane să apese ca să-l smulgă din vraja femeii. Acea care încerca acum, la bătrânețe, să îi fure comoara, comoară din toate punctele de vedere...

Femeia îl invită în sufrageria scorojită și înțepenită în alte epoci, în timp ce Felix trase cu ochiul în bucătărie:

— Ce făceai în bucătărie?

Bătrâna închise ușa înainte ca vreo secundă curiozitatea fiului său s-o dea de gol. Felix zâmbi:

— Iar dădeai pasiențe? Știi că nu sunt de acord cu asta și că mi se pare o pierdere de vreme... Dacă nu cumva și ceva ciudat...

Femeia bombăni ca pentru sine: „Bine că trebuie să am timp doar să vă gătesc și să vă îngrijesc pe voi...”. Discuția despre pasiențe și datul în cărți se încheie aici și cei doi se așezară pe

canapelele denivelate, prin care simțeau arcurile ițindu-se vizibil din velurul ros de timp.

— Mamă, ce se întâmplă? La început ai primit-o atât de bine pe Clara. Și acum?

— Și acum ce? Acum am reușit s-o cunosc mai bine și mi-am schimbat părerea!

— Tu știi cât de importantă este părerea ta pentru mine... de aceea te rog să ai grijă cum și ce-mi spui... Eu nu văd nicio schimbare din partea ei...

— Tu, dragul meu băiat, ești înăuntrul acestei relații și nu poți vedea obiectiv lucrurile. Ești sub influența ei și e greu să gândești limpede.

— Nu te înțeleg... De unde scoți toate astea???

— Sunt interese mari în joc, fiule, interese mari! Ea e zâmbitoare și drăgăstoasă și încet-încet ți-a intrat în suflet... o pune pe aia mică să-ți spună că te iubește, ca să te impresioneze, să pună mâna pe avere...

Felix deveni brusc irascibil:

— Cred că exagerezi... Anabelle e un copil care a crescut fără tată... mie mi-a luat ceva timp să-i intru în viață...

— Un copil care își permite să-i spună fiicei tale că toate alea sunt ale ei...

— EU!! EU i-am spus asta prima oară când a venit la mine acasă, la vilă! Nu mai vorbi tâmpenii!

— Vezi că eu te-am făcut, eu te-am crescut și nu-ți dau voie să-mi vorbești așa. Du-te la ea, dacă asta vrei... Dar o să vezi c-o să-mi dai dreptate într-o zi și o să-mi mulțumești că te-am scăpat din mâinile unei...

Cuvintele se sparseră în mii de bucăți în urma lui Felix, care se ridică trântind scaunul pe care stătea și ușa în urma lui. Nici nu mai știa cum condusesse până acasă, însă și-o amintea perfect pe Clara, care îl aștepta îngrijorată.

— Cum a fost?

Felix trecu pe lângă ea ca o vijelie și urcă în grabă scările spre dormitor:

— O voi rezolva eu cumva!, mai auzi femeia rămasă la parter și apoi imediat îi răsună în timpane sunetul dușului din baia lor.

Clara știa că acesta era începutul sfârșitului, dar tot atunci mai știa că ea, una, nu va renunța cu una cu două la această poveste și la această familie a lor pentru care se străduiseră mult amândoi. Ea, una, nu va lăsa pe nimeni să le fure fericirea... Conștientă că nu era singură în bătălia aceasta, deja întrevedea slăbiciunea lui, care până la urmă nici nu era de condamnat... lupta cu mama și cu fiica lui... nu era drept să te oblighe cineva să alegi între iubire și legăturile de sânge...

La câteva zile după cearta iscată din neant, urmă o nouă acțiune:

— Ce faci, dragostea mea?, o întrebă Felix la telefon.

Clarei i se păruse cel puțin ciudat faptul că iubitul ei o sunase în mijlocul zilei, când amândoi erau la serviciu și nu prea aveau timp de comunicat.

— Sunt bine. De ce mă întrebi?

— Uite, voiam să discut o situație cu tine, înainte să ne vedem acasă unde va fi și Greta. Știi cât înseamnă fetița mea pentru mine și că eu nu-i pot refuza nicio dorință...

Clara se așeză pe cel mai apropiat scaun. Nu putea fi decât o nouă lovitură și cine știe ce o mai aștepta de data asta...

— Știu și înțeleg, răspunse șoptit ea...

— Ei bine, azi dimineață, după ce ai plecat la serviciu devreme, la cafea, m-a rugat ceva... cum nu prea petrecem mult timp împreună, Greta și-ar dori o vacanță „cu mami și cu tati”...

— „Cu mami și cu tati”?? La vârsta de 20 de ani????, izbucni deloc diplomată Clara.

— Da. Cu părinții ei. În Italia. Am încercat să-i explic că nu ar fi frumos față de tine, dar ea, nu și

nu... că-i e dor să mergem doar noi trei... În plus, tu îți iei greu concediu de la serviciu, nu-i așa? Uite, Clara, e fetița mea... înțelegi... când a fost vorba de Anabelle, care nici măcar nu e a mea...

Femeia de la celălalt capăt al telefonului simți că i se scurge tot sângele din vine și își dădu seama că situația e fără scăpare. Avea nevoie de aer și de o minte limpede. Așa că, trebuia să încheie cât mai curând conversația ca să nu producă daune prea mari... Strânse din dinți și respiră adânc:

— Sigur, iubitul meu, înțeleg. E fiica ta și e normal să fii receptiv la dorințele ei. Vorbim când ne vedem diseară acasă.

— În regulă... dar, te rog, ai grijă cum pui problema față de Greta...

Nu apucă bine să spună aceste cuvinte, că apelul se încheie... Felix cunoștea latura impulsivă și dură a iubitei sale și se temea de reacția ei. Și, într-un fel, o înțelegea. El, dacă ar fi fost în locul ei, s-ar fi simțit frustrat și s-ar fi supărat foarte tare. Lua în calcul și posibilitatea unui joc, a unui complot din partea mamei sale și a fostei soții, care acum păreau că se folosesc de fiica lui pentru a pune la încercare iubirea lor onestă și profundă. Totuși, era fiica lui... nu putea ignora ce-l ruga Greta. Mai încercă, pe parcursul zilei, să-i spună că pot merge toți într-o vacanță frumoasă și gălăgioasă, inclusiv cu Anabelle. Dar fata se dovedi fermă în decizia ei, pe care o prezenta ca pe cel mai important eveniment al vieții ei. Felix se declară învins și îi promise Gretei că vor merge în Italia în vacanța mult visată. Doar comentariul fetei „Nu cred că se va supăra cineva pentru că mi-am dorit o vacanță cu mami și cu tati!”, îl pusese puțin pe gânduri, ca și cum tânăra se justifica pentru ceva ce și ei i se părea cam exagerat. Dar nu putea demonstra ipoteza sa, așa că trebuia să meargă până la capăt.

Seara, ușa apartamentului se deschise și apărură Clara cu diverse sacoșe, venită de la cumpărături,

ca de obicei. Greta se ridică de pe canapeaua din sufragerie ca să o întâmpine:

— Mi-ai luat ce mi-ai promis?

Femeia scotoci prin geantă, scoase de acolo un rimel nou nouț, sigilat și i-l întinse Gretei.

— Mulțumesc, flutură copila din vârful buzelor și o zbughi la ea în cameră.

Felix apărură din baie cu un prosop în jurul taliei și se apropie precaut de iubita sa. Nu era chiar convins că nu se îndreaptă spre o bombă cu ceas...

— Ce faci, iubitele? Ai alergat în seara asta?

Bărbatul, oarecum încurcat și neștiind ce să creadă, continuă să fie atent și circumspect la atitudinile femeii care aranja de zor cumpărăturile la locul lor. Temător, se apropie de ea și dădu s-o sărute. Ea, nu numai că îi acceptă sărutul, dar îl sărută înapoi ca de obicei.

— Suntem ok?

— Da! De ce nu am fi? răspunse Clara privindu-l direct și adânc în ochi.

El, aproape gol, cu prosopul înfășurat provizoriu la brâu, în pragul ușii de la bucătărie, era o imagine tare amuzantă pentru Clara, care savura momentul din plin. Bănuia că Felix se așteptase ca ea să izbucnească, să facă scandal, să reproșeze, așa cum ar fi fost firesc până la urmă. Dar mai știa foarte bine că aceasta ar fi fost calea cea mai sigură către despărțire, deci nu reprezenta, deocamdată, o opțiune pentru ei.

Mâncară ca de obicei în sufragerie și Greta plecă la ea în cameră să se culce. Felix simțea că explodează pentru că nu știa pe ce teren se află sau cum să gestioneze situația. Se așeză pe canapea lângă ea, surprins și confuz de întreaga situație:

— Vrei să vorbim?, o întreabă cu multă speranță în glas, hotărât să afle ce gândește femeia de lângă el.

— Sigur! Vorbim! Despre ce?

— Clara, iubita mea dragă, știu că îți e greu și te înțeleg...

— Felix, ca să scurtăm discuția... uite... eu m-am hotărât să nu renunț la noi. De aceea voi juca în această farsă de prost gust, pusă la cale de familia ta și-ți promit că, din partea mea, vei avea tot sprijinul s-o depășim cât se poate de bine. Dar trebuie să înțelegi că o parte importantă din toată situația depinde și de tine.

El o urmărea mut de uimire pentru maturitatea și înțelepciunea de care dădea dovadă și nici nu mai auzea ce spunea ea, îi venea să o sărute și să facă dragoste chiar acolo, pe loc.

— Te iubesc mult, Clara!

— Știu, de aceea sunt dispusă să trec peste această conjunctură. Dar, ai grijă cum o gestionezi și tu. Ține-mă liniștită și încearcă să te simt aproape. Altfel, nu vom reuși!

— Da, dragostea mea mare! Voi face tot ce-mi ceri...

— Nu vorbim despre asta... eu nu-ți cer nimic. Tu ești cel care trebuie să gândească, să se comporte și să acționeze așa cum simte. Stai cu tine și gândește-te bine ce vrei, pentru că va fi greu de depășit această perioadă și trebuie să faci și tu eforturi dacă asta îți dorești.

— Îți promit că vom depăși cu bine această încercare și nu voi uita niciodată ce sacrificii ai făcut pentru noi!

Clara dădu din cap, semn că înțelegea, însă, pe de altă parte, cunoștea foarte bine partea slabă a iubitului său. Felix era un geniu în afaceri, scotea bani din piatră seacă, întotdeauna legal, niciodată nu mergea pe marginea legii, asta și din cauză că structural era, de fapt, un tip fricos. Se temea de multe lucruri: de boli, de judecata lumii, de părerile familiei sale, de sărăcie... avea multe frici care frizau paroxismul și care dădeau adesea într-o superstiție primitivă. Își asigura de multe ori liniștea cu bani, confortul cu bani, chiar și familia cu bani. Toți din jurul său depindeau de el. Culmea era că, în această situație, aparenta sa putere îi

devenise, peste noapte, cea mai mare slăbiciune. Mama și fiica se revoltau pentru alegerile lui de fericire și apăsau exact pe butoanele corecte pentru a detona relația cu această femeie ce părăsise, inițial, inofensivă pentru viața lor tihnită, de sateliți financiari, dependenți de el. Clara înțelegea toate aceste lucruri, era foarte conștientă de situație, de lupta care se dădea și, mai ales, de faptul că era posibil să nu reușească. Însă era datoare să încerce.

În dimineța plecării, Greta simți nevoia să-i spună ceva:

— Sper că nu te superi că plecăm în vacanță așa, în formula asta...

— Doamne... de ce m-aș supăra? Tu te-ai supăra în locul meu? Nu am de ce, îi răspunse Clara tinerei care o privea pieziș. La Veneția mergeți, nu-i așa? Știi că e orașul meu preferat... Dacă vrei, vă dau câteva ponturi de locuri pe care merită să le vizitați.

Greta se uită uimită la femeia din fața ei, ca să sesizeze eventual și cea mai mică urmă de sarcasm... însă, nu găsi decât multă înțelegere... Cu siguranță, pe Clara nu o puteai bănuși de naivitate cu tentă de prostie, așa că tânăra nu înțelegea de ce iubita tatălui său nu se enervase, nu reacționase cumva la asaltul provocat asupra ei.

Rămăsese o enigmă întreaga atitudine, cine știe dacă mai târziu Greta avea să priceapă motivele care o determinaseră pe Clara să procedeze așa...

Urmară zece zile de tristețe și angoasă pentru ea, cea rămasă acasă, însă își ocupă timpul cu serviciul, cu Anabelle, pe care încerca s-o protejeze cât mai mult de furtuna din jurul lor. Vorbiră zilnic, mesaje cât de cât standard, fără prea multe detalii, asta pentru că ea voia să păstreze o limită decentă între comunicarea cu iubitul său și otrăvirea cu tot felul de amănunte, care nu aveau cum să-i folosească... nu avea chef să afle ce au vizitat, cât de bine au mâncat sau ce și-au cumpărat.

Felix se întoarse foarte schimbat. Cel puțin așa îl vedea ea. El susținea că nu. Însă Clara sesizase aceste schimbări la nivel fin, aproape imperceptibil. Îl simțea puțin încurcat, mai puțin înflăcărat și mereu nemulțumit de ceva: de afacerea lui, de viața lor, de salata de la cină... Oricum, mai era puțin până la vacanța lor în doi și acesta avea să fie un moment al adevărului, pe care îl așteptau aproape fără să știe...

SANTA MARIA DI LEUCA. SFÂRȘITUL

— Unde dracului ești? Nu ți-am zis să ieși în stradă?

— Nu mai țipa la mine. Sunt în stradă, iar tu ai trecut de mine...

Convorbirea se încheie brusc. Pentru că el îi trântise telefonul în nas ei. O mașină mare, ultimul model de Range Rover, opri vizavi de Clara, cu avariile pornite. Ea traversă strada în grabă, dar foarte nervoasă. Se urcă în mașină printr-o săritură dibace. Ajunsese să deteste mașinile astea înalte, în care te puteai urca numai cocoțându-te.

— Urăsc serviciul ăsta al tău... Puteam să plecăm și noi dimineață, ca oamenii, dar nuuu... plecăm la prânz pe căldura de pe lume...

Clara îl privi furioasă. Ce se întâmpla cu ei?

Se uitau amândoi în față prin parbrizul impecabil al mașinii de lux. Nici nu se sărutaseră când se văzuseră. După un sfert de oră stânjenitor de o tăcere răsunătoare, Felix o privi pe femeia care, deunăzi, însemnase totul pentru el. O vedea tot frumoasă și delicată și atunci se întrebă pentru ce atâta război și certuri?

— Ce faci? Cum a fost ziua ta?

Întrebarea, deși inofensivă, în contextul creat, părea provocatoare, așa că femeia îl taxă fără drept de apel:

— Era totul ok până ne-am întâlnit...

Nu știa de ce făcuse asta. Știa, însă, că va aprinde din nou vâlvătaia certurilor, dar parcă nu se putea abține. De când Felix se întorsese din vacanța „cu mami și cu tati”, se schimba din ce în ce mai mult. Nu povestise prea multe din acele zile, însă repeta neîntrerupt că „relația asta este un blestem”, că e prea frumoasă ca să fie adevărată și că el nu era dispus să-și piardă banii ca să fie fericit. Credea cu adevărat că nu poți avea totul în viață, așa că întâmplarea frumoasă cu Clara i se

părea ireală și mai credea că musai va trebui să plătească în vreun fel pentru această fericire. Era extrem de greu pentru Clara să lupte cu primitivismul lui și cu superstițiile la limita absurdului.

— Ești nesimțită?

Întrebarea lui Felix venea exact în același ton cu ce trăiau în ultima vreme. Clara ripostă nemiloasă. Și de ce n-ar fi făcut-o? Se simțea nedreptățită, mai ales că ea strânsese din dinți și acceptase atâtea mizerii, toate ca să rămână împreună. Atitudinea ei declanșase o avalanșă de reacții nepotrivite din partea lui, care-și vărsa aici toate frustrările, nemulțumirile și fricile, dăunând din ce în ce mai mult relației lor. Se certară până la autostradă, aruncându-și vorbe grele.

Opriră la o benzinărie ca să mai calmeze spiritele:

— Clara, crezi că putem merge în vacanța asta împreună?

Ea îl privi pe bărbatul pe care îl considerase multă vreme fericirea și împlinirea ei. Nu mai regăsea privirea aceea caldă și bucuroasă cu care el o obișnuise în toți anii aceștia. Însă nu îi venea să renunțe...

— Hai, dragul meu... te rog, suntem obosiți și avem nevoie cu siguranță de puțin timp departe de toată nebunia din jurul nostru. Ce spui?

Felix o privi și, dintr-o dată, regăsi femeia blândă și dragă pe care o sărutase prima oară pe aleea din fața blocului ei, care mirosea puternic a tei.

O sărută și rămaseră îmbrățișați așa, un timp, ca și cum toată lumea se oprise în loc numai pentru ei. Apoi, el o luă de mână și porniră spre mașină:

— Hai să te duc în Italia ta dragă! De data asta am ales un loc cu adevărat deosebit!

Clara începu să râdă:

— Santa Maria di Leuca... e la capătul lumii, nu-i așa, iubitele?

Se dovedi a fi chiar așa. Mai întâi, au parcurs toate autostrăzile din Italia, care tăiau transversal întreaga peninsulă. Apoi, urmând sistemul de navigație de ultimă generație al mașinii de lux, ajunseră pe așa numitele „statali”, adică drumurile naționale ale Italiei. Le terminară și pe acelea, dar GPS-ul le arăta că mai aveau încă vreo 20 de minute de mers.

— Tu crezi că e bine să o luăm pe aici?

— Dragul meu, avantajul cu acest loc, cel mai sudic din cizma italică, este că n-ai cum să nu ajungi. Practic, trebuie să mergem până cădem în mare, până nu mai avem unde să ne ducem.

Felix începu să râdă. După încă 10 kilometri, nu mai râdea. Locurile, un fel de sate, păreau părăsite. Arătau ca după bombardamentele din al Doilea Război Mondial, undeva acolo, împietrite în timp. Străzile erau pline de gropi, și, când nu te aflai în localități dezolante, te găseai în mijlocul pustietății, între câmpuri neîngrijite și pline de gunoaie. Felix privea cu disperare GPS-ul pe care se scurgeau rapid kilometrii rămași.

— Auzi, Clara, dacă ni se pare periculos locul ăsta numit divin Santa Maria di Leuca, facem stânga împrejur și ne întoarcem în civilizație, da? Eu nu îmi las mașina prin locurile astea...

Clara trecu peste precizarea lui, pentru care mașina era uneori mai importantă decât orice altceva, și se gândi serios la ce aveau de făcut în situația dată.

— Dar spuneai că este un hotel de 5 stele, nu?, întrebă cu speranță femeia.

— Normal, iubita mea! Mă știi pe mine că aleg locuri urâte și sărace?? Deși, pentru ăsta, nu știu dacă să bag sau nu mâna în foc.

La doar 5 kilometri până la destinație, cei doi pierduseră aproape orice speranță de a mai găsi sau a mai avea o vacanță cât de cât decentă. Atmosfera era dezolantă și probabil că toate stările lor de deznădejde erau accentuate și de oboseala

drumului foarte lung. Dormiseră la Rimini și mâncaseră exagerat de bine la un restaurant de lux de pe un vas din port, dar parcă toate acele locuri elegante și scumpe păreau departe, într-o altă galaxie... Această Santa Maria di Leuca era, până acum, o mare surpriză și un paradox pe care încă nu puteau să-l înțeleagă.

Plăcuța cu numele localității răsări brusc, iar vocea feminină din GPS le comunică suav că mai aveau 500 de metri până la destinație. Felix și Clara se uitară unul la celălalt. Șocați. Vocea caldă din difuzoarele mașinii îi trezi din starea de stupeoare în care se cufundaseră. Marea se vedea clară și superbă în stânga lor, iar în față, un șir lung de mașini apărute ca prin miracol. Un furnicar de lume se întrezărea pe străduțele orașului, în timp ce, neștiutor de toate patimile lor, soarele cădea cuminte la orizont în apele albastre. Cotiră brusc la dreapta, imediat după intrarea în oraș. Acolo, două porți masive metalice: Hotel L' Approdo. 5 stele. Și o stea Michelin pentru restaurant. Lăsară mașina în parcare și porniră spre recepție. Deja le mai venise inima la loc și păreau că speranțele le dădeau târcoale, însă teama de mai devreme era încă puternică și prezentă în sufletele lor. Hotelul, nu foarte mare, se încadra perfect în stilul rustic, cu pereți groși, de piatră, cu podele fruste de gresie închisă la culoare. Recepționera extrem de drăguță și tânără le făcu check-in-ul, apoi le dădu o cheie pe stil vechi, grea, cu o placă masivă aurie pe care scria numărul camerei. Practic, genul de cheie pe care nu o puteai uita în buzunar la plecare. Urcară în liftul strâmt, cu structură antică, al cărui scârțâit îi dădea impresia că avea vârsta străzilor de mai devreme. Camera păstra stilul rustic, era destul de mare și foarte răcoroasă datorită gresiei neacoperite de vreun covor sau mochetă, cu un pat matrimonial și două dulapuri colorate care întregeau atmosfera relaxant rigidă.

— Hai să vedem dacă putem mânca ceva la restaurantul lor, care înțeleg că are o stea Michelin.

Clara și Felix începură să râdă. Nu știau ce să creadă încă despre hotel și, mai ales, despre oraș. Dar măcar se liniștiseră în privința siguranței lor. Restaurantul se afla pe o terasă enormă, cu vedere superbă la mare. Ospătarii erau joviali și bine pregătiți, iar mâncarea dumnezeiască. Dar, după cină urmă cel mai frumos moment. Cu câte un pahar de vin roșu în mână, se așezară pe terasă, cu marea în fața lor, dar și cu întreaga panoramă a orașului pe tâmpile, întinși pe niște canapele în care, practic, te afundai. Perne enorme și moi te îmbrățișau flămânde. Rămaseră acolo până noaptea târziu, sorbind briza mării și bucurându-se pentru un început de vacanță extrem de reușit până la urmă.

A doua zi, simțiră nevoia să se edifice, mai întâi, cu privire la locul unde aterizaseră cu o seară înainte ca după o călătorie în timp.

La recepție, întâlniră un băiat înalt și firav, cu multă bunăvoință în priviri:

— Nu vă supărați, care este plaja cea mai bună de aici?

Erau întrebări aproape standard, pe care Felix le punea de fiecare dată când ajungeau într-un loc nou.

— Aici sunt numai plaje amenajate pe pontoane, nu avem nisip.

— Putem lua un taxi?

Tinerelul amuzat, dar și încurcat să dea astfel de vești oaspeților săi, răspunse politicos:

— Nu avem taxiuri, domnule, aici!

Clara zâmbi. Începea să i se pară deodată extrem de fermecător locul acesta. Nu se încadra în niciun clișeu al iubitului ei. Nu era clasicul resort de vacanță luxos, cu magazine de firmă și taxiuri-limuzină. Era ceva ciudat cu această localitate și ea ardea de nerăbdare să-i dezlege misterul cât mai repede.

— La ce distanță se află gara cea mai apropiată?
— La 20 de kilometri, la Galipoli.
Felix își privi iubita cu uimire și începu să râdă:
— Ți pregătești un plan de scăpare, draga mea?
Femeia îl privi cu ochii aceia verzi scăldați în lumina fantastică a dimineții și porni spre ieșire.
— Hei, unde te duci?
— Să descopăr care e poanta cu locul ăsta ciudat... îi răspunse Clara aranjându-și cu grijă pălăria de paie generoasă care îi acoperea cărlionții castanii.

Santa Maria di Leuca era locul paradoxurilor, al extremelor, între lux orbitor și sărăcie lucie. Lângă o vilă închisă ca o cazemată, cu pază la poartă și barieră de acces, de-o frumusețe divină, puteai zări un câmp de gunoaie care părea din cu totul alt film. Orașul se întindea leneș pe niște coline șerpuitoare între hoteluri scumpe și câmpuri pline de buruieni. Locul era destul de agitat, circulația era halucinantă, dura până la 3 dimineața chiar, se mergea bară la bară în orice moment al zilei și nimeni nu avea habar de unde veneau și unde se duceau acei oameni. Nu existau magazine, ci doar un mall cu câteva boutique-uri, în care găseai numai mărci de top, cu prețuri exorbitante. În schimb, la 500 de metri distanță, puteai intra în supermarket, singurul din oraș, care arăta ca după bombardament: dezordine, produse aruncate pe jos sau neglijent așezate. Plajele erau organizate pe pontoane care se instalau la început de sezon și se strângeau toamna târziu. Clara și Felix petrecură ziua la plajă și în apele limpezi ale mării, apoi cinară la restaurantul lor, cel mai elegant și mai rafinat din acele locuri. Peștele era gătit cu multă finețe, așezat pe un pat de sparanghel și broccoli, vinul extrem de aromat, corpolent, iar „casatinele siciliene” erau dintre cele mai rafinate prăjituri gustate vreodată.

Apoi, cei doi se plimbară spre port și acolo descoperiră un bar absolut dezolant, dar atât de

pitoresc. Muzica era pusă de doi DJ, în jurul vârstei de 70 de ani, soț și soție, care se distrau de minune și creau o atmosferă „dezmătată”, tip anii ’60-’70. Sub influența bunei dispoziții emanate de amfitrioni și de tinerii care se distrau, ca și cum era epoca lor muzicală cea din care se inspirau cei doi, Felix și Clara începură să danseze.

Santa Maria di Leuca era un montaigne-rousse, în care călătoreai în toate epocile și la toate vârstele vieții tale, fără voia ta, dar cu permisiunea sufletului care se simțea liber într-un oraș atât de diferit, în atât de multe feluri. Se împrieteniră cu DJ-ii și parcă se crease în întregul club o atmosferă caldă și deschisă, exact ca la ceaiurile dansante din adolescență. La un moment dat, o femeie de vârstă incertă, tunsă extrem de scurt, cu trăsături androgine nedefinite se apropie de cei doi. Îi privi fără nicio expresie și îi șopti lasciv Clarei:

— Gibò! Mergeți la Gibò!

Apoi se întoarse și plecă. Nici nu apucară s-o întrebe ce era acel Gibò și de ce era așa imperios necesar să meargă acolo.

Clara și Felix râseră, oarecum șocați de apariția ciudată, dar se gândiră că acolo, în Santa Maria di Leuca, orice era posibil.

Noaptea li se așternu peste gânduri și vise și le transformă pe toate în visuri îndepărtate...

A doua zi, dimineața începu prost, cu câteva telefoane de acasă care îi umbriră starea lui Felix.

— Am simțit-o supărată pe Greta. Sper că nu din cauza noastră... cine știe ce i-or mai fi băgat în cap mama mea și mama ei... și restul de hiene...

— I-o fi dor de încă o vacanță „cu mami și cu tati”...

Și Clara regretă imediat cele spuse... Felix o privi cu ură și furie...

Pentru câteva zile problemele lor parcă dispăruseră, parcă reușiseră să lase totul la mii de kilometri distanță, însă scandalurile și toate tensiunile de acasă îi urmaseră fără să-și dea seama

și-și făceau simțită prezența în cele mai frumoase momente care tindeau să se întâmple în vacanța lor atât de așteptată. Clara nu putea nega că întreaga experiență cu „vacanța cu mami și cu tati” nu o marcase, oricât de puternică încerca ea să pară. Se adunaseră frustrări, o deranja enorm că Anabelle fusese prinsă la mijloc într-un război urât care nu o privea și toate acestea le gestiona din ce în ce mai greu. Devenise mult mai sensibilă la orice întâmplare sau atitudine a lui Felix și, undeva, poate, îl acuza și pe el pentru o parte din situații. Cum de nu putuse să împiedice tăvălugul ăsta nedrept de întâmplări?

— Nu înțeleg de ce ești răutăcioasă cu Greta. Este fetița mea și eu o iubesc mult...

— Așa cum și eu o iubesc pe Anabelle, care suferă acum din cauza răutăților mamei tale și a atitudinilor deplasate ale celorlalți. Iartă-mă pentru ce am spus mai devreme, dar mă simt frustrată și nedreptățită. În plus, Greta nu e aici să mă audă... așa cum a fost micuța Anabelle, mai adăugă șoptit femeia îmbujorată de vinovăție și furie în același timp.

— Nu. Nu e aici. Doamne ajută că nu e aici. Dar eu sunt aici... Și știi că îmi pare rău că Anabelle a suferit și că a fost acuzată pe nedrept; chiar eu m-am certat cu mama... E normal să fiu certat cu mama din cauza ta? E normal să nu mai vorbesc cu mama mea din cauza relației noastre? Ți-am spus că povestea asta a noastră e prea frumoasă și prea intensă ca să fie adevărată? E un blestem. Asta e adevărul. De-asta mama merge zilnic la biserică. Să mă scape de acest blestem. Nu pot pierde bani, familie și afaceri, numai ca să trăiesc această iubire unică. Este adevărat, e ceva ce nu am mai trăit, dar nu pot pierde totul în schimb...

— Doamne, Felix. Nu s-a întâmplat nimic. Jur. Exagerezi. Nu ai pierdut nimic, nicio afacere, bani ai din ce în ce mai mulți, iar cu mama ta se poate rezolva. Ți-am propus să merg eu să vorbesc cu ea

sau să mergem împreună. Ți-am propus o mie de variante, le-ai refuzat pe toate...

— Crezi că eu sunt prostul vostru???? Să-mi calc pe orgoliu ca să merg eu la ea să mă împac??? Ea trebuie să înțeleagă cât a greșit în privința ta, în privința noastră și să vină personal să-ți ceară scuze!

— Dar dacă mama ta nu-și va da seama că greșește, noi ce facem? Nu putem fi noi cei înțelepți și inteligenți, care să rezolvăm situația asta absurdă și tensionată, ca să ne putem vedea de viață și de planurile noastre?

— Nu. Nu se poate altfel. Decât să o fac să înțeleagă și să regrete ce ne-a făcut. În rest, mi se pare că, da, iubirea asta este un blestem. E mult prea frumoasă și prea profundă ca să fie adevărată. Nu știu ce să mai cred...

— Părerea mea e că ar trebui să stai puțin cu tine, să te gândești la ce vrei cu adevărat.

Clara îi luă fața între mâinile ei mici și delicate, îl privi în ochi cu multă dragoste:

— Felix, și dacă tu vei hotărî că e mai bine pentru tine să ne despărțim, eu îți voi respecta decizia... Te iubesc prea mult ca să-ți fac rău...

Felix o privi mânios și o împinse de lângă el:

— Deci și tu mă părăsești! Vrei să pleci și nu știi cum... Ți-ai găsit probabil pe altul...

Clara îi cunoștea gelozia și posesivitatea care se activau de fiecare dată când el devenea nesigur și, de obicei, reușea să gestioneze crizele lui de furie cu multă răbdare și calm, însă situația pe care o trăiau nu mai era de mult obișnuită, astfel că nici ea nu mai avea resurse să lupte sau să fie cea înțeleaptă de fiecare dată. Relația lor se afla sub asediu și greu își putea imagina cum aveau să iasă din acest impas. Ziua trecu între tăceri și răspunsuri reci. Totuși, după-amiază hotărâră să întrebe despre locul acela misterios Gibò. Și, întâmplător, când se întorceau de la plajă dădură peste patronul hotelului lor, un bărbat de vreo 50

de ani, înalt, suplu, ușor grizonant, foarte aranjat mereu, dar și foarte relaxat. Moștenise afacerea de la tatăl lui și nu-și pusese niciodată problema să plece de prin aceste părți, ba, dimpotrivă, se încăpățănase să mențină locul la standarde înalte.

— Gibò? se arată mirat patronul. De unde ați auzit despre acest loc?

— Ne-a spus o prietenă!, răspunse evaziv Felix, obișnuit de la întâlnirile sale de afaceri să pareze orice întrebare incomodă. Sau, mă rog, orice răspuns incomod.

— Aha... Este un loc exclusivist, puțină lume știe despre existența lui. S-a inaugurat anul trecut și este deschis o singură lună pe an! Din fericire, aveți noroc, pentru că acum este deschis!

Felix se uită la Clara și amândoi simțiră că era un restaurant extravagant și ciudat. Deci exact pe placul lor.

— Vrem și noi să mergem diseară. Credeți că s-ar putea?

— Sigur! Vă voi face chiar eu rezervare! O masă pentru doi, da?

— Da! Însă mai avem o problemă! Am înțeles că se află la vreo 20 de kilometri de oraș.

— Așa este!

— Am dori, dacă se poate, să ne ducă cineva cu mașina și să ne și ia?

Patronul își dăduse seama că Felix era genul de client căruia nu aveai cum să-i spui nu! Și asta nu numai pentru că avea bani, dar și pentru că avea experiența, și capacitatea fantastică de a nu lăsa loc pentru un refuz.

— Sigur, domnule Paraschiv! Diseară o mașină va fi la dispoziția dumneavoastră!

— Vă mulțumesc! Aveți un hotel foarte frumos, iar restaurantul și terasa sunt locurile noastre preferate în fiecare seară.

— Vă mulțumesc și eu! Mă bucur că sunteți încântați de serviciile noastre!

După schimbul protocolar de replici ceremonioase, Felix și Clara meraseră în cameră să se odihnească puțin înainte de a ieși în oraș. Clara intră la duș lăsându-și telefonul pe noptieră.

— Îți bipăie telefonul ăsta de parcă e Gara de Nord aici... îi reproșă vizibil enervat Felix. Femeia, cu prosopul înfășurat în jurul corpului, luă telefonul, răsfoi mesajele cu degetul arătător și zâmbi.

— Cine îți scrie?, întrebă el supărat, pentru că ea ignora vizibil starea lui de disconfort.

Clara se obișnuise cu momentele lui de gelozie provocate toate de anumite clipe de nesiguranță. De obicei, le gestiona firesc ca să-l liniștească și să-i alunge geloziiile prostești. Dar, de data asta, ceva în tonul lui îi spunea că situația era mai gravă decât de obicei.

— E prietena mea Ștefana. Chestii de femei...

Clara lăsă telefonul la loc pe noptieră și se strecură lângă el sub cearceaf ca să-i alunge neliniștile și nesiguranța. Încercă să-l ia în brațe, să-l sărute, însă el se întoarse cu spatele, ca și cum, brusc, somnul pusese stăpânire pe el.

Femeia oftă, stătu puțin acolo cu ochii în tavan, încercând să estimeze corect situația din ce în ce mai încordată, apoi, în vârful picioarelor, merse pe balcon și rămase cu privirea pierdută spre largul mării. Nu știa exact cât... zece minute, o oră... ce știa însă era că marea, care se întindea nestingherită sub armonia cerului, încet-încet primea în pântecul ei soarele roșiatic.

Se pregătiră pentru ieșirea specială, fără prea multe cuvinte.

— Cum ne îmbrăcăm? întrebă Clara când Felix decise că era momentul să se ridice din pat.

— Habar n-am. Nici nu prea am chef să ies.

— Atunci hai să stăm la hotel. Anulăm rezervarea și mașina și rămânem aici.

— Ce să facem aici??? De-aia am bătut atâtea kilometri? Ca să stăm în casă?, țipă bărbatul

nervos la culme.

Clara închise ochii pentru câteva momente și respiră adânc. Era genul de situație aproape fără ieșire, în care, orice ai face, nu va fi bine. Nu știa cum să reacționeze altfel decât să nu riposteze, să-și păstreze calmul cât mai mult cu putință. Pe de altă parte, știa că urma sfârșitul. Oricum, urma sfârșitul.

— Iartă-mă, iubita mea...

Felix o cuprinse de umeri și o apropie de el...

— Nu știu ce e cu mine, probabil s-au adunat prea multe...

Clara ar fi vrut să-i spună că și la ea se adunaseră multe, prea multe, dar cuvintele rămaseră undeva suspendate în sufletul ei chinuit, între speranțe și dezamăgiri. Alese să tacă, să creadă că totul va trece de la sine și că mâine se vor trezi din nou în viața lor de dinainte de scandal. Se lăsă sărutată de iubitul ei împăciuitor și se priviră câteva clipe în ochi...

— Hai să vedem cum ne îmbrăcăm, propuse Felix. Cred că cel mai indicat este să adoptăm un stil casual, relaxat. Dacă ne luăm după tot ce am văzut pe aici nu cred că Gibò ăsta va fi ceva așa nemaivăzut, încât să purtăm ținute extravagante.

— Dar toți spun că e un loc special... îndrăzni Clara să adauge...

— Iubita mea, tu ai văzut birtul discotecă de aseară din port?

Amândoi râseră, aducându-și aminte de imaginile cu cei doi DJ din seara trecută.

El alese o cămașă albă de in și niște pantaloni bleumarin, casual cu o croială modernă, iar ea, în acord cu el, se îmbracă tot cu pantaloni relaxați, ușor extravagante ca model, cu fermoare la vedere pe pulpa de jos și o bluză lejeră, tip fluture la care adăugă manșete de dantelă, un accesoriu pe care Clara îl adora și care putea schimba orice ținută dintr-una banală într-una extrem de chic.

Mașina îi aștepta la ieșirea din hotel, așa cum promisese patronul. Se urcară pe bancheta din spate și se abandonară drumului care șerpuia pe coastă, într-o parte peretele de stâncă, iar în cealaltă marea le ținea companie. Tot urcau și nu vedeau decât strada și sălbăticia naturii care îi înspăimânta la fiecare serpentină. Felix începu să se foiască exact ca atunci când nu mai avea răbdarea sau, și mai rău, încredere...

— Unde naibii ne-o duce?

Curbele deveneau din ce în ce mai ademenitoare și seara îi cuprindea șireată, când, deodată, mașina se opri după o curbă ca toate celelalte. În zare, marea nemărginită, de un albastru magnetic sub ploaia de stele ce tocmai se pregătea să inunde cerul. Felix și Clara se dădură jos și, până să apuce să întrebe ce făceau acolo, întoarseră capul și, în stânga lor, sculptat în stânci se desfășura până sus Gibò. Era cel mai spectaculos loc pe care îl văzuseră vreodată, imprevizibil și, în același timp, ademenitor. Era ceva acolo, ceva ce nu puteau defini... o atmosferă care te îmbăta, o altitudine care te copleșea. Mulțumiră șoferului și vorbiră să-l sune când aveau să termine cina și distracția acolo. Intrarea era maiestuoasă, două porți mari de fier cu modele ample, apoi un șir de trepte te purtau la diverse stânci unde erau aruncate, într-o dezordine divină, mesele. O domnișoară îmbrăcată în rochie de seară verifica la intrare rezervările.

— Felix Paraschiv! O masă pentru doi!

Domnișoara parcurse în grabă lista, confirmă printr-o mișcare a capului și ușile se deschiseră ca prin minune. Cei doi începură să urce, urmându-l pe tânărul în costum impecabil, care îi conducea la masă. Ei putură vedea, la clienții așezați pe ici pe colo, ultimele colecții de la Gucci, Dolce&Gabbana sau Channel. Era inimaginabil de elegant totul și, în același timp, șocant. La 20 de kilometri de Santa Maria di Leuca, un oraș-sătuc, ușor demodat, cu străzi șleampete pe alocuri, nu

puteai crede că există un club atât de luxos și impecabil de elegant, de un bun gust greu de descris în cuvinte. Masa lor se afla practic la mijloc, între strada șerpuitoare, mare și cer. Se așezară uimiți de ce găsiseră și, o vreme, se bucurară în tăcere de priveliștea care-ți tăia respirația. Nu trecu însă mult timp și un chelner sosi la masă, însoțit de somelier.

— Bună seara și bine ați venit! V-ați hotărât?

Clara îl privi pe iubitul ei. De obicei, era rost de glume și de bună dispoziție când ieșeau în oraș să mănânce și să se distreze. Plus că locul acesta era divin, chiar părea greu să nu fii extaziat. Ea îi făcu un semn chelnerului să revină mai târziu. Își așeză mâna pe mâna iubitului său:

— Ce se întâmplă, Felix?

Bărbatul își ridică privirea înroșită de patimă, ca și cum ar fi plâns.

— Nu înțeleg de ce nu am și eu dreptul la fericire...

— Dragul meu... vom trece împreună și peste această perioadă...

Felix își retrase mâna discret...

— Nu știu dacă vom trece... oricât m-am luptat în viața asta cu mama, mereu am ajuns să fac exact ca ea... deși știu că acum chiar nu are dreptate...

Clara era conștientă că relația lor se afla pe marginea prăpastiei și nu mai vedea multe soluții.

— E greu în viața asta să fii pus să alegi între familie, mamă, fiică și iubire. Și e, în plus, foarte nedrept să te pună cineva să alegi...

— Deci, renunți! Mă arunci ca pe-o măsea stricăță!

Clara își simțea sufletul obosit. Ce sens mai avea? Dacă spunea că nu renunță, urma discursul cu faptul că lupta cu mama lui. Dacă se arăta înțelegătoare față de mama lui, el interpreta că ea renunță. Dacă se mai adăuga și partea cu „blestemul” deja era prea mult... Obosise, își simțea trupul greu, iar aripile, care o ajutau să

viseze de obicei, parcă o părăsiseră cândva printre scandalurile fără sfârșit și fără noimă... Privi orizontul și își umplu ochii cu marea sclipitoare care părea de metal sub lumina aurie a lunii.

Mâncară fără chef și băură șampanie Krug. După restaurant meraseră în cele două cluburi: unul înăuntru, cu muzică live cântată de un negru simpatic, îmbrăcat din cap până în picioare în paiete și altul, afară, cu muzică house sub cerul senin și înstelat.

După câteva pahare de vodcă, Felix uită de problemele de acasă și dansă cu Clara ca în vremurile bune. Plecară din club la 7 dimineața, împreună cu ultimii petrecăreți și dormiră până la prânz.

Soarele era deja ucigător când se treziră. De obicei aveau un întreg ritual când timpul era de partea lor. Se alintau, se mângâiau și se răs fătau reciproc. De data asta, însă, Felix își consultă telefonul și plecă pe balcon să vorbească.

Clara rămase în pat verificându-și și ea mesajele și eventualele apeluri pierdute. Felix reîntră în cameră abătut, așa cum obișnuia în ultimul timp și se așeză pe pat cu spatele. Ea se amuza citind mesajele trimise de prietena ei cea mai bună, îngrijorată pentru sufletul ei și suferințele care erau deja la ordinea zilei.

— Cu cine vorbești și râzi?

Tonul lui nu era deloc amuzat, ci amenințător, dar Clara, la început, nu luă în seamă această nuanță.

— Cu cine vorbești?, țipă Felix.

De-abia atunci Clara își dădu seama că situația era serioasă și cerea maximă atenție din partea ei.

— Cu Ștefana!

— Nu te cred! Minți, nenorocito!

Mâinile femeii începură să tremure pe carcasa neagră a telefonului. Nu-l văzuse niciodată așa pe iubitul ei și i se părea că totul degenera galopant. Bărbatul se repezi asupra ei să-i smulgă telefonul,

dar Clara se feri și ținu cu putere în mână aparatul care clipea.

— Oprește-te! Mă sperii!!!!

Felix se repezi cu mâinile spre ea urlând:

— Nu vorbești cu Ștefana! Minți! Ești o nenorocită! Exact cum spunea mama! Avea ea dreptate!

Clara, îmbrăcată în tricou și pantaloni scurți, fugi plângând spre ușa camerei care, la acel moment, i se părea cea mai inteligentă cale de scăpare.

— Claraaaaaaaaaaaaaa!!!!

Țipătul lui îi rămăsese în suflet ca un amestec de disperare și neputință, pe care-l lăsase în urmă cu toată convingerea că nu mai era nimic de făcut. Era ultima oară când îl văzuse pe Felix.

Toscana. În prezent

— Clara, ești bine?

Femeia tremura la propriu. Luigi o cuprinse de după umeri:

— Ți-e frig? Ești ok?

Clara își reveni din tremurat, dezmeticindu-se cu greu și încercând să-și dea seama unde se afla.

— Sunt bine! Sunt bine!

„Claraaaaaaa!”... Țipătul acela îi răsuna și acum în urechi și o înspăimânta la fel de puternic, de fiecare dată când îi revenea în suflet...

Luigi o privi îndelung... Cine știe ce povești de viață ascundea femeia aceasta, dincolo de privirea sa de smarald... Era acolo, în sufletul ei un abis... și o fragilitate pe care nu știa cum s-o descrie... o fragilitate puternică pe care aveai impresia că o poți zdrobi cu ușurință, dar, pe de altă parte, înțelegeai că nu o poți niciodată cuceri pe de-a-ntregul.

— Mulțumesc, Luigi! Ești un om deosebit...

Femeia respiră adânc și încercă să-și egalizeze suflul, ca și cum ar fi alergat câțiva kilometri.

Luigi puse mâna pe o sticlă prăfuită, semn că era foarte veche:

— Vin Sassicaia din '97! Antonio îți va spune cu ce fel de mâncare trebuie servit. Vin spumant Annamaria Clementi pentru începutul cinei. Șiiiiii, vin Solaia pentru paste. Pentru final, Antonio îți va da instrucțiuni clare pentru ce vei servi și mai ales cum. Va fi o simfonie rafinată de gusturi, îți promit asta. Exact cum ți-ai dorit tu! Doar sper să fii bine... Vei fi bine, Clara?

— Da! Voi fi! Promit!

Și femeia zâmbi, iar fața i se luminează în semiîntunericul cramei. Și atunci, parcă, și Luigi crezu cu adevărat că va fi în regulă prietena lor bună și neașteptată, pe care le-o dăruise destinul așa, deodată. Cine știe de ce...

Urcară din nou în salon, unde o lăsaseră pe Marcella.

— Trebuie să plec, spuse Clara. Se face târziu și încă mai am câteva lucruri de pus la punct. Antonio, dintr-un colț al camerei, zâmbi. Apoi ea se întoarse către el:

— Vă aștept mai târziu la mine! Este bine așa, domnule Antonio?

— Sigur că da, doamnă! Voi fi acolo, așa cum am promis!

Clara o îmbrățișă îndelung pe Marcella, apoi pe Luigi și se îndreptă către mașina parcată în fața vilei. Mirosul de iasomie galbenă devenise și mai intens odată cu apropierea serii.

Mașina de teren se înscrise repede pe drumul șerpuitor printre colinele toscane. Curând, Clara zări căsuța sa colorată dintre dealuri și inima începu să-i bată mai tare. Dacă până acum se luase cu treaba de peste zi și cu pregătirile, acum simțea cum emoțiile îi frâneau respirația. Coborî geamul ca să aibă mai mult aer. Mirosul acela inconfundabil de vin și de levănțică îi pătrunsese prin părul care dansa vesel în curenții de aer neastâmpărați. Simțea cum o cuprinde fiorul amintirilor și al bucuriei fără patimi. O bucurie firească, fără mize, temeinică și realistă. Parcă mașina la locul ei și privi în jur. „Căsuța dintre dealuri”, așa cum o numiseră localnicii, nu era în realitate o căsuță. Era o vilă, nu foarte mare, însă cu tot ce-i trebuia. În față, o grădină plină de flori, în spate, își organizase ea o mică plantație de legume, nu neapărat pentru consum, ci mai mult pentru mirosul de proaspăt pe care i-l ofereau și pentru faptul că îi dădeau o ocupație la care visase toată viața cât trăise la oraș.

Clara respiră adânc aerul acela inconfundabil al Toscanei și al visurilor sale care, iată, încet-încet deveneau realitate. Intră în casă și, primul lucru, deschise larg ferestrele înalte, ca să aerisească „il salone invernale”, cum îl numeau italienii. Orice

vilă care se respecta avea așa ceva pentru a primi oaspeții atunci când temperaturile nu le permiteau să stea în grădină. Canapele de epocă încadrau ferestrele generoase, un scrin vechi și recondiționat străjuia peretele dinspre apus, iar o măsuță în același stil completa salonul principal.

Clara lăsă geamurile larg deschise și perdelele ample, cu imprimeuri florale, se scăldau în prospețimea serii. Merse în dormitor. Rochia cumpărată special pentru această ocazie și pantofii, nu foarte înalți, aleși dintr-un magazin vintage din Florența o așteptau nerăbdători. Dar, mai întâi de toate, trebuia să se răsfete puțin în apa caldă și plină de arome care o aștepta în baie. Stătu acolo o vreme, cu privirea pierdută în tavan, încercând să-și golească mintea de orice gând sau amintire, de orice întristare sau chiar bucurie. Își dorea mult ca această seară să fie exact cum planificase și cum își imaginase de atâta timp. Se lăsă în voia emoțiilor, știa că vor fi copleșitoare, însă, dacă reușea să le transforme în energie și în bune intenții, atunci nu avea decât să urce pe valul ăsta puternic de simțiri și să se bucure liberă de tot ce avea să se întâmple în acea noapte.

Ieși din apa fierbinte, se înfășură într-un halat moale și se așeză pe verandă. Deși afară era deja răcoare, totuși rămase puțin în fotoliu, cu picioarele strânse sub ea, ca atunci când era mică și mânca pe fugă în bucătărioara strâmtă din copilăria ei. Hotărî că a sosit momentul, așa că începu să se îmbrace încet, fără grabă. Alese lenjerie intimă neagră, era preferata ei, i se părea cea mai senzuală și mai feminină. Apoi căută din priviri... O, să nu spui cumva că a uitat... Privirile cercetau curioase... Răsuflă, însă, ușurată. Ciorapii de mătase... cum altfel? Îi rulă cu grijă, apoi începu să-i așeze cu atenție pe picior... Mătasea avea un anume efect asupra ei... Freamătul, atingerea inconfundabilă pe pielea ei fină... Ciorapii de mătase... Da... mai avea o singură

oprire de făcut înainte de cină... Cum ar fi putut să uite... Veneția, ca o matroană atotputernică sau o femeie lascivă care, în final, nu se dăruia nimănui... Și EL... desigur EL, drag și încurcat când o vedea... EL, pentru ea, era...

...PROFESORUL

Veneția se întindea leneșă peste ape și, în dimineața aceea, părea chiar mai frumoasă decât de obicei. Nici canalele sau străduțele nu se treziseră încă și începeau să prindă viață încet-încet sub lumina blândă a soarelui. Vânzătorii gălăgioși ridicau stururile grele ale magazinelor, iar mercato își deschidea primele tarabe, care-și etalau marfa îmbietoare și proaspătă. Porumbeii își făcuseră apariția în căutarea micului dejun, printre mesele cu fețe de masă colorate, așezate pe trotuare de patronii barurilor scumpe din orașul apelor.

Tânăra alerga răvășită și dezorientată prin labirintul întortocheat al Veneției imperiale. Purta o cămașă galbenă și o fustă conică bleumarin, completate amândouă de niște pantofi înalți, cu tocul destul de gros, dar amețitor. Femeia se uita din când în când la ceas, apoi la numele străzilor. Se opri în fața unei clădiri vechi. Ridică privirea și citi: Ca' Foscari di Venezia.

— În sfârșit... Doamne, ce cursă... murmură fata și intră.

Apoi își privi piciorul drept...

— Fir-ar... Nu acum... nu, nu... Acum trebuia să te rupi, ciorap nesuferit!

Lovi instinctiv cu piciorul aparatul de cafea din fața ei care, ascultător, îi oferă un cappuccino aromat și cu multă spumă așa cum afișa pe ecran. Ce nu observă, însă, tânăra era bărbatul nu foarte înalt, cu barbă și ochi pătrunzători, care o privea amuzat dintr-un colț și care urmărise întreaga scenă de la intrare până la incidentul cu firul de la ciorap. Fata luă cafeaua din aparat și îi mulțumi mașinăriei printr-o mișcare a capului. De abia atunci ea întâlni acei ochi pătrunzători care o urmăreau cu interes. Se fâstâci și căută în grabă o soluție. O găsi pe ușa generoasă care îi ieși în cale

și pe care scria mare: DONNE. O baie era varianta cea mai de bun simț ca să scape de stânjeneală. Acolo își trase sufletul și își regăsi ritmul regulat al respirației. Întră într-una dintre cabine și scăpă fericită de ciorapii găuriți comentând ca pentru sine:

— Mai bine, fără decât ciuruită...

Se spală pe mâini și își așeză puțin cocul care încerca să țină în frâu părul cârlionțat. Se mai privi o dată din cap până în picioare, trase de fustă, o așeză mai bine pe coapse, apoi se declară mulțumită de rezultat și ieși. Căută cu privirea aula universitară în care trebuia să ajungă și porni într-acolo dreaptă și convinsă că scena de mai devreme a fost deja dată uitării. Pași în încăperea mare și înaltă, dar nu apucă bine să observe prea multe, că ochii îi picară pe bărbatul care stătea la catedră. Relaxat, impecabil, cu un costum care îi venea turnat și o alură distrată era chiar domnul care, mai devreme, nu numai că văzuse întreaga scenă penibilă de la intrare, dar se mai și amuzase copios. Tânăra simți cum i se înflăcărară deodată obrajii, dar zâmbetul lui cald și deloc ironic o mai liniști puțin.

— Vă numiți?, o întrebă el etalându-și dantura impecabilă.

— Clara! Clara Stănescu!

— Mario Rossi!

— Unde sunteți profesoară?

— În România, la București!

— Bine ați venit! Eu sunt profesorul vostru de la cursul de perfecționare!

— Mă bucur să vă cunosc!

— Vă rog să semnați în tabelul de prezență și să luați loc în sală!

Ea își căută numele în tabel cu mâna tremurând de emoție, semnă indescifrabil și se așeză unde găsi un loc liber. Urmărind-o, profesorul îi privi linia piciorului și silueta zveltă, dar își dădu seama

că ciorapii dispăruseră. Se amuză în sinea lui și începu cursul.

Clara fu fascinată de Mano Rossi. Era un personaj cu totul aparte, un profesor la vreo 35–40 de ani, cu câțiva ani mai mare decât ea deci, care predă limba italiană prin metode neconvenționale: prin fotbal, prin muzică, prin filme, prin artă în general. Era și muzician, cânta la pian și chitară, dar era și solistul unei formații cu care obișnuia să dea concerte după conferințele sale la diversele școli și Universități din lume. Lupta împotriva ideilor preconceptuate și a stereotipurilor. Se specializase în a-i învăța pe alții să predea. De aceea umbla prin toată lumea și le împărtășea profesorilor de italiană din alte țări cum să le facă elevilor mai plăcută și mai eficientă experiența învățării limbii sale. Dar lucra și cu mulți copii ai emigranților, care aveau probleme de adaptare lingvistică și pe care încerca să-i obișnuiască încet-încet cu realitățile din școlile italiene. Era o enciclopedie ambulantă de cunoștințe, de gramatică, de lingvistică și de psihologie didactică. Tânăra profesoară se regăsea mult în modul lui de a gândi, pentru că metodele sale se raportau mereu la nevoile elevului, de orice vârstă ar fi fost el, și le îmbrățișa cu delicatețe și atenție.

— Nu există greșeli, ci doar feed-back. Dacă un elev greșește exercițiul înseamnă că informația pe care a transmis-o profesorul nu a ajuns corect la receptor. Undeva, pe drumul comunicării, s-a întâmplat ceva și mesajul nu a sosit corect la destinatar.

Mario Rossi trăia într-o lume fără vinovăție sau inovați, ci doar cu multă eficiență și înțelegere a celuilalt. Întotdeauna zâmbea și-ți dădea impresia că există mereu o rezolvare. Iar când i-o cereai, întotdeauna o avea la îndemână. Adora să se joace, să inventeze neconținut metode noi pentru a transmite informațiile greoaie ale gramaticii aride, părea că nu se simte niciodată epuizat.

— Creierul uman nu obosește, doar se plictisește uneori. Dar oricât de variat și interesant aș fi încercat eu să realizez astăzi acest curs, chiar și așa, se va încheia aici! Vă mulțumesc pentru prezență și sper să folosiți informațiile pe care le-ați aflat astăzi.

Astfel se încheie ziua de cursuri la Veneția. Profesorul Mano Rossi făcu schimb de adrese de email cu toți cursanții. Avea o bază de date enormă a tuturor profesorilor de limbă italiană din lumea întreagă. Era un pasionat de interculturalitate, cuvânt care pe buzele altcuiva, foarte probabil, ar fi sunat extrem de pompos, însă, rostit de el, părea cea mai firească realitate a unei lumi ce se voia modernă și tolerantă.

Clara plecă vrăjită de la acel curs și, întoarsă în România, se bucura ca un copil de fiecare dată când aplica vreo metodă învățată de la profesorul venețian și vedea într-adevăr rezultate incredibile. Se hotărî să-i scrie și să-i împărtășească experiența ei. Mario Rossi îi răspunse, deși la ore absolut ciudate, probabil conform cu fusul orar pe care funcționa în ziua respectivă și cu partea de lume în care se afla în acel moment. Începură o corespondență vivace și eficientă în plan profesional, dar care, pe nesimțite, alunecă și în plan personal. Clara intuia că acolo, undeva în sufletul lui, exista o suferință nespusă, care, probabil, generase acest destin călător ce părea că-și căuta liniștea în fiecare drum al său. După câteva luni de comunicare scrisă, Clara primi o propunere neașteptată: Mario o invita la el, la Veneția, într-un weekend ca să se cunoască mai bine. Ea acceptă bucuroasă invitația, așa că trebuiau doar să-și mai potrivească agendele profesionale foarte încărcate. El o asigură că are o casă mare și confortabilă și că va avea camera și baia ei, garanție pentru libertatea de a alege și pentru siguranța ei.

Mario o așteptă la aeroport, așa cum promisese. Revederea fu stângace din partea Clarei, care încerca să-și gestioneze această latură timidă, pe care o avea pregnant, dar pe care nu mulți o intuiau atunci când o cunoșteau pentru prima oară. Profesorul încercă s-o facă să se simtă în largul ei, discutară despre cursuri.

— Vorbești absolut impecabil italiana!, îi spuse profesorul sincer uimit de nivelul înalt de limbă pe care profesoara îl dovedea în discuțiile libere și spontane pe care le avuseseră în mașină.

Clara îi mulțumi pentru compliment și îi povesti cariera sa diplomatică din frageda tinerețe, apoi despre pasiunea constantă pentru limba italiană.

Mario îi propuse să meargă mai întâi acasă, ca să lase bagajele, apoi să plece împreună spre Veneția. El locuia într-un orașel satelit, la vreo 30 kilometri de Serenissima. Puțini oameni stăteau efectiv în orașul plutitor, din cauza prețurilor imense la chirii sau ale caselor, dar și din cauza umezelii excesive, a mucegaiului și a altor dificultăți întâmpinate de locuitori. Cei mai mulți alegeau să stea la 20–30 de kilometri distanță, pe „terra ferma” cum îi spuneau ei, adică pe uscat, ca să evite neplăcerile și să se bucure doar de frumuseți.

Mario avea un apartament mare, cu trei camere și două băi, în stil clasic, cu mobilă de epocă, iar în sufragerie era amenajat un studio de înregistrări destul de rudimentar, dar foarte util pentru el, în puținul timp când ajungea acasă și putea exersa la pian sau la chitara care îl aștepta sprijinită de scaunul de bar.

Profesorul îi oferă o cameră și baia de lângă, ca să se simtă cât mai în siguranță și mai în largul ei. Clara își desfăcu bagajul, își schimbă blugii de pe drum cu o rochie simplă, destul de elegantă și niște pantofi fără toc, tocmai buni de parcurs distanțele lungi pe care le estima pentru acea zi.

— De data asta nu ai tocuri... o tachină Mario.

Femeia observase și din discuții că profesorul avea o anumită atracție pentru pantofii cu toc și pentru lenjeria intimă de calitate, în general, pentru tot ceea ce ținea de feminitate. Era însă precaută, pentru că nu știa exact în ce ape se scaldă și nu-și permitea să se deschidă prea mult deocamdată.

— Ba am. Dar le amân pentru mai târziu, păstră și ea registrul amuzant al discuției. În plus, cred că avem ceva de mers astăzi, nu-i așa?

— Așa este. Ai dreptate. Doar te tachinam. Bine măcar că, de data asta, ai ciorapii intacti... nu se putu abține nici el.

Clara râse și se îmbujoră pentru că își amintise de prima lor întâlnire și își dădu seama că Mario văzuse întreaga scenă de atunci, mai mult decât crezuse ea. Trecu, însă, delicat peste remarca lui și se îndreptă spre ieșire, urmată de profesorul care nu putu să nu observe, prin materialul fluid al rochiei, formele trupului athletic și bine proporționat al femeii care acum îi intrase în casă și în suflet.

Luară mașina, deși de obicei el mergea la facultate cu autobuzul, însă Mano se gândi să facă o figură frumoasă în fața tinerei pe care o găzduia pentru prima oară.

Veneția era însorită și veselă așa cum și-o aducea ea aminte, cu aceleași capricii de matroană egoistă cu care Clara se obișnuise deja. Adora acest oraș și încă nu văzuse Veneția lui Mario ca să o iubească astfel și mai mult.

— Trebuie să mergem la facultate mai întâi, am un curs de poezie, apoi sunt liber și ne vom plimba ca să-ți arăt orașul, bine?

— E perfect așa!

Clara se simțea foarte emoționată pentru că putea pătrunde în lumea lui magică și credea că numai așa va reuși să dezlege misterul profesorului, care era, fără îndoială, un om ieșit din tipare. Universitatea era gălăgioasă și plină de viață la orele dimineții, iar aula, unde Mario urma

să-și țină cursul, era arhiplină. Ea intră timidă și căută cu privirea un scaun liber. O studentă cu chip de adolescentă, încadrat de un păr negru abanos, îi făcu semn să ia loc lângă ea, în primul rând. Mario stătea în fața clasei cu o atitudine maiestuoasă, potrivită unui profesor de anvergura sa, fără să aibă, însă, niciun strop de aroganță. Era de un firesc care te copleșea de la prima impresie și care îți dădea dimensiunea corectă a valorii sale nu numai ca profesor, dar mai ales ca om. Studenții îi sorbeau cuvintele cu multă bucurie și atenție și aproape că nimeni nu respira în timpul explicațiilor sale fascinante.

După terminarea cursurilor, Clara și profesorul pleacă prin Veneția, la o plimbare care avea să capete valențele unei inițieri. El o conduse în locurile cele mai ascunse și mai fascinante ale orașului, majoritatea neștiute de turiștii care invadau zilnic labirintul complicat al străzilor și canalelor. Clara nu-și imaginase niciodată că la Veneția ai putea găsi locuri pustii. Într-un oraș agasat zilnic de oameni veniți din toate părțile lumii și scotocit în cele mai mici amănunte, Mario avea zonele sale de liniște, spectaculoase și stranii, care-i dădeau Clarei o cu totul altă imagine asupra Serenissimei.

La un moment dat, ajunseră pe una dintre micile insule ce înconjoară orașul plutitor și merseră până în capăt, până când, de pe marginea apei, lângă o biserică veche și grandioasă, le apăru Piața San Marco. Era un spectacol al Veneției pe care Mario i-l dăruia și ea nu mai știa unde să așeze în suflet atâta bucurie și emoție. Și acolo, pe marginea mărilor, la limita lumii, cu Piața San Marco pe umeri, profesorul o privi atent și ea știa că, în sfârșit, buzele lui îi vor întâlni răsuflarea tăiată de atâtea trăiri amestecate. Fu un sărut sărat, cu gust de mare și de cer, cu speranțe și temeri, dar cu siguranța unicității momentului, pe care nu aveau

să-l uite niciodată. Soarele le căzu în brațe și le aduse aminte că seara se apropia.

Se întoarseră acasă, îmbujorați de descoperirile orașului plutitor, care îi duseseră la propriile descoperiri de sine, a unuia cu celălalt. El o ținuse tot drumul de mână și o privise cu bucurie nestăpânită.

— Vrei să ieșim pe undeva, pe aici, pe aproape să mâncăm?, o întreabă Mano.

— Sigur. Doar să fac un duș și să mă schimb...

— Ai și „prietenele tale” cu tine?

Clara îl privi o clipă și izbucni în râs. Vorbiseră mult despre tocurele pantofilor și ea înțelesese că îi place enorm feminitatea ei naturală și firească, atât de firească, încât îl cucerise de când o văzuse prima oară.

— Sigur că am pantofi eleganți cu toc, așa cum îți plac ție.

— Uite, nu vreau să interpretezi greșit sau să crezi că aș fi defect în vreun fel, dar aș avea o rugămintă...

Femeia îl privi curioasă și puțin temătoare...

— Sigur. Spune...

— Uite, eu colecționez ciorapi de mătase, originali, din anii '20-'30. Mă fascinează tot ce ține de misterul și de sensibilitatea feminității. Mi-ai putea face plăcerea să porți ciorapi de mătase în seara asta?

Clarei îi veni inima la loc, respiră ușurată și răspunse râzând:

— Sigur că da...

Mario deschise un sertar și acolo femeia zări un teanc de ciorapi vechi, în ambalajele originale, cu desene care păreau luate din revistele feministe ale unor vremuri îndepărtate. Erau cu adevărat ciorapi de colecție, dintr-o mătase care, foarte probabil, nici nu se mai găseau acum pe piață, de o finețe care-ți tăia răsuflarea. Își alese o pereche de ciorapi culoarea pielii, clasici și cu o dungă fină la spate. Îi desfăcu cu grijă, ca să nu-i rupă și, după

ce își așează atentă portjartierul, îi rula meticuloasă pe pulpă. Simțea textura moale la atingere și mirosul acela de vechi și de prețios pe care îl emanau atunci când îi desfăcuse. Apoi își trase în grabă o cămașă verde și o fustă creion, părul îl strânse într-un coc elegant și se machie cu atenție în baia mică de lângă camera sa. Încălță pantofii clasici cu toc, se privi încă o dată în oglindă ca să aibă certitudinea că totul era în regulă și ieși din cameră.

Mario o aștepta în living, cufundat în gânduri, într-un fotoliu generos și moale, îmbrăcat cu un sacou lejer și pantaloni de blugi. Când o văzu, se ridică și rămase uimit. O privi îndelung, fără să spună nimic, acolo, în mijlocul camerei admirându-o ca pe un tablou mult așteptat și care, pur și simplu, îți taie respirația. Clara se simțea ușor stânjenită, de aceea umplu tăcerea cu o piruetă demonstrativă.

— Îți place?

Bărbatul se apropie de ea, o privi din cap până în tălpi, o sărută apăsător și hotărât și ea îl cuprinse într-o îmbrățișare a dorințelor pe care habar n-avea că le purta de atâta timp în suflet. Foșnetul hainelor căzute pe podea îi aruncă în vraja semiîntinericului din sufragerie. Doar ciorapii de mătase sclipeau discret printre săruturile fericite... În seara aceea săriră peste cină. Stătură toată noaptea treji și își povestită viețile, visurile, bucuriile. Clara află povestea profesorului, cutremurătoare, neașteptată și, în același timp, revelatoare pentru misterul care îl împovăra. Mario fusese un copil timid și sensibil, iar viața îi oferise o suferință nedreaptă și mai ales surprinzătoare care îi copleșise sufletul necopt. Părinții lui fuseseră obligați să divorțeze ca să poată păstra casa în care locuia el acum, asta în urma unor inginerii financiare pe care tatăl lui le făcuse și din cauza cărora fusese și condamnat. Nu-l mai văzuse de multă vreme, iar mama lui plecase cu un alt

bărbat care îi oferise liniștea visată. Numai el rămăsese acolo, singur de mic copil, îngrijit de bunici, care acum nu mai erau și, de atunci, tot încercase să se dezmeticească din întâmplarea pe care o gestiona anevoios. Nu putuse niciodată să facă pace cu părinții săi, dar nici cu divorțul lor, muncise de tânăr ca să achite datoriile tatălui și, practic, se îngropase în muncă, precum un hobotnic în căutarea izbăvirii. Nu fusese niciodată căsătorit și, deși mersese mulți ani la psiholog, nu reușise să depășească niciodată cu adevărat trauma din adolescență. Însă, rana aceea mare din inimă o transformase într-un mare cadou pentru lumea care-l înconjura: să dăruiască, să ajute... Era un reflex firesc al propriei suferințe. Și o făcea cu bucurie, cu energie infinită, cu resurse nelimitate, pentru că știa că era cel mai bun mod de a se evita pe sine, de a-și fenta destinul și de a face totuși ceva constructiv cu existența lui.

Clara înțelese multe în acea noapte și se cutremură la aflarea poveștii profesorului. Apreciase mult sinceritatea lui și puterea de a-i dezvălui adevărul cumplit.

Începură o serie de întâlniri, cam o dată pe lună ea lua avionul și venea să-l vadă. Între multele cursuri, plecări, venituri, conferințe găseau mereu timp să se întâlnească. Deveniseră experți la potrivit programe și la rezervat bilete de avion cu prețurile cele mai bune. El venea negreșit și o aștepta la aeroport, apoi o lăsa la Veneția până își termina treburile. Clara iubea acele ieșiri. Cutreiera liberă și bucuroasă prin orașul plutitor, exploata de fiecare dată cu o curiozitate renăscută străduțele și canalele și, de fiecare dată, descoperea entuziasmată ceva nou. După ani grei, în care, pe de o parte, muncise mult, iar pe de altă parte, se concentrase la creșterea lui Anabelle. Fusese un efort destul de complex pe multe planuri, iar acele câteva zile petrecute departe de haosul cotidian și de tot tumultul vieții ei erau o

adevărată binecuvântare. Se regăsea mult la Veneția și mai ales într-o țară care, deși nu era cea natală, pentru ea semnifica mult mai mult. Se plimba prin magazine, mânca înghețată și vizita muzee și biserici. Respira aerul curat al liniștii și al unei vieți atemporale, lipsite de conjuncturile unei povești clasice. Și, probabil, în acel moment era tot ce avea nevoie. Serile le petreceau acasă, se uitau împreună la filme italiene sau el îi cânta. Făceau dragoste pe îndelete, fără grabă, ca și cum trăiau într-o buclă fără timp sau spațiu, creată în Univers doar pentru ei.

— Tu ești cu adevărat?, a întrebat-o Mario într-o dimineață, în timp ce mâncau împreună micul dejun.

Clara răsesse.

— Serios... ești tot ce-mi pot dori. Mă iubești așa cum sunt, nu îmi ceri nimic, nici să fiu, nici nu te agăți de mine cu disperarea îndrăgostiților... Ador independența asta a ta. Îmi dai liniște și bucurie, îmi dai spațiu când am nevoie, între noi nu există reproșuri, suferințe sau gelozii. Sincer... ești cu adevărat?

Clara tăcu... ea cunoștea răspunsul. Nu se mințise nicio secundă în această poveste și exact acolo se aflau răspunsurile dintre ei. Cunoștea foarte bine limitele relației lor și nu cerea nicio secundă mai mult decât putea avea. Era conștientă și realistă și nu făcea decât să se bucure de întâmplarea asta frumoasă, fără așteptări, fără proiecții sau dorințe. Doar viață. În priză directă. Fără legături sau condiționări.

De aceea nu răspunse nimic, doar îi mângâie încet obrazul nebarbierit și-l privi adânc în ochi. Își dădu seama că și el știa adevărul, așa că nu mai aveau decât să se bucure de tot ce era între ei. Fără limite sau limitări. Și toată povestea avea să dureze exact cât avea să dureze. Această libertate era secretul lor și cheia întregii situații.

Odată, Mario îi propuse să-l însoțească la o conferință despre interculturalitate, pe care o ținea la Brescia în fața oamenilor de afaceri. Clara se bucură ca un copil și avu parte de o experiență extraordinară. Merseră cu trenul și vorbiră tot drumul despre ce avea să prezinte el la acel curs. Practic, profesorul explica oamenilor de afaceri italieni mentalități și culturi diverse cu care aceștia ar putea intra în contact pentru a avea o rată de succes mai mare în negocieri și în reușita afacerilor, așadar. De exemplu, să faci cadou unui chinez un ceas, ar fi fost un gest regretabil, având în vedere că în cultura chineză ceasul simbolizează moartea. Și multe astfel de exemple. Clara îl asculta fascinată și încerca să înmagazineze cât mai multe informații, pentru că totul era nou și extrem de interesant. Conferința fu un succes, iar Mario, foarte încântat. Mâncară împreună la un restaurant din centrul Bresciei, sub lumina blândă a soarelui italic. Se plimbară apoi pe străzile orașului în așteptarea orei de plecare a trenului. Se țineau de mână discret, nu ca o legătură strânsă și obligatorie, ci ca o mângâiere caldă a doi oameni ce puteau deveni oricând doar prieteni.

— Știi, mi-ar plăcea foarte mult s-o aduc și pe Anabelle să vadă Italia și mai ales Veneția, spuse Clara așa, deodată, ca un gând rătăcit ce a prins putere să devină cuvinte.

— Sigur că da. Vă ofer casa mea. Luna viitoare sunt plecat o săptămână la o conferință și, dacă vă organizați, puteți veni atunci. Ce spui? Îți las și mașina, în caz că ai nevoie. Oricum eu circul cu trenul.

Clara o spusese într-o doară, dar acum se simțea fericită pentru oportunitatea care se ivise în viața ei, în cel mai firesc mod posibil. De câte ori trăise în firesc și în acord cu sine, mereu primise daruri neasemuite de la viață.

Se întoarse către Mario și se uită fix în ochii săi limpezi și buni:

— Îți mulțumesc mult! Sper să nu fie un deranj prea mare...

— Ce deranj? Este plăcerea mea să vă am oaspeți... Îmi pare rău că nu stau chiar la Veneția și că va trebui să mergeți puțin cu autobuzul...

Clara îl îmbrățișă acolo, în mijlocul orașului și înțelese că fericirea adevărată nu poate fi decât firească. Și ea, atunci, pe străduțele acelea pietruite și cochete, putea simți mirosul bucuriei reale, pe care o poți chiar pipăi dacă vrei să fii sigur că nu visezi...

La o lună după, Clara și Anabelle sunau la ușa din lemn masiv a apartamentului lui Mario. Profesorul deschise ușa și în prag găsi femeia pe care o putea recompuce oricând în mintea sa din îmbrățișările lor, împreună cu o fetiță mică, de vreo 4–5 ani, cu ochi mari și albaștri și părul cârlionțat.

— Buongiorno!

— Buongiorno, signore!, răspunse fetița dezinvoltă.

— Sunt singurele cuvinte pe care le știe în italiană, îl asigură Clara.

Mario râse și se așeză la nivelul ghemotocului din fața sa. Scoase de la spate un ursuleț de pluș și i-l oferă. Anabelle țipă de fericire și își duse mâinile micuțe la gură, încercând să-și stăpânească emoțiile. Luă jucăria și o studie puțin, apoi sărută ursulețul și-l strânse la piept, semn că deja îl acceptase în lumea ei colorată. Fără alte introduceri, își încolăci mânuțele mici, de copil, în jurul gâtului lui Mario, care rămase surprins și emoționat de reacția inocentă și curată a fetiței. Profesorul le arată casa și toate utilitățile, se asigură că nu le lipsește nimic, îi înmână femeii cheia și plecă.

Clara și Anabelle petrecură cea mai frumoasă vacanță din viața lor, liniștite și senine cum nu mai fuseseră de mult timp și mai fericite ca niciodată pentru că erau împreună. Vizitară Palazzo dei Dogi

și Puntea suspinelor, merșeră fără țintă prin orașul plutitor, se jucară cu porumbeii, pe care Anabelle adora să-i alunge, alergând să-i prindă, mâncară înghețată, râșeră... oare de cât timp nu mai râdeau cu adevărat???

Asemenea momente vin, uneori, în viață pur și simplu, fără pregătiri prea multe sau eforturi și rămân pe vecie, undeva, suspendate între trecut și viitor, fără etichete anume și fără alte note de subsol. Pur și simplu, viață. Pur și simplu, fericire curată.

Toscana. În prezent.

Clara se trezi în dormitorul ei aproape cufundat în întuneric, cu lacrimi pe obraz și multe amintiri tandre în priviri.

Unele povești de iubire rămân acolo, în neant, fără început și fără sfârșit. Chiar nu mai contează dacă sau de ce s-au sfârșit. Unele contează doar pentru că au fost. Astfel fusese și povestea Clarei cu Profesorul. Tevatura vieții îi purtase pe drumuri diferite și îi despărțise între mai multe meridiane și fusuri orare. Se văzuseră ultima oară pe fugă, la Mestre. Aveau doar câteva ore la dispoziție și el o întrebase în modul cel mai firesc din lume:

— Ai chef de o plimbare?

Ea dăduse din cap afirmativ, emoționată ca de fiecare dată când se revedea cu el. Mario conduse o vreme și opri mașina într-o parcare mare. Clara nu întrebase nicio clipă unde merg și se bucura doar de întâlnirea neașteptată și surprinzătoare. Povesteau ce mai făcuseră, se țineau de mână din nou, firesc și natural, ca și cum nu se despărțiseră niciodată. Ea coborî din mașină și privi în jur. Părea un fel de parc, în realitate un câmp întins și părăsit. Dar asta nu mai conta atâta timp cât petrecea puțin timp cu el.

— Mergem?, întreabă el mai mult formal și o luă de mână. Spune-mi că ești fericită și liniștită...

— Sunt... răspunse ea îmbujorată.

— Anabelle?

— A crescut... nici nu ai mai recunoaște-o... Tu? Tot singur?

— Normal. Cum altfel? Muncesc mult... mă autodistrug cu studiul și cursurile...

Cei doi meraseră o vreme tot vorbind despre viețile lor, despre sufletele lor, despre planuri și suferințe, despre realizări și bucurii. La un moment dat, Clara se uită în jurul ei. Mario se opri și el. Se aflau într-un parc cam dezolant și dezafectat și, cu

greu, femeia se abținu să nu întrebe ce căutau ei aici... Trecu pe lângă ei un cuplu și cei doi se certau de mama focului, aruncându-și reproșuri și strigăte furioase. Clara și Mario se opriră o clipă, ascultară fără să vrea discuția aprinsă dintre cei doi îndrăgostiți, apoi se uitară unul la celălalt și izbucniră în râs...

— Îți dai seama câte probleme nu avem?, îl întrebă amuzată Clara.

Profesorul surâse privind-o cu drag...

— Și totuși, ce căutăm aici?, îl întrebă ea timid.

— Este parcul unde am copilărit eu... Iar ce căutăm vei vedea imediat, îi răspunse el misterios... Ar trebui să fie cam pe aici...

Și, ținând-o strâns de mână, se îndreptară spre o bancă. O anumită bancă. Ea se supuse fără să comenteze sau să mai întrebe ceva. Se așezară pe banca șubredă, cu o stinghie ruptă, apoi Clara ridică ochii și privi înainte. În fața ei se lăfăia la orizont... Veneția. Maiestuoasă și lascivă cum o știa...

— De aici este cea mai interesantă priveliște a Veneției, îi șopti el...

Clara de acum, bătrână și trăită, încă își aducea aminte perfect acel moment și îl resimțea de fiecare dată cu aceeași intensitate. Probabil, fusese unul dintre cele mai frumoase cadouri primite vreodată.

Femeia se uită la ceas. Își dădu seama că e târziu și că trebuie să se grăbească. Luă de pe umeraș rochia și începu să se îmbrace. Era o rochie înflorată discret și ușor decoltată, exact atât cât să lase la vedere, în voie, un șirag de perle. Pantofii, nu foarte înalți, vintage, cu aplicații care aminteau motivele florale ale rochiei, completau armonios întreaga ținută ce foșnea încet la atingerea fină a ciorapilor de mătase.

Clopoțelul vesel de la ușă îi aduse aminte că mai avea câte ceva de făcut înainte de marea cină. Femeia deschise și, în prag, cu apusul în spate,

stătea Antonio, bucătarul familiei Incisa della Rochetta.

— Bună seara, signora. Am venit cu toate produsele, așa cum am promis.

— Bună seara, Antonio! Mă bucur nespus să te văd. Intră, te rog.

Bărbatul pătrunse cu timiditate în salonul „invernale”, unde deja erau pregătite toate momentele din acea seară: măsuțele pentru antreu, care avea să se servească în picioare, și masa lungă pentru cină.

Totul era impecabil, aranjat cu grijă și rafinament. Salonul Clarei era de un bun gust fără cusur. Canapeaua și fotoliile Cassina, elegante și imperiale, se îmbinau perfect cu cele două măsuțe bolognesi și cu secretaire-ul impunător la care, probabil, se nășteau ca prin minune poeziile stăpânei acestei case.

Clara îl privi cu atenție pe bucătarul napoletan rămas în mijlocul încăperii uimit sau poate...

— La ce te gândești? Ți se pare penibil ce fac?, îl întrebă dureros de direct femeia.

— Nu, signora. Nu, nu, nu... Dimpotrivă. Sunteți foarte curajoasă și respect asta. Mi se pare extraordinar ce faceți în această seară și sper să trăiți experiența exact așa cum ați visat.

Clara începu să râdă:

— A... nu, nu, nu am așteptări. În seara asta este despre mine, în sfârșit despre mine și despre povestea mea... Eu trebuie să reușesc să mă bucur de fiecare moment, de fiecare invitat și de fiecare poveste în parte. Și de toate la un loc...

— Știți, signora, vă respect mult și vă înțeleg perfect. Când eram mic, am crescut în suburbiile orașului Napoli. Și acolo, de fiecare dată când mergeam la școală, vedeam scris pe un perete mare: „Chi sogna, disegna”. Cine visează, desenează. Cine visează, cântă. Cine visează, gătește. Așa, ca mine. Cine visează, scrie. Așa, ca dumneavoastră... E foarte bine că visați. E un

lucru minunat... eu, când eram copil, mă încuiam în baie ca să nu mă deranjeze nimeni și visam. Călătoream pe unde voiam eu, zburam, navigam... mă simțeam liber atunci când visam. Când părinții mei au aflat ce făceam în baie, m-au dus de urgență la doctor care mi-a făcut o grămadă de teste, ca să vadă dacă sunt normal... Normalitatea... ce banalitate... Apoi ai mei s-au consolat...

Clara se amuză:

— Habar n-aveau că era un geniu în casă...

— Sunteți dumneavoastră prea drăguță, signora...

— Deloc... Ia, spune-mi, mai bine, ce mi-ai adus...

— Tot ce am discutat, signora...

— Ai adus toată mâncarea și băutura? Desertul?

— Totul, signora...

— Și emoțiile?

Antonio râse în timp ce așeza pachetele...

— Emoțiile le veți adăuga dumneavoastră. Eu doar am dat viață, cu grijă și pasiune, fiecărei trăiri pe care ați dorit să o serviți la această cină...

Clara se îmbujoră... Nu-i venea să creadă că mai e doar puțin... Atât de puțin până vor veni...

În prezent. Alan Nrapî

Alan privi încă o dată invitația aflată pe noptiera sa și începu să zâmbescă: Clara... Și-o aducea aminte de parcă fusese ieri. Timidă și cuminte, luminoasă și copilăroasă... El era acum un bărbat realizat, avea o soție italiană, o fiică italiană, una dintre cele mai mari companii producătoare de energie electrică din Peninsula și aceeași cetățenie albaneză. Trecuse prin multe încercări, luptase cu multe prejudecăți, fusese sărac, dar întotdeauna crezuse în el și nu renunțase niciodată la visurile sale. Însă, Clara îi rămăsese în suflet ca un capitol foarte curat, făcând parte dintr-o inocență dragă a vieții sale, aproape necesară pentru ceea ce devenise astăzi. Inițial, fusese mirat când primise invitația, apoi se gândise că trebuie s-o onoreze. Nu avea aerul unei întâlniri romantice, nici nu o bănuia pe Clara vreo secundă de un gest necugetat sau precipitat. Cine știe de ce îl chema. Oricum, se ducea liniștit, relaxat și cu gândul că se va bucura să o vadă. O întâlnire dragă, între prieteni. Sau poate că voia să îi ceară ceva, o fi având nevoie de ajutor... auzise că ea se mutase în Toscana de câțiva ani și poate că avea legătură cu această decizie...

Se privi în oglindă și acolo văzu un bărbat grizonant pe la tâmples, dar cu același zâmbet inconfundabil, strengăresc, pozitiv, cald și generos, își verifică din priviri ținuta: alesese un sacou gri casual, pantaloni gri antracit și o cămașă neagră. Mai privi încă o dată adresa din Toscana și zâmbi. Mereu surprinzătoare această femeie... Alan se mai uită încă o dată în oglindă, zâmbi unor amintiri îndepărtate, dar atât de vii și închise ușa în urma sa.

În prezent. Felix Paraschiv

Apa dușului îi șiroia de jumătate de oră pe trup, iar Felix se bucura de relaxarea pe care i-o oferea. Ieși apoi cu grijă, să nu ude pe jos. Era mereu iritat să nu lase urme de apă pe gresia de mii de euro. Își înfășură prosopul în jurul taliei, în timp ce își evalua forma athletică, de zile mari, în oglinda imensă a băii din vila sa somptuoasă. „Trebuie să mai lucrez puțin bicepsii și abdomenul. Oricât m-aș antrena, tot îmi rămân urmele obezității mele dezgustătoare”, concluzionează el, deși în sinea sa știa că acele vremuri erau demult apuse și că nu mai avea nici de gând și nici cum să se întoarcă vreodată la bolnavele obiceiuri culinare de odinioară. Își săpuni fața cu spumă de ras și, cu atenție de pictor renașcentist, începu să înlăture barba fină de o zi. Apoi, se îndreptă spre dressingul înțesat cu haine scumpe, toate aranjate la dungă, pe culori și aliniate impecabil. Totuși, bărbatul găsi o pereche de pantofi care nu era așezată la locul său și nu se putu abține să nu o boscorodească pe femeia în casă, care, oricât se dedica muncii sale și obsesiilor stăpânului casei, mai greșea uneori. Probă câteva cămăși, aparent toate la fel, dar nu se putea hotărî. Deși își ascunsese până atunci curiozitatea și, în același timp, nervozitatea de când primise misterioasa invitație, acum parcă nu mai avea răbdare. „Știam eu că se va întoarce la mine... Ce credea ea? Că va găsi repede pe altul să o ducă în cele mai exclusiviste locuri și să-i facă numai cadouri scumpe?”. Cu aceste gânduri cristalizate și care nu îi lăsa vreun dubiu că ar fi și un alt motiv pentru care Clara îl invitase la cină în acea seară, Felix își dorea să arate bine. Nu bine. Impecabil. Senzațional. Își dorea să audă de la femeia pe care nu o uitase nicio clipă că îl vrea înapoi. Că nu poate trăi fără el. Felix se privi în oglinda de cristal

și văzu un bărbat blonziu, cărunt pe la tâmples și cu o privire albastră care mai pierduse din energia de odinioară, însă, în seara asta, sclipea de viață. Se pregătise toată ziua pentru cina Clarei: spălase mașina luxoasă, cel mai nou model de pe piață, normal, se tunsese, își făcuse manichiura și pedichiura, ba chiar mersese și la masaj, cu gândul să mai scape de tensiunea care îi paralizase sufletul.

Acum, îmbrăcat la patru ace, parfumat cu cele mai scumpe esențe din lume și cu un ceas de 50.000 de euro la mână, semn al puterii sale financiare de netăgăduit, își simțea, totuși, picioarele tremurând. Se mai admiră încă o dată în oglindă, căutând confirmarea necesară, dar și încrederea în propriile forțe și părăsi vila de lux, demarând în trombă la volanul bolidului său negru.

În prezent. Costin Văleanu

Tabla plină de calcule și cifre era dovada certă a unei ședințe, unde se luaseră decizii importante și se trăsese concluzii care, probabil, aveau să influențeze viața multor oameni. Costin Văleanu, așezat în capul mesei din sala de reuniuni, își privi nerăbdător ceasul. Știa că, dacă nu va pleca într-un sfert de oră, va întârzia la cina unde fusese invitat de Clara. De când divorțase nu prea mai avusese nici timp, nici chef de întâlniri romantice sau de iubite. Alegerile le pierduse, din păcate, și acum trebuia să facă față situației. O mulțime de oameni importanți din jurul său își puseseră toate speranțele în capacitățile sale de a convinge și de a ferma electoratul. El știuse încă de la început că era un drum lung până la victorie și gustul amar al înfrângerii încă persista în mintea sa. Dar nu avea timp de prea multe regrete, asta pentru că urmau alte bătălii politice, alte alegeri, trebuia să strunească partidul și, mai ales, pe susținătorii cu bani, care îi dădeau forța necesară. Astfel, invitația apărută pe neașteptate îi oferise un moment de emoție și de liniște, care îl scosese pentru o clipă din vârtejul politic. Nu o mai văzuse de mult timp pe Clara și nici nu știa la ce să se aștepte de la această cină extrem de ciudată și parcă fără noimă. Clara fusese dintotdeauna o femeie plină de surprize, ingenioasă, cu multă imaginație. Costin își aducea aminte și acum bradul de Crăciun cu care îl surprinsese în primul lor an de relație. Îi păruse rău multă vreme după iubirea lor, erau prea tineri probabil și necopti, nu știuseră să comunice. Ea prea impulsivă și geloasă, el prea puțin atent și dibace la nevoile ei... În sfârșit... așa fusese să fie. El nu era omul regretelor. Mersese mereu înainte fără să se uite înapoi. Însă, simțea că în seara asta trebuia să onoreze invitația femeii din tinerețe. Simțea asta instinctiv, fără prea multe argumente

logice sau raționale. Pur și simplu, în acest moment al vieții sale, avea nevoie să se lase puțin în voia lucrurilor, fără teamă sau limite.

— Domnule Văleanu, aveți aici rezultatele noilor sondaje.

Secretara îi întrerupse șirul gândurilor și îl readuse în prezentul dificil și complicat al carierei sale.

— Mulțumesc! Lăsați-l aici. Mă uit mâine pe sondaj. Acum trebuie să plec. Am o întâlnire importantă.

— Dar, domnule, mai aveți o întâlnire programată.

— Cere scuze din partea mea și reprogramează. Plec fără șofer, conduc eu. Spune-i să-mi aducă mașina decapotabilă în față.

Apoi, Costin se ridică, își luă sacoul de pe spătarul scaunului și se îndreptă hotărât spre lift. Atât de hotărât, încât secretara nu mai puse nicio întrebare și se grăbi să îndeplinească cererile șefului său, care, de obicei, nu prea avea răbdare să aștepte.

În prezent. Dragoș Angelescu

Șemineul dogorea, iar în cameră se așeza o căldură prietenoasă, ba chiar insistentă. Lumina semiobscură a încăperii lăsa să se vadă foile aruncate peste tot, unele scrise ordonat, altele mângălite în grabă, și o chitară lăcuită pusă cu grijă în husa de piele neagră. Dragoș, aplecat asupra unui text, scria, apoi ștergea, scria din nou și iar citea. Ideile din acea zi miroseau a gutui pârguite și a lumină de toamnă. Apoi, lua chitara, executa câteva acorduri până când se declara mulțumit și se întorcea la scris. Găsise invitația de la Clara pe preșul de la ușă. Inițial crezuse că e o farsă a cuiva. Recunoscuse scrisul dezordonat și chinuit caligrafic al Clarei. Zâmbise și desfăcuse plicul fără să facă presupuneri sau să se hazardeze la vreo supoziție. Clara fusese mereu o femeie inventivă, surprinzătoare, complexă și complicată. Invitația îl luase oarecum prin surprindere, dar nu îl neliniștise prea mult, având în vedere că o cunoștea prea bine pe această femeie și se simțise mereu în siguranță în preajma ei. Era una dintre persoanele a cărei companie îi făcea mereu plăcere și care știa să-l înțeleagă din priviri și din tăceri. Ea ocupase mereu un loc aparte în sufletul său, unde rămăsese ca o fâlfăire subtilă de aripi. Era ceva, dincolo de întâmplări și cuvinte, care îi lega prin fire nevăzute și prin destine care li se întrepătrunseseră în vieți, fără a le da prea mult de ales. În prezența lor, adesea tăcută, unele destine se ceruseră la viață, altele la moarte și ei le fuseseră martori înțelepți. Undeva, totuși, îl bâzâia stingheră și înțepătoare curiozitatea de a afla care era rostul acelei cine, mai ales că instinctul său imbatibil, care de multe ori avea legătură cu alte lumi, îi spunea că seara avea să fie una specială. De aceea, Dragoș încercase să lucreze puțin, cu intenția că se va mai distra de la gândul

întâlnirii. Însă, oarecum, fără succes. Așa că, la un moment dat, abandonează foile scrise în grabă și ia chitara. Muzica era cea care îi oferea soluții și descărcarea emoțională de care avea nevoie. Cântă acolo, ca și cum ar fi fost în mijlocul lumii, din tot sufletul, cu toată ființa, în căldura molcomă și firească a șemineului din garsonieră. Se dezbracă astfel de înțelegeri și de tot ce îl împovăra și se înalță în acordurile fine ale melodiilor sale. Era starea sa cea mai firească și simțea că în seara asta deosebită avea nevoie să meargă relaxat și bucuros la cina cea de taină unde îl invitase Clara.

După un duș rapid, Dragoș îmbracă una dintre iile sale norocoase, pe care le purta de obicei la concerte, își ia nelipsitele țigări și ieși în grabă din garsoniera sa centrală.

În prezent. Mario Rossi

Aula imensă era, ca de obicei, ticsită de tineri. Atmosfera era relaxată, deși încărcată de idei și mult entuziasm. Profesorul dădea ultimele indicații despre proiectul în care încerca să-și implice studenții. Tabla era plină de expresii și cerințe. Mario Rossi își încheie lecția magistral ca de fiecare dată, fără emfază sau fraze bombastice, însă avea un talent deosebit de a-și ține studenții atenți și captați, fără să-i lase vreo secundă să abandoneze concentrarea. Le oferea chiar el în timpul cursului momente de relaxare și de pauză constructivă, pentru că, după părerea lui, creierul uman nu obosea, ci se plictisea uneori și atunci avea prostul obicei de a nu mai fi focusat. Însă, profesorul cunoștea curbele de atenție ale oamenilor, le intuia din timp și prevedea astfel eventualele clipe de distragere. De aceea obișnuia să alterneze tehnicile și ritmul din timpul cursurilor sale. Se simțea epuizat la final, stors de vlagă și de înțelesuri. În acea seară, era concentrat mai mult pe sine, mult mai absent decât de obicei. Ba chiar, în pauză, câțiva elevi mai studioși veniseră să-l întrebe dacă se simțea bine. Profesorul le răspunsese politicos că totul este în regulă, doar că era puțin preocupat pentru că în acea seară avea un eveniment deosebit. Întrebarea elevilor săi îl ajutase să-și conștientizeze emoțiile și să le înfrunte. Se străduia să domolească avalanșa de trăiri ciudate pe care încercase din răspuț să le ascundă de sine din momentul în care primise invitația Clarei. Sigur că se întreba care este sensul acelei cine, de ce îl chemase, de ce era atâta mister. Însă, mai mult decât aceste oportune întrebări, îl frământa efervescența din sufletul său. În toată vârtoarea vieții de om dependent de muncă, existau momente în care se gândea la ea, la întreaga lor poveste stranie, fără

cap și coadă, suspendată între ani și lumi, între paralelele și meridianele planetei, printre care se pierduseră și se regăsiseră de câteva ori.

Ca niciodată, așteptă plecarea studenților grăbiți și gălăgioși și rămase câteva minute în sala goală, aducându-și aminte de prima oară când o văzuse pe Clara. Era o femeie atrăgătoare, nu frumoasă, neapărat, în sensul tradițional, ci, mai degrabă interesantă, vie, elegantă fără a depune vreun efort. Fusesse o apariție neașteptată în viața lui haotică, dezordonată și mai ales centrată exclusiv pe muncă. Trăiseră o poveste frumoasă și lipsită de contorsionările firești ale unei relații obișnuite. Nu-și ceruseră nimic, iar ea se dovedise o femeie independentă și puternică, foarte capabilă să se descurce singură, fără a se agăța de partener. A fost exact ce îi trebuise lui în acea perioadă complicată. Suferise când se pierduseră printre meridianele planetei mari, dar o păstrase în sufletul lui ca pe o întâmplare unică.

Invitația Clarei deschisese un sertar de mult timp închis și lăsase să iasă unele regrete, unele emoții și trăiri, care îi făcuseră să se oprească pentru o clipă din caruselul aparent de neoprit al vieții sale. Stinse lumina din aula Universității și porni spre cina Clarei.

În prezent. Vladimir Dimitriu

Redacția ziarului fierbea la acea oră în așteptarea închiderii ediției și a plecării spre tipar. Vladimir, la biroul său, studia cu atenție articolele de pe prima pagină. Era cea mai lucrată parte din ziar până în ultima clipă și, de multe ori, o schimba cu puțin timp înainte de tipar, în funcție de evenimentele zilei. Dădea indicații scurte secretarului de redacție, concentrat adânc în puzzle-ul zilnic al paginilor cotidianului.

— Șefu', trebuie să dăm drumul ziarului. Mai schimbați ceva?

Vladimir părea transfigurat și toți angajații își dăduseră seama de această modificare semnificativă a șefului lor. Se petrecuse odată cu sosirea la redacție a unui plic misterios care-l tulburase peste măsură. Bărbatul, încărunit vizibil, cu tâmplele blonzii și golașe acum din cauza vârstei, cu cearcăne accentuate de nopți pierdute și băutură, cu mâinile îngălbenite de cele două pachete de tutun inspirat cu nesăț în fiecare zi, mai privi o dată plicul elegant. Recunoscuse imediat caligrafia frumos chinuită a Clarei. Nu reușise niciodată nici s-o subjuge, nici s-o înțeleagă pe deplin. Poate nici s-o iubească așa de complicat și cumplit cum o făcuse ea. O aprecia mult pentru tot ce devenise, pentru modul și grija cu care o crescuse pe Anabelle și, mai ales, pentru demnitatea cu care se raportase la toată povestea lor. Vladimir ascunsese adânc în suflet neîmplinirea iubirii lor și eșecul relației cu fiica sa. Și, mai mereu, alesese calea simplă și ușoară de a da vina pe Clara. Și pe toată lumea din jurul ei. Poate chiar și pe prietenii lui care îi spusese că greșise în căsnicia cu mama fetei. Toți erau vinovați pentru că nu reușiseră să-l învețe cum să procedeze. Pentru că nu făcuseră mai mult pentru el. Deși, părea uneori, că nici nu merita. Și totuși,

din punctul lui de vedere, ei toți erau datori să-l ajute, să-l înțeleagă, să-i tolereze cu bucurie și iubire egoismul suprem, cultivat în cele mai mici detalii și consecințe. Acum, privind invitația la cină, Vladimir nu mai putea să ascundă gunoiul sub preș. Simțea că era chemat la un decont. Că, probabil, trebuia să facă față unei discuții oneste cu Clara. Și poate și cu Anabelle. Asta îl frământa peste măsură și ar fi vrut, pur și simplu, să meargă acasă și, cu sticla obișnuită de bere lângă el, să se scufunde înapoi în confortul său lejer și banal de zi cu zi. Însă, pentru prima oară după mulți ani, simțea că nu se mai poate opune întâlnirii ce părea extrem de adevărată și clară. Atât de clară, încât îi putea auzi intențiile asurzitoare dincolo de coala de hârtie pe care o tot privea. Așa că, mai fumă cu nesaț o țigară, dădu „bun de tipar” pentru ziar și ieși în aerul rece al serii. Sau, poate că era, în sfârșit, un aer curat. De izbăvire pură.

În prezent. Aurelian Petrache

Avusese o zi cumplită. Cu mulți pacienți și o urgență care-l trimisese în sala de operații timp de trei ore. Era epuizat, dar știa că nu avea cum să rateze seara aceea. Imaginea Clarei îi stăruia în minte: fragilă și firavă, cu o inimă care suferea de diverse afecțiuni sâcâitoare, pe care el se străduise din răspuțuri să i le amelioreze măcar. Dar nu putea face nici el mai mult, atâta timp cât ea nu se menaja. Nu inima era problema ei. Ci sufletul său de cristal, încercat de prea multă trăire, de prea multă viață și de prea multă iubire. Clara nu știuse niciodată să trăiască altfel, iar el asta adorase mereu la ea. Știa că greșise când plecase atunci, demult, iar delicatețea ei de a-i înțelege lipsa de curaj în a înfrunta mentalitățile învechite ale mamei sale și ale socialului în general îl măcina și acum. Ar fi preferat ca ea să reacționeze virulent și să-l jignească, să-i reproșeze că a amăgit-o când s-au iubit și că astfel i-ar fi dat speranțe deșarte. Așa ar fi preferat să facă ea. Clara îl înțelezise în profunzime, îi acceptase alegerile cu înțelepciune, dar și cu multă suferință. În seara aceasta bănuia ce avea ea de gând să facă și o aprecia încă o dată pentru curajul său debordant. Nu știa însă dacă el, Aurelian, era pregătit pentru un astfel de eveniment și dacă va ști să fie la înălțimea așteptărilor ei... Aerul răcoros din curtea clinicii îi trezi biciuitor rațiunea ațipită pe undeva prin pliurile inimii. Nu voia să meargă în acea seară pe calea rațiunii. Nu de data asta, dacă voia să fie și el măcar o dată curajos și demn. Așa că își luă inima în dinți și, cu sufletul în palme, porni spre casa colorată dintre dealuri, pentru a onora invitația Clarei. În drum, totuși, se opri la florărie și ieși de acolo cu un buchet mare de flori de câmp, preferatele ei, din câte își aducea el aminte. Acum

era gata să o întâlnească. Sau, mai bine spus, să se întâlnească și el cu propriile alegeri...

Toscana. În prezent.

— *Cina* —

Poarta grădinii scârțâi ușor, dar sonor în aerul greu al serii ce începea să pună stăpânire pe dealurile toscane. Aurelian, cu buchetul de flori în mână, sună clopoțelul de la intrare. Clara redecorase casa dintre dealuri cu mult gust, o combinație stranie între modern și vechi, între culoare și arhitectura sobră a pietrelor din tradiția locală. De aceea, soneria nu era modernă, ci de modă veche. Clara îi deschise ușa foarte veselă și emoționată.

— Clopoțel în loc de sonerie, cum altfel?, constată zâmbind Aurelian.

Femeia îl sărută pe obraz și râse îmbujorată:

— Oare nu știi că de fiecare dată când sună un clopoțel, un înger își primește aripile?

— În seara asta cine își va primi aripile?

Clara zâmbi și, fără să-i răspundă explicit, îl invită în salonul iernale cu o mișcare largă a mâinii.

— Uau. Ce frumos ai decorat totul!

— Îți place? Mulțumesc mult!

Masa masivă de nuc, stil bolognese, era ticsită de farfurii acoperite cu grijă. Paharele de cristal străluceau pe măsuțele din salon.

— Pare a fi un ospăț în toată regula, apucă să mai remarce Aurelian și clopoțelul se auzi din nou.

În cadrul ușii stătea, cu zâmbetul lui de ștrengar, Alan.

— Bună seara, Rrushi! Sper că n-am întârziat.

— Deloc. Ești foarte punctual, de fapt. Intră, te rog...

— Ai o casă tare cochetă și frumoasă.

— Mulțumesc. Este un vis de demult pe care am reușit să-l realizez, în sfârșit. De aceea și această cină.

Alan pătrunse în salonul elegant și-l observă pe Aurelian. Clara scurtă momentul de stânjeneală care s-ar fi putut crea între cei doi bărbați și le făcu prezentările.

— Deci? Ce e cu această cină? Inaugurezi casa?, o întreabă Alan.

Clara surâse ca pentru sine:

— Inaugurez visul mai degrabă...

Clopoțelul anunță un nou oaspete. În încăpere pătrunse Costin. Elegant, impecabil, la fel de slab cum și-l amintea Clara și încărunit pe la tâmpile.

— Ei este Costin Văleanu! Domnii sunt Aurelian Petrache și Alan Nrapî.

Costin salută protocolar și încercă să-și găsească un loc în sufrageria toscană.

Următorul sosit fu Dragoș Angelescu.

— Fă iubi, departe mai stai... Cine te-a pus să te cocoți pe dealuri? Tu știi că eu nu sunt sportiv ca tine. Eu sunt om al șesului, mai degrabă...

Clara începu să râdă. Dragoș avea un magnetism specific care, deși te putea călca pe nervi dacă era combinat cu doza cunoscută de sarcasm, totuși rămânea electrizant pentru cei din jur. Când dădu cu ochii de ceilalți bărbați, Dragoș se arici imediat. Nu iubea prea mult situațiile pe care nu le putea controla. Pe de altă parte, însă, puterea lui de a disimula și forța de adaptare îl salvau mereu. Așa că preferă doar să constate:

— Suntem la un banchet socratic... am înțeles...

Cât timp cei patru bărbați făcură cunoștință și încercară să-și dea seama ce se va întâmpla în acea seară ciudată, în casa colorată dintre dealuri, Clara continuă să-și primească invitații, din ce în ce mai copleșită de trăiri.

Urmă Vladimir. Pe cât de înalt și solid părea, pe atât era o apariție care semăna mai degrabă cu o umbră palidă a unei personalități irosite în mize și războaie inutile. O salută scurt pe femeia din prag și se grăbi să se alăture celorlalți cu o mișcare

politicoasă a capului. Politețea era ceea ce conservase dintotdeauna, o politețe exacerbată pe care o scotea la înaintare ca pe o nălucire de sine ce devenea în cele din urmă suspectă în fața celorlalți. Nimeni nu putea fi așa exagerat de respectuos și de manierat decât dacă nu dorea să se ascundă în acest fel de propriile neputințe.

Sosi și Mario, jovial și cald, precum și-l aducea ea aminte, cu zâmbetul solar și privirea curioasă, cu care o scană pe Clara încă din prag.

— Îți plac „prietenele mele”?, îl întrebă femeia amuzată indicând tocurile pantofilor vintage și învârtindu-se pe vârfuri într-o piruetă.

— Adevărate piese de rezistență, cară mia...

Deja salonul inernal era plin și atmosfera era parcă din ce în ce mai vibrantă.

— Mai așteptăm pe cineva?, întrebă Costin nerăbdător, ca orice politician care nu are niciodată prea mult timp la dispoziție și, uitându-se la ceasul de la mână, ca un tic deja desuet.

Clara zâmbi. Era normal că va întârzia.

— Da. Încă pe cineva...

Dar nu apucă să termine bine aceste cuvinte, că în fereastra mare a salonului se zăriră de foarte aproape farurile puternice ale unei mașini ce părea elegantă, de teren. „Sigur mi-a călcat florile”, se gândi reflex femeia, grăbindu-se către ușă. Felix, spilcuit până în dinți, mirosind a cel mai scump parfum, îmbrăcat în costumul său Scabal, îi zâmbi stângaci...

— Te-ai ajuns? Ai câștigat la loto de îți permiți vila asta?

— Oi fi câștigat și eu vreo loterie de merit, cine știe... îl ironiză ușor Clara. Tu ce faci? Ai ajuns cu bine?

— Sigur. Am venit cu mașina nouă, ultimul model de Range Rover. Deși am văzut în curtea ta mai multe mașini de fițe. Ai mulți invitați de marcă în seara asta?

— Nu mulți. Câți trebuie...

— Am întârziat?, întreabă bărbatul privind-și ceasul strălucitor.

— Nu, ai venit exact după fusul tău orar proverbial. Ai un ceas nou, tare frumos. Să-l porți sănătos!

Clara se gândi, cunoscându-l, că-i va face plăcere complimentul.

— Da. Văd că l-ai remarcat. Hublot de aur. Cel mai complet și mai nou model de pe piață.

— Nici nu mă gândeam altfel!, îi răspunse ea și-l invită înăuntru.

Amfitrioana îi privi pe cei șapte bărbați adunați în salon: care stătea în picioare, care așezat, care într-un colț sau de vorbă socializând. Șapte oameni, șapte povești, șapte destine ce se îmbinaseră cu al său și o ajutaseră să se definească, să se construiască și să ajungă ceea ce era astăzi. Îi privi pe toți cu drag, fără patimă sau tristeți, fără regrete sau cuvinte nespuse. În seara asta, avea să le restituie, în stilul ei unic, mulțumirea și adevărul pentru ceea ce reprezentaseră ei, fiecare, în viața și în devenirea sa. Dezbrăcată de amăgiri, de așteptări sau de încrâncenări, Clara, mai luminoasă și mai frumoasă ca niciodată, își întâlnea senină poveștile din viața ei, deciziile, lașitățile, alegerile, bucuriile, tristețile, trăirile de demult sau mai de curând, toate-toate adunate în casa colorată dintre dealuri, unde hotărâse să se retragă la bătrânețe. Știa că aici și acum, timpul se oprise în loc cu o reverență amplă.

— Bună seara, dragii mei! Vă mulțumesc că ați răspuns invitației mele și că am șansa să vă întâlnesc pe toți în această seară! Știu că sunteți nedumeriți, probabil, de motivul pentru care v-am rugat să veniți și vă întrebați ce căutați aici. Misterul, promit să nu mai dureze foarte mult, dar mi-ar face plăcere să începem cina noastră, pe care mi-o doresc un puzzle unic de senzații și emoții. În seara asta, am un ajutor care ne va servi mâncarea și băutura și care este „vinovatul” de toate

bunătățile rafinate cu care ne vom răsfăța: domnul Antonio Maiori. Bucătarul italian intră ceremonios cu o tavă plină cu pahare, pe care le oferi tuturor celor prezenți:

— Vă rog, signori, spumante Annamaria Clemente.

Farfuriile de pe masa de nuc se dezgoliră timide în fața oaspeților și căpătară culoare. Erau câteva gustări de început: solzi de parmezan, serviți în farfurii de ceramică de Faenza, colorate viu sub galbenul pai al parmezanului lăsat la maturat exact 36 de luni.

— Mai întâi, ne vom delecta cu prima emoție a serii: CURIOSITATEA. În primă instanță, curiozitatea este cea care v-a adus pe toți aici. Așadar vă invit să încercați crostini con rapa nera care vă vor purta pe calea unui gust complex: uleiul amar, acid este pus în valoare de dulceața pâinii toscane care nu are niciun pic de sare.

Vladimir privi curios produsul și mușcă precaut. Alan mestecă încet, cu ochii închiși. În cameră nu se mai auzeau decât întrebările nerostite ale invitaților, care tocmai se urcaseră într-un carusel al trăirilor unice.

— Tot acum vă invit să mâncați un crostino caldo con il lardo di Colonnata acoperit cu piper de Madagascar măcinat gros. Și nu vă sfiți să vă lăsați cucerți de gustul inconfundabil pe care-l veți simți: duritatea pâinii crocante îmbinate perfect cu grăsimea moale, toate cuprinse ca într-o capcană de mirosul piperului.

— Iubi, nu aș fi crezut niciodată că tu vei servi la masă slănină. S-a întors lumea cu fundul în sus!, comentă ironic Dragoș, ca să mai detensioneze atmosfera densă și mult prea serioasă.

Ceilalți râseră, în timp ce savurau mâncărurile rafinate care le puneau la grea încercare simțurile.

— Nu uitați de spumante Annamaria Clemente! Fără această licoare jucăușă nu vă veți putea

bucura cu adevărat de avalanșa fericită de arome. Dar nu beți mult, mai avem atâtea de încercat...

— Absolut rafinat totul, spuse zâmbind Costin. Mă gândesc ce poate urma mai spectaculos???

— Oooo... e doar începutul, crede-mă! Sănătate și bine ați venit!, adaugă femeia și bău din paharul înalt, de cristal, care găzduia acel spumante fin și înțepător al curiozității.

Aroma subtilă a băuturii se insinuă în mintea tuturor și le ațâță imaginația și bucuriile de departe, de care nici ei nu mai aveau habar.

Clara îi pofti apoi la masă. Totul era absolut impecabil aranjat, pentru a sublinia parcă, încă o dată, importanța momentului și a ceremoniei la care erau toți părtași.

Antonio, maestrul de ceremonii și însoțitorul de bază în această experiență a „stranierei”, își făcu apariția cu multe farfurii pe o tavă.

— Antreul este servit, signora!

Bărbații traseră toți cu ochiul la farfuriile strălucitoare care ascundeau următorul fel de mâncare și, mai ales, următoarea bucată din puzzle-ul pe care gazda lor îl pregătise pentru ei în acea seară.

— MISTER!, rosti Clara privindu-și invitații cu multă bucurie. Carpaccio di filetto di Chianina, fin feliat și acoperit de anghinare mărunț tăiată, crocantă și împlinită în gust de piperul de Madagascar, uleiul de măsline și generosul parmezan.

— Ce vin este acesta?, întrebă Felix. Nu cumva...

Clara începu să râdă unei amintiri îndepărtate.

— Da. Este vin Sassicaia din anul 1997, cu o aromă corpolentă și intensă, care va completa fără îndoială nuanțele rafinate ale cărnii.

— Deci, îți mai aduci aminte?, rămase Felix pe buze cu întrebarea fără răspuns, dar și cu gustul inconfundabil al vinului de prestigiu.

— Sigur că-mi aduc aminte, surâse Clara. Și îți vei aduce și tu aminte. În această seară toți ne vom aminti...

Mario se foi pe scaun trădându-și emoțiile pe care încerca să le ascundă, Aurelian ridică primul paharul în semn de salut și reverență timidă către femeia din capul mesei. Abia acum înțelese de ce îi chemase ea în seara aceea.

— Mi-a fost dor de sufletul tău, Clara!, rosti grav și rotund doctorul și, parcă, acele cuvinte se rostogoliră răsunător în atmosfera densă din salon.

— E ceva ce nu înțeleg eu? Îmi scapă ceva?, se arătă ușor iritat Dragoș.

— Atunci, în cazul ăsta cred că tuturor ne scapă!, adăugă Vladimir. Asta pentru că nici eu nu înțeleg nimic.

Clara se așteptase la întrebări, animozități sau chiar ușoare conflicte, știind că avea la masă șapte povești importante, șapte bărbați puternici și orgolioși. Așa că se grăbi să detensioneze atmosfera:

— Cred că e momentul pentru primul fel de mâncare. Să nu pierdem timpul... adăugă ea relaxată.

Acum se simțea mult mai stăpână pe sine văzându-i pe toți în fața ei și, în plus, încurajată constant de privirea aproape imperceptibilă a bucătarului Antonio, pe care-l simțea ca pe o stâncă lângă ea. Și asta îi dădea încredere și putere că face exact ce trebuie și, mai ales, că trebuie să ducă la bun sfârșit această seară.

— Domnilor, ne aflăm în Toscana, locul unde eu am ales să-mi așez visurile și bucuriile, așa că primul fel nu putea fi decât pe bază de paste. Și nu orice fel de paste, ci acelea care sunt specifice zonei. Se numesc Pici și ne sunt servite de prietenul meu bucătar, cu simplitatea gustului „aglio ed olio” și așezate cu grijă pe un pat de sparanghel, din care s-au păstrat doar vârfurile

crocante, restul pierzându-se discret într-o cremă fină.

Pastele se lăfăiau încrezătoare pe farfuriile de un alb impecabil și de o modestie care le puneă și mai mult în evidență.

— Vinul este, însă, unul intens și elegant, cum altfel? Un cabernet Solaia, fără îndoială, cel mai potrivit să accentueze aroma pastelor.

— Ai uitat să ne spui emoția primului fel!, o amendă cu tact Costin.

— Nu am uitat. Mă gândeam doar că e evidentă, îi răspunse Clara mustăcînd.

— Eleganță!, rosti Alan.

— Exact ca poveștile noastre!, completă femeia încredințînd din cap. ELEGANȚĂ! Poftă bună!

Cîteva minute se auzi doar sunetul furculițelor izbindu-se de porțelanul farfuriilor albe și clinchetul paharelor.

— Cu adevărat excepțională mîncarea, iar vinul deosebit. Totuși, ai să ne dezvălui de ce ne-ai chemat pe toți? Și ce avem în comun?, se interesă nerăbdător Costin.

— Da, chiar așa... Pe cît de interesantă e șarada asta, ar fi indicat să ne explici... completă și Vladimir.

— Sigur că vă voi spune. Însă la momentul oportun. Deocamdată, propun să ne bucurăm de mîncarea aleasă pe care v-am pregătit-o și de seara asta specială, care, cu siguranță, ne va rămîne tuturor în suflet și în amintire, le abordă Clara cu diplomatie nerăbdările celor doi. Și acum să trecem la felul doi: filetto alla Rossini, adică mușchi de vită în sînge, pregătit în vin și însoțit de lardo, o adevărată specialitate locală. Este o capodoperă gastronomică pe care Antonio Maiori, bucătar de mare clasă, ne-o oferă cu generozitate și bucurie la această cină. Așa că, trecem la PUTERE. Iată ce vă propune acest fel de mîncare. Puterea este a voastră, pentru că ați acceptat invitația mea, dar, în egală măsură, sau poate chiar

mai mare este și a mea, pentru că am decis să mă întâlnesc în această seară cu cele mai importante povești ale vieții mele, care m-au construit și mi-au oferit bucuria de a fi exact cine sunt astăzi. Deci, putere, domnilor! Poftă bună!

Bărbații rămaseră puțin pe gânduri la vorbele femeii și, fără să mai pună alte întrebări, începură să-și răsfețe papilele gustative cu festivalul de arome pe care carnea gătită exact cât trebuie și scăldată subtil în vin, îl oferea: o senzație unică, alături de grăsimea moale care completa fără cusur gustul. Încet-încet, în tabloul serii, începea să se contureze motivul pentru care Clara îi chemase la cină pe cei șapte, însă finalul avea cu siguranță să-i surprindă pe toți.

Alan ridică ochii din farfurie și respiră adânc. De prea multe emoții, de prea mult inedit, de prea mult în general. Seara asta era cu siguranță despre trăiri înalte...

— Exact! Acum vom respira adânc, râse Clara privindu-l pe Alan.

Acesta îi zâmbi și se uită în jur. Ceilalți participanți observau schimbul de priviri dintre cei doi cu multă curiozitate și, poate, cu puțină gelozie. Dar Clara, în seara aceasta, nu avea decât invitați speciali. Toți îi erau dragi și importanți, pentru că toți făceau parte din trecutul și amintirile ei. Nu mai conta acum dacă unii o făcuseră să sufere sau o dezamăgiseră, probabil și ea îi dezamăgise pe unii dintre ei și pe alții îi făcuse să sufere. Ceea ce conta era că aceste povești o construiseră, îi oferiseră lecții de viață importante: Costin fusese lecția geloziei, Alan, lecția inocenței pierdute, Dragoș, a iubirii necondiționate, Vladimir fusese lecția suferinței supreme din care se nasc miracolele, Aurelian, lecția înțelepciunii, Felix, lecția banilor, cu bune și rele, iar Mario, lecția fericirii, pentru că, dacă iubești pe cineva, te vei bucura pentru fericirea sa, chiar dacă aceasta nu te include și pe tine. Era o femeie norocoasă. Și

nu pentru că întâlnise atâția oameni deosebiți, ci pentru că știuse să învețe din fiecare poveste, devenind mult mai bogată după fiecare experiență.

Felix se ridică de la masă și se apropie de ea:

— Aș putea să ies puțin? Simt nevoia să fumez.

— Te însoțesc și eu, sări Dragoș, care deja bătea din picior de nerăbdare. Li se alătură și Costin.

— Sigur. În curând, ne vom bucura de desert. Apoi, vom ieși în grădină. Veți trăi atunci un moment deosebit.

Cei trei bărbați ieșiră la aer, iar Clara rămase cu Aurelian, Alan, Mario și Vladimir.

— Ce seară incredibilă, spuse Alan. Ți mai aduci aminte seara aceea din cămin? Prima noastră seară?

— Sigur că îmi aduc aminte, roși femeia discret.

— Vreți să vă lăsăm singuri?, se simți stânjenit Aurelian.

— Nu e nevoie, spuse Clara. Cred că oricare dintre voi are în suflet o seară deosebită petrecută împreună.

Fiecare zâmbi, respirând adânc la câte o amintire...

Între timp, în fața casei colorate dintre dealuri, în aerul rarefiat al serii, trei bărbați eleganți fumau și admirau peisajul din ce în ce mai ascuns în orizontul luminat acum doar de luna timidă. Se priviră o vreme fără să spună nimic. Apoi, Costin îndrăzni să rupă tăcerea:

— Ce figură este Clara! Eu nu mai știam nimic despre ea de o grămadă de vreme. Am mai citit prin ziare diverse, dar nu mă așteptam nicio secundă să mă contacteze.

— Crezi că se aștepta careva dintre noi?, îl întreabă Dragoș cu atitudinea lui urâcioasă, devenită deja proverbială.

Felix își măsura adversarii discret și precaut și, deși la nivel declarativ se simțea jignit că nu era singurul invitat, murea de fapt de curiozitate să înțeleagă cine erau ceilalți și de ce se aflau aici. Își

dăduseră toți seama că erau povești din viața gazdei, dar nu îndrăznea nimeni să întrebe mai mult.

Invitații se reuniră în jurul mesei, unde Antonio, la fel de serios și atent ca la începutul serii, le oferi tuturor câte o felie de tort:

— Signori, torta di ricotta e pere!, anunță el ceremonios și se retrase spre grădină, unde avea să pregătească ultima bucurie culinară a serii, dar și momentul culminat.

Clara adăugă:

— O prăjitură ușoară, ca o gură de aer proaspătă: RESPIRAȚIE!

Și femeia respiră adânc, încercând să-și tempereze emoțiile, care începeau să pună din nou stăpânire pe ea. Mai era puțin... atât de puțin...

Tortul era răcoros și extrem de bine echilibrat între dulceața perelor și ricotta cremoasă care completa discret, fără să acopere, gustul delicat al fructelor. Era ceva în acea aromă care îi trimitea pe fiecare la copilărie, la sine. La sinele profund, pe care de multe ori îl uităm în lada cu jucării din copilărie, depozitată cu bucurie în pod, cu gândul că o vom vizita din când în când, însă, fără s-o facem niciodată.

În aer se instalează tăcerea, de data aceasta firească și relaxată, așa cum erau și simțurile tuturor invitaților. O pală de aer rece și proaspăt îi smulse din incursiunea neașteptată în copilăriile lor ghemuite printre gândurile de oameni mari.

— Vă invit în grădină!, rosti Clara, cu distincție și emoție abia stăpânită.

Cei șapte bărbați ieșiră în grădina luminată misterios, unde găsiră o masă în centru și alte măsuțe în jurul ei.

— Am ajuns acum și la final. Vă voi împărtăși în curând motivul pentru care v-am chemat în această seară la cină. Dar, mai întâi, aș vrea să experimentăm încă o emoție. Ultima din acest lung șir de senzații trăite astăzi împreună. Aveți aici, pe

masă, ciocolată neagră Venchi, trabucuri toscane desigur, Antica Riserva, Rhum JM XO și felii de portocală. O să vă rog să vă apropiați și să urmați instrucțiunile stricte ale specialistului, adaugă surâzând Clara, cu o lumină de fericire și împlinire în priviri. Luați o felie de portocală, o tăvăliți pe o parte în zahăr pudră și pe cealaltă în praf de cafea. O mestecați puțin, apoi beți o gură de rom și trageți fără rezerve din trabuc.

Femeia își privi oaspeții care îi urmau cu atenție indicațiile:

— Gustul romului, păcălit cu grijă de portocala ascunsă printre zahăr și cafea, totul stins în aroma inconfundabilă a țiğărilor de foi, vă va oferi accesul nelimitat și rafinat la AMINTIRI! **Nimic nu e certitudine până nu devine amintire...**

Invitații, cu ochii închiși, savurau senzațiile unice și încercau bucuria neîngrădită a accesului la amintiri, singura bogăție autentică a acestei lumi.

— Iată de ce v-am chemat în această seară!

Bărbații deschiseră ochii și, pe fiecare măsută, zăriră câte o carte.

— Cartea aceasta spune șapte povești de iubire despre suferință, bucurii și dezamăgiri. Pe scurt, șapte povești de viață adevărată, cu bune și rele, cu trădări și visuri, cu dorințe și minuni. Această carte spune povestea voastră cu mine. A mea cu voi. Această carte am scris-o ca să vă mulțumesc pentru tot ce ați adus în viața mea. Fără povești, fără iubire, fără suferință nu puteam crește, n-aș fi putut deveni ceea ce sunt astăzi. Vă mulțumesc, pentru lecțiile importante pe care le-am învățat alături de voi, vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați dat, vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați luat. Vă mulțumesc pentru ce am avut și pentru tot ce nu am avut de la voi. Numai așa am ajuns aici, în această seară și, uneori, este bine să ne așezăm la masă cu trecutul nostru, fără patimi sau înverșunări, fără reproșuri sau tristeți. Ci doar cu multă asumare și bucurie pentru tot ce am trăit. În

fond, sunt poveștile noastre, zestrea noastră de destin. Doar astfel putem îmbrățișa, în sfârșit, viitorul.

Fiecare bărbat deschise cartea de pe masă. Toți o răsfoiră îndelung, uneori zâmbind sau poate încruntați de cuvintele care de abia acum căpătau valoare în Univers, pentru că erau, în sfârșit, citite.

În grădina din spatele casei colorate dintre dealuri, tocmai se întâmpla viața. Viața însăși, simplă, fără cosmetizări sau compromisuri.

Dezbrăcată și onestă în fața protagoniștilor săi, surâzând dintre paginile de hârtie ale unei cărți. Și fiecare o citea cum dorea, o experimenta și o răzgândea după puteri. Nu există adevăruri, ci numai povești. Nu există oameni, ci numai destine. Nu există literatură, ci numai personaje.

În grădina din spatele casei colorate dintre dealuri, minunile se întâmplau chiar acum, în întunericul improbabil și răcoros, cu miros de țigări de foi și rom de bună calitate.

În grădina din spatele casei colorate dintre dealuri, se eliberau suflete și se îmbogățeau spirite.

În grădina din spatele casei colorate dintre dealuri, nu mai exista nici timp, nici spațiu. Numai povești. Nu erau mai speciale sau mai puțin speciale decât alte povești care navighează prin lumea asta mare. Dar erau poveștile ei și asta le făcea unice. Fiecare ar trebui, cândva, să-și întâlnească trecutul într-o grădină, la un semafor sau într-o cafenea cochetă. Întotdeauna alegeți voi locul. Întotdeauna alegeți voi cui vreți să mulțumiți. Întotdeauna alegeți voi ce povești sunt importante. Doar să o faceți cândva, ca să vă puteți întâmpina, în sfârșit, viitorul.

În grădina din spatele casei colorate dintre dealuri...

*

*

*

Clopoțelul de la intrare o trezi pe Clara din visare. Rămăsese singură în grădina cuprinsă de întuneric. Invitații plecaseră. Fiecare, înapoi la viața sa. Fiecare, către destinul său. În urma lor, strălucitoare și onestă, cartea...

Femeia se ridică de la masa din grădină și deschise ușa de la intrare. În prag, un bărbat grizonant, nu foarte înalt, cu privire pătrunzătoare și părul dat pe spate. Îmbrăcat la patru ace, cu un costum ce îi pica impecabil pe trupul încă în putere, un bărbat extrem de interesant...

— Ai sosit?, îl întreabă Clara cu chipul luminat.

El îi răspunde cu o mișcare a capului.

— Dar tu? Ești pregătită?

Ea îi zâmbi fericită:

— Da! Acum da! Rămâi cu mine?

O privi de sus până jos: o femeie elegantă, cu o delicatețe și o feminitate pe care le câștigase în timp, iar timpul, în schimb, nu îi lăsase bătrânețea, ci doar o distincție atrăgătoare.

— Sigur că rămân cu tine! Te-am căutat o viață întreagă... Ești chiar mai frumoasă decât îmi aminteam în visurile mele de adolescent, pe când nici nu te cunoșteam.

— Ești chiar mai elegant decât îmi aminteam în sufletul meu atât de încercat...

Clara râse cristalin, iar zâmbetul îi fu acaparat de buzele lui, într-un sărut pasional, în timp ce trupul ei gracil era apărat de îmbrățișarea lui afectuoasă.

În casa colorată dintre dealuri sosise prezentul...

Toscana. În prezent.

Dimineața de primăvară se juca feciorelnic prin perdelele casei colorate de pe deal, care aștepta lumina zilei cu ferestrele larg deschise. Clara ieși în soarele blând al Toscanei, desculță și cu părul răvășit de somn. Privi dealurile povârnite unele peste altele și intui, nu foarte departe, larma orașului năvălaș pe care îl iubise dintotdeauna. Florența se trezea și își întindea molatic, ca și ea, visele, sub cerul aproape perfect.

Femeia se așază la masa de pe terasă. Cerul i se părea mai limpede decât de obicei și aerul încă mai mirosea a pere și ricotta, a ciocolată neagră, a rom și portocale. Nu trecu mult timp și simți o îmbrățișare caldă.

— Te-ai trezit? Ai dormit bine?

Bărbatul de cu o seară în urmă o sărută și se așază lângă ea, la masa de lemn. Se priviră cu bucurie, apoi rămaseră îmbrățișați privind dealurile Toscanei și ascultând agitația orașului din depărtare.

— Mami, unde ești? Te-ai trezit?

Glasul inconfundabil o făcu să tresară de pe scaun.

— Anabelle! Ai venit!!!!

O tânără superbă, cu părul blond și lung, cu privirea de cer cum nu se mai văzuse vreodată, apără desculță în pragul ușii.

— Mamă! Am ajuns târziu. Voi dormeați deja. Ce faceți? Totul ok?, întrebă fata privindu-i pe amândoi.

— Sigur, suntem bine. De ce nu am fi?, răspunse Clara fericită.

Se așezară toți trei în jurul mesei, cu ceștile de cafea în mână, râzând și chicotind...

— Trebuie să ne povestești cum a fost aseară. Nu-i așa?, spuse Anabelle făcându-i cu ochiul bărbatului de lângă mama sa.

Gestul Clarei de parcă ar fi tras fermoarul la gură lăsa să se înțeleagă că nu va divulga nimic din ce se întâmplase cu o seară înainte...

— Nu e corect!, se revoltă Anabelle jucând rolul fetiței răsfățate pe care adora să-l exerseze de când era mică.

— Nu suflu nicio vorbă!, zise Clara, privindu-i fericită pe amândoi și le arată cu drag cartea de pe masă.

Apoi, se uită cu drag la bărbatul care adusese, în sfârșit, liniște și bucurie în viața ei.

Își găsisese împlinirea și fericirea. Unde? Cum? Când? Unde îl cunoscuse pe el? Care era povestea lui? Care era povestea lor? Cine știe... poate într-o altă carte... poate într-o altă poveste. Poate, de data aceasta, una fără sfârșit...

Nimic nu e certitudine până nu devine amintire...

*Nimic nu e certitudine
până nu devine amintire!*

Editura Badea & Professional Consulting

9 789731 722276

ISBN 978-973-1722-27-6

- {1}. Scuzați-mă, am nevoie de monede. Mă puteți ajuta, vă rog, trebuie să dau un telefon urgent...
- {2}. Hai, băieți, trebuie să o ajutăm pe domnișoara!
- {3}. Mulțumesc. Nici nu știu cum să vă mulțumesc... (Ib. italiană)
- {4}. bucătar adevărat (Ib. italiană)
- {5}. Sciccherato! Adică făcut în shaker... (Ib. italiană)
- {6}. Te iubesc (Ib. albaneză)
- {7}. Pofțiți, doamnă! (Ib. italiană)
- {8}. - Câți ani ai, Sofia?
- {9}. - Patlu?(peltic)
- {10}. - Eu am 9 ani
- {11}. Hai să ne jucăm cu prințesele pe telefonul meu (Ib. italiană)
- {12}. Scuzați-mă
- {13}. Eu vă cer scuze, doamnă. Luați dvs. vânătă.
- {14}. Dacă vă trebuie, luați-o dvs.
- {15}. Vorbiți foarte bine italiana, pentru o străină. După accent se înțelege că nu sunteți de aici.
- {16}. Mulțumesc pentru aprecieri! (Ib. italiană)

Table of Contents

Toscana. În prezent.	6
...BANCHERUL	9
Toscana. În prezent.	40
...EXTRACOMUNITARUL	42
Toscana. În prezent.	74
...CÂNTĂREȚUL	77
Toscana. În prezent.	89
...ANABELLE	92
Toscana. În prezent.	110
Toscana. În prezent.	121
...DOCTORUL	122
Toscana. În prezent.	128
...BOGATUL	136
VILA	164
FIICA	169
MAMA LUI	171
OPERAȚIA	177
VIAREGGIO	185
CEARTA	196
SANTA MARIA DI LEUCA. SFÂRȘITUL	214
Toscana. În prezent	230
...PROFESORUL	234
Toscana. În prezent.	248
În prezent. Alan Nrapî	252
În prezent. Felix Paraschiv	253
În prezent. Costin Văleanu	255
În prezent. Dragoș Angelescu	257

În prezent. Mario Rossi	259
În prezent. Vladimir Dimitriu	261
În prezent. Aurelian Petrache	263
Toscana. În prezent. - Cina -	265
Toscana. În prezent.	279